

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄົມພິພາສາລາວ

Copyright © 2003 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ທາງຄຣິສຕະຈັກເຮັດກອບປີໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນໆ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເລີຍກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ ກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄົມພິອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄົມພິຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງຊີ້ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທີ່ຈັດທະບຽນສງວນລິຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄົມພິເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ, 2003

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Coordinator, Church Health and Growth Section: H. Lynn Eckeberger
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott
Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1-4
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1-4
Phaisane Somsith, Grace Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 5-7
Bounheng Phongpraphan, First Lao Baptist Church, Amarillo, Texas
Editor for Lessons 5-7
Phaisane Somsith, Grace Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 8-10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 8-10
Phaisane Somsith, Grace Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11-14
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11-14
Phaisane Somsith, Grace Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ໃຊ້ຊີວິດອັນດີເພື່ອພຣະເຈົ້າຜູ້ສະເດັດມາ

ຂໍ້ພຣະຄົມສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1ໂຍຣັນ 1:1--2:2

ຂໍ້ພຣະຄົມສຳລັບເບື້ອງຫລັງ: 1ໂຍຣັນ 1:1--2:2

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໂດຍການເປັນເນື້ອໜັງໃນສະພາບຂອງພຣະບຸດ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດເພື່ອພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສັດຊື່.

ຄຳຖາມເພື່ອສຳຮອດ: ຖ້າພຣະເຈົ້າຫາກມາໃນສະພາບຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາຄວນຈະໃຫ້ພຣະອົງມີອິດທິພົນໃນການດຳເນີນຊີວິດຂອງເຮົາຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ: ເພື່ອຈະນຳພານັກຮຽນ ໃຫ້ເຫັນເຖິງການພົວພັນໃນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າວ່າມີຄວາມຫມາຍຢ່າງໃດ ໃນການດຳເນີນຊີວິດໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄຳນຳ

ສມັຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເປັນຄູສອນທີ່ປະເທດລາວ, ນັກຮຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ ລະຫວ່າງ 12-14 ປີ. ເດັກຄົນນຶ່ງໄປໂຮງຮຽນແຕ່ລະວັນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນລາວນຸ່ງເຄື່ອງງາມແລະເປັນລະບຽບຈັກເທື່ອ. ລາວປະຜົມຂອງລາວໃຫ້ຍາວ ແລະກໍບໍ່ຍອມຫວີ, ສິ່ງເສື້ອກໍບໍ່ຍອມຊັກ, ໃສ່ເກີບ ບາງຄັ້ງກໍບໍ່ມັດຮອດສາຍເກີບ, ປຶ້ມສໍ ຢາກຈິກບ່ອນໃດກໍຈິກບໍ່ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ນຳລາວມາຕັກເຕືອນສອງສາມຄັ້ງ ແຕ່ກໍບໍ່ມີຫຍັງປ່ຽນແປງລາວໄດ້.

ແຕ່ພໍເມື່ອໄກ້ຈະສິ້ນສຶກປສຶກສາ, ເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ ກໍກັບກາຍເປັນຄົນໃໝ່ທັນທີ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມແປກໃຈຫລາຍ. ຜົມກໍຫວີ, ສິ່ງເສື້ອກໍຮີດ, ເກີບກໍມັດສາຍແລະປຶ້ມສໍກໍເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ. ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເບິ່ງລາວເຖິງສອງອາທິດແຕ່ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ໄປຫາແມ່ຂອງລາວ ແລ້ວຖາມເຖິງການປ່ຽນແປງຢ່າງວ່ອງໄວນັ້ນ. ແມ່ຂອງລາວກໍຫົວຂຶ້ນຢ່າງແຮງແລະຕອບອອກມາວ່າ "ກໍຍ້ອນວ່າມັນມີຜູ້ສາວແລ້ວ, ຖ້າບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນຈ້າງກໍບໍ່ມີໃຜປ່ຽນແປງມັນໄດ້ດອກ."

ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນມີເນື້ອຫາສາອະບໍ່? (1:1)

ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ມີເນື້ອຫາສາອະແກ່ຜູ້ຂຽນຈິດຫມາຍ 1 ໂຍຣັນ ສະບັບນີ້ບໍ່? ລາວເລີ້ມຕົ້ນວ່າ "ຊຶ່ງມີຢູ່ແຕ່ປະຖົມມະການ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຍິນ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ເຫັນກັບຕາ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຟັຈາອະນາເບິ່ງ, ແລະມີຂອງເຮົາໄດ້ຈັບຕ້ອງນັ້ນ" ຄຳວ່າ "ເຮົາ" ໃນທີ່ນີ້ ໂຍຣັນໂດຣວມໄປເຖິງຫລາຍຄົນ, ຮວມໄປເຖິງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍ. ປັນຫຍັງຈຶ່ງຖືວ່າສຳຄັນແທ້? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າມີເນື້ອຫາສາອະສຳຄັນແທ້? ກໍເພາະວ່າຢາກໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈເຖິງເຮືອງຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າກັບພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ປາກົດພ້ອມກັນດ້ວຍກາຍເນື້ອໜັງນີ້. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນບໍຣິສຸດພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປາກົດເປັນເນື້ອໜັງ. ພຣະເຢຊູຊົງມາປາກົດເປັນເນື້ອໜັງກໍເພາະຈຸດປະສົງອັນດຽວຄືການໂຖ່ບາບຂອງມະນຸດ. ຍັງມີພວກນຶ່ງທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍຄື ພວກໂສຍະສາດ ພວກນິຣຽນຮູ້ກ່ຽວກັບວິນຍານ, ຮຽກເອີ້ນວິນຍານ, ແລະກໍຂຶ້ນຊູ່ວິນຍານ. ພວກນີ້ອັນຕະລາຍຫລາຍ ເພາະພວກເຂົາຈະລົບລຸທມິ່ນປມາດການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຫມິ່ນປມາດການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ.

ສຳຄັນຫລາຍແທ້ໆນັ້ນກໍຄື ພຣະເຢຊູຊົງເປັນເນື້ອໜັງ ມີເລືອດ. ເນື້ອໜັງແລະເລືອດທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນລະທີ່ສຳຄັນແກ່ພວກເຮົາຫລາຍໃນໜັງນັ້ນ. ພຣະເຢຊູສາມາດສຳແດງຕົວເອງຂອງພຣະອົງ ໃນຕົວຂອງພວກເຮົາໄດ້ໜັງເວລາ. ພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າ 100 ເປີເຊັນ ແລະກໍເປັນມະນຸດ 100 ເປີເຊັນ. ເຮືອງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ວ່າເປັນການເຂົ້າໃຈຍາກແລະຫລາຍຄົນທີ່ເຊື່ອກໍຍັງເຂົ້າໃຈຍາກເຊັ່ນກັນ. ແຕ່ວ່າການປະຕິເສດ ການຊົງເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍນຳໄປສູ່ແນວຄິດຂອງໂລກໄດ້ເຫມືອນກັນ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງສາມາດເປັນວິນຍານແລະເປັນເນື້ອກາຍໄດ້ໃນເວລາດຽວກັນ. ເນື້ອຫາສາຣະນີ ກໍເກີດເປັນຄວາມຈິງ.

ຄວາມຫວັງຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍກໍຄື, ພຣະເຢຊູຊົງຜົນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຜົນຂຶ້ນມາເຫມືອນກັນໃນວັນສຸດທ້າຍ. ເນື້ອກາຍແລະເລືອດຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນແຫລະຄືຄວາມຫວັງຂອງຄຣິສຕຽນທົ່ວໄປ. ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງພວກເຮົາວ່າ ຈົ່ງທຳງານເພື່ອພຣະອົງ ພຣະອົງຈະຊົງຈັດຕຽມໜ້າຢ່າງເພື່ອພວກເຮົາ.

ຂ່າວສານຕ່າງໆມີເນື້ອຫາສາຣະບໍ່? (1:2-2:2)

ຂ່າວສານມີໂຍດຫລາຍຕໍ່ຜູ້ຂຽນແລະຕໍ່ສັງຄົມ ເພາະວ່າເປັນຂ່າວສານອັນແທ້ຈິງທີ່ມາຈາກພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາຍັງສາມາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າເປັນຂ່າວສານອັນຊົງຊີວິດ (1:1) ເປັນຂ່າວສານອັນຕລອດໄປເປັນນິດ, (1:2) ເປັນຂ່າວສານທີ່ມາຈາກພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ (1:3) ຂ່າວສານນີ້ ແມ່ນບອກເຖິງການ ຊົງສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນສະພາບຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຂ່າວສານນີ້ໄດ້ມາເຖິງພວກເຮົາກໍເພາະວ່າ " ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມສ່ວາງ ໃນພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມມິດເລີຍ " (1:5) ຄວາມມິດແລະຄວາມສ່ວາງ, ພຣະເຈົ້າແລະມານຊາຕານແມ່ນບໍ່ມີທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັນໄດ້.

ຂ່າວສານຍັງໄດ້ທຳທາຍພວກເຮົາໃຫ້ " ດຳເນີນໃນຄວາມສ່ວາງ " (1:7) ຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດເປັນຂອງຄຽງຄູ່ກັນ. ທີ່ຈະດຳເນີນຕາມຄວາມສ່ວາງໄດ້ນັ້ນ ກໍຕ້ອງແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ການປະພຶດຂອງຄຣິສຕຽນຈະບໍ່ສາມາດແຍກຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນຈັກເທື່ອ.

ຂໍ້ 6 ໄດ້ເນັ້ນວ່າຈະເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດທີ່ເຮົາຈະວ່າເຮົາສາມັກຄີທັມຮ່ວມກັບພຣະອົງ ແລະຍັງດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມິດ. ໃນພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມມິດຈັກເທື່ອ, ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາກໍກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຕົວະຕົວເອງ ແລະກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມຈິງ. ຂໍ້ 8 ແມ່ນໄດ້ບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາເປັນຄົນບາບ ແລະ ມີຄວາມບາບ. ຂໍ້ທີ່ເນັ້ນໜັກແມ່ນ ຂໍ້ 10 ຊົງກ່າວວ່າ ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍເວົ້າວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບກໍປານກັບວ່າພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນຜູ້ຕົວະ ແລະພຣະທັມຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳພວກເຮົາເລີຍ.

ຖ້າພວກເຮົາຫາກດຳເນີນຢູ່ໃນຄວາມສ່ວາງແທ້ໆນັ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກໂຖ່ໂດຍການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງໂມ້ກາງແຂນໄປແລ້ວ ແລະພຣະໂລຫິດກໍຊົງຊຳຮະລ້າງໄປຫມົດແລ້ວ. (1:7; 2:1-2) ຕາມແນວຄິດແລ້ວ ແມ່ນຢາກໃຫ້ເຮົາອົງໃສ່ຄວາມບໍ່ຮິສຸດແລະການຊົງຊຳຮະລ້າງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພວກເຮົາມີຜູ້ປ້ອງກັນ, ມີຜູ້ຕາງໜ້າ ແລະມີຜູ້ຮັບປະກັນ-- ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຜູ້ຊອບທັມພຽງຄົນດຽວ. ຂ່າວສານທີ່ມີຄວາມສຳຄັນໃນເນື້ອຫາສາຣະກໍເພາະວ່າບາບມີຈິງ ການໃຫ້ອະພິຍາຈິງເປັນສິ່ງທີ່ຈະເປັນທີ່ສຸດ

ເນື້ອຫາສາອະອິ່ນໆເດ? (1:3-7)

ການສາມັກຄີທັມຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແມ່ນຄວາມສັມພັນກັບພຣະບິດາແລະພຣະບຸດແລະກັບເພື່ອນພີ່ນ້ອງອື່ນໆອີກ. ນີ້ແມ່ນຜົນຂອງການດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມສວ່າໆ. ຄຳວ່າສາມັກຄີທັມແມ່ນແປອອກມາຈາກພາສາກຣີກ Koionia ຄຳນີ້ແປວ່າແບ່ງປັນຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ເປັນຄູ່ຂາ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຄວນນຳຄົນອື່ນເຂົ້າມາເປັນຄູ່ຂາ ຫລືນຳມາສາມັກຄີທັມຮ່ວມກັບພຣະເຊື້ອ ຮ່ວມກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ລອດຜົນ. ການລອດຜົນ ແມ່ນການເກີດໃໝ່, ແມ່ນການນຳມາສູ່ໂລກໃໝ່ ແມ່ນການນຳມາສູ່ຄອບຄົວໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອີກວິທີນຶ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພວກຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າຢ່າໆໃດນັ້ນ ກໍຄືເຫັນໃນຄວາມສາມັກຄີຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ. ພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍໂດຍເປັນບັນຍັດວ່າ "ຈົ່ງຮັກພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດຈິດ ສຸດໃຈ ແລະສິນສຸດຄວາມຄິດ" ນີ້ຄືບັນຍັດຂໍ້ນຶ່ງ. "ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນຮັກຕົນເອງ" ນີ້ຄືບັນຍັດຂໍ້ທີສອງ. ແລະໃນພຣະກິດຕິຄຸນໂຢຮັນ ພຣະເຢຊູຍັງຊົງກ່າວອີກວ່າ: "ໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັກກັນແລະກັນ ເຮົາຮັກເຈົ້າທັງຫລາຍມາແລ້ວຢ່າໆໃດ ພວກເຈົ້າຈົ່ງຮັກກັນແລະກັນດ້ວຍຢ່າໆນັ້ນ." (ໂຢຮັນ 13:34-35)

ອີກອັນນຶ່ງ ຖ້າພວກເຮົາທັງຫລາຍປະສົງຢາກຈະມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນສັງຄົມແລ້ວກໍຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຮ່ວມຈິດຮ່ວມໃຈກັນ ແລ້ວຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາກັບພຣະເຊື້ອກໍຈະແຫນ້ນແຜ່ນຂຶ້ນ.

ຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະເຊື້ອຈະແຫນ້ນແຜ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນເດັດຂາດ ຖ້າຫາກການສາມັກຄີທັມຫາກຍັງຂາດໆເຂີນໆຢູ່. ເພາະວ່າການສາມັກຄີທັມແມ່ນຮາກຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງທຳໆານຜ່ານຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນມີການສາມັກຄີທັມກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຮື່ມພຣະຄຸນ ແລະໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະບຸດ ຄືພຣະເຊື້ອຄຣິດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານສິ່ງນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ສິນຄວນຈະໄດ້ຮັບ.

ຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ມີການສາມັກຄີທັມກັບພຣະເຈົ້າ ນັ້ນຄືການຮູ້ເຖິງບຸນຄຸນ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳຕໍ່ເຮົາ. ການຂາດຈາກການສາມັກຄີທັມຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອ, ຕົວຈິງແລ້ວ ແມ່ນເຂົາຍັງຢູ່ໃນຄວາມມືດ ແລະບໍ່ມີແສງສວ່າໆ.

ຂ່າວສານສຳລັບພວກເຮົາ

ການສະເດັດມາຂອງພຣະເຊື້ອໃນສະພາບເນື້ອຫນຶ່ງແມ່ນສາອະທີ່ສຳຄັນ. ພຣະເຢຊູຊົງສິດສອນແລະພວກທີ່ເຊື່ອໃນຍຸກແລກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຍິນກໍແມ່ນສາອະທີ່ສຳຄັນ. ເຮົາຄວນຈະມີຄວາມສັມພັນຢ່າໆໃດກັບພຣະເຊື້ອຄຣິດ?

ຄຣິສຕຽນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດຈະບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້. ດຳເນີນໃນຄວາມສວ່າໆແມ່ນການເປັນພະຍານຂອງຊີວິດ. ການກ່າວວ່າເຮົາມີຄວາມເຊື່ອແຕ່ຍັງດຳເນີນໃນຄວາມມືດ ແມ່ນການຕົວະຕົວເອງ.

ຄຳຖາມ

1. ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍປະຕິເສດພຣະເຊື້ອ, ທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາໃນສະພາບຮ່າໆກາຍຂອງມະນຸດ?

2. ແມ່ນຫຍັງທີ່ຄົນທັງຫລາຍຫາຂໍ້ຫລີກລ້ຽງ ໃນການປະສິດທີ່ບໍ່ເປັນທັມ?
3. ແມ່ນຫຍັງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ ສາມາດດຳເນີນໃນຄວາມສວ່າງໄດ້?
4. ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍບໍ່ຢາກຮ່ວມສາມັກຄີທັມກັບຄຣິສຕຽນ?
5. ແມ່ນຫຍັງທີ່ຈະສາມາດນຳຄົນ ໃຫ້ມາຮ່ວມກັບການສາມັກຄີທັມຂອງຄຣິສຕຽນ?

ດຣ. ບຸນໂຮນ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2 ທິດສອບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄົມສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: 1ໂຢຮັນ 2:3-11; 18-27

ຂໍ້ພຣະຄົມສໍາລັບເບື້ອງຫລັງ: 1ໂຢຮັນ 2:3-27

ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເຊື່ອແລ້ວກໍຕາມທ່ານຕ້ອງຖືກທົດລອງໃນການເຊື່ອຟັງ, ໃນຄວາມສົມພັນກັບຄົນອື່ນ, ແລະໃນການເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄໍາຖາມເພື່ອສໍາຮອດ: ແມ່ນຫຍັງຄືເຄື່ອງໝາຍທີ່ບົ່ງບອກວ່າທ່ານຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ: ເພື່ອຈະຊົ່ງຊາຕີລາຄາວ່າຊີວິດຄຣິສຕຽນຂອງຂ້ອຍເຂົ້າໃນມາຕະຖານທີ່ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວມານັ້ນຫລືບໍ່.

ຄໍານໍາ

ຄົນໂດຍສານຄົນນຶ່ງຈະເດີນທາງໄປຕ່າງເມືອງໂດຍທາງຮີດໂຟ, ພໍໄດ້ເວລາ ລາວກໍກ້າວຂຶ້ນໄປນັ່ງເທິງຮີດໂຟທັນທີ. ພໍເວລາຮີດຈະອອກ ຄົນຂັບຮີດໂຟກໍຍ່າງເຂົ້າມາຫາລາວແລ້ວກໍບອກວ່າ "ລົງມາ, ລົງມາ.." ຄົນໂດຍສານຕອບວ່າ "ຈະໃຫ້ຂ້ອຍລົງໄປເຮັດຫຍັງ ຂ້ອຍມີປີ້ຢູ່" ພໍເວົ້າແລ້ວລາວກໍຍົກປີ້ໃຫ້ຄົນຂັບຮີດໂຟເບິ່ງ. ຄົນຂັບຮີດໂຟຕອບວ່າ "ເອີ, ເຈົ້າມີປີ້ແມ່ນແລ້ວ ແຕ່ວ່າຕູ້ທີ່ລາວກໍາລັງນັ່ງຢູ່ນັ້ນບໍ່ຕິດຕໍ່ກັບຫຍັງເລີຍ, ຖ້າເຈົ້ານັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ໝົດນີ້ ມັນກໍຈະຢູ່ນີ້ ມັນຈະບໍ່ໄປໃສ."

ຫລາຍຄົນກໍກ່າວວ່າຕົນເອງມີປີ້ເພື່ອຈະໄປສວັນແລ້ວ, ແຕ່ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບຫຍັງເລີຍເຂົາເຈົ້າກໍຈະໄປບໍ່ເຖິງໃສ. ການດໍາເນີນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງສໍາແດງວ່າເຂົາເຈົ້າມີການພົວພັນກັບພຣະເຢຊູເລີຍ.

ທິດລອງເບິ່ງຄວາມຊອບທັມ (2:3-6)

ໃນຂໍ້ 3-6 ນີ້ ພວກເຮົາຈະເຫັນຢູ່ 4 ຢ່າງໃນການທິດສອບເບິ່ງຄວາມຊອບທັມນີ້. (1) ຖືຮັກສາບັນຍັດ, (2) ປະຕິບັດພຣະບັນຍັດ, (3) ຖືຮັກສາພຣະທັມ, (4) ດໍາເນີນຊີວິດຕາມແບບພຣະຄຣິດ. ພາສາກຣິກ ຄຳວ່າຊອບທັມນັ້ນແມ່ນມາຈາກພຣະທັມ, ແມ່ນເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງໃນການເຊື່ອຟັງແລະການດໍາເນີນຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດ. ມາຕຖານທີ່ເຮົາຄວນກະທໍານັ້ນ ແມ່ນເບິ່ງຕົວຢ່າງຊີວິດແລະຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູ.

ເປັນການຈະແຈ້ງຫລາຍທີ່ສຸດໃນຄໍາສອນຂອງໂປໂລວ່າ ຄວາມຊອບທັມແມ່ນມາຈາກຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົມພັນກັບອົງພຣະເຢຊູ. (ໂຣມ 4:5) "ສ່ວນຄົນທີ່ບໍ່ອາໄສການປະຕິບັດ ແຕ່ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງຜູ້ຊົງໂຜດຄົນຜິດໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທັມ ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນນັ້ນ ກໍຊົງຖືວ່າເປັນຄວາມຊອບທັມ."

ແຕ່ວ່າຈະມີຄວາມຊອບທັມໃນພຣະເຢຊູໄດ້ນັ້ນ, ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຢູ່ຝ່າຍພຣະເຢຊູ, ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງເຕືອນສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ "ເພາະເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຖ້າການຖືສິນທັມຂອງທ່ານບໍ່ລົ້ນ

ກວ່າການຖືສິນທັມຂອງພວກນັກທັມ ແລະ ພວກຝາຣີຊາຍ ພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປ ໃນແຜ່ນ ດິນສວັນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ. " (ມັດທາຍ5:20)

ຖ້າຫາກຫັນກັບມາຫາ 1ໂຍຣັນ 2:6 ແລ້ວເຮົາຈະເຫັນວ່າຖ້າຜູ້ໃດເອີ້ນຕົວເອງວ່າເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງ ຜູ້ນັ້ນກໍຄວນຕາມພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຢາໂກໂບຂຽນໄວ້ວ່າຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດ ກໍຄືຄວາມເຊື່ອທີ່ຕາຍແລ້ວ. ຄວາມເຊື່ອແມ່ນຈະແຈ້ງຢູ່ໃນການປະຕິບັດ. ແຕ່ວ່າກໍຍັງມີຫລາຍຄົນຍັງຫາຂໍ້ຫລີກລ້ຽງຢູ່ ຂໍເຮັດອັນນັ້ນແດ່ ຂໍເຮັດອັນນີ້ແດ່ ຜິດແດ່ເລັກນ້ອຍບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ. ທຸກຍາມນັກຈະມີຂໍ້ແມ້ຢູ່ເລື້ອຍໆ.

ຄວາມເວົ້າເກົ່າໆທີ່ກ່າວກັນມາເລື້ອຍໆ : "ຖ້າເຈົ້າຢ່າງຄິເປັດ, ຮ້ອງສຽງດັງຄິເປັດ, ແລະເບິ່ງຄິເປັດ ເຈົ້າກໍແມ່ນເປັດ. ຖ້າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫາກກ່າວວ່າຕົນເອງເຊື່ອພຣະເຢຊູ ຜູ້ນັ້ນກໍຄວນດຳເນີນຊີວິດເໝາະສົມພຣະເຢຊູ.

ທິດລອງເຮືອງຄວາມຮັກ (2:7-11)

ຄວາມຮັກບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງໃຜຜູ້ນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ເຮົາຄວນປະຕິບັດ. ໂຍຣັນ 3:16 " ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ ຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອ ໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ. " ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກ ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳ ພຣະອົງຊົງສົ່ງພຣະບຸດຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກມາໂຖ່ພວກເຮົາ. ຈົ່ງດຳເນີນຊີວິດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ສົມກັບເປັນບຸດຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ. ຈົ່ງດຳເນີນໃນຄວາມຮັກ.

ໃນພຣະຄົມພິໄຫມ່ທີ່ແປມາເປັນຄຳວ່າ "ຮັກ" ຫລືພາສາອັງກິດວ່າ "LOVE" ນັ້ນ ພາສາກຣີກເອີ້ນວ່າ ຟິເລໂອ. ຟິເລໂອ ຫມາຍຄວາມວ່າຮັກແບບມິຕພາບ, ມີອາລົມຮັກ, ມີຄວາມຮູ້ສຶກຮັກ. ຖ້າຜູ້ໃດຮູ້ສຶກວ່າມີຄວາມຮັກ, ຄວາມເປັນຫວ່າງ ອັນນັ້ນແມ່ນ ຟິເລໂອ. ອີກຄວາມນຶ່ງກໍຄື ອາກາເປ. ຄວາມຮັກນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮັກແບບນີ້ແມ່ນເຕັມປ່ຽນໄປດ້ວຍການອຸທິດ, ຖວາຍຕົວ. ໃນເວລາມີຄົນໃດຄົນນຶ່ງມີຄວາມຮັກແບບນີ້ ແມ່ນຜູ້ນັ້ນຍອມມອບກາຍຖວາຍຕົວເພື່ອຜູ້ອື່ນໄດ້ ໂດຍບໍ່ໄດ້ອິງໃສ່ເງື່ອນໄຂໃດໆທັງນັ້ນ. ເຂົາຈະເຮັດສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດເພື່ອຄົນອື່ນສເມີ ແລະໂດຍບໍ່ມີການຈຳນວນວ່າແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ.

ຄວາມຮັກ ອາກາເປ ບໍ່ແມ່ນ "ຂ້ອຍຈະເວົ້າວ່າ ຮັກຢ່າງໃດຈິ່ງຈະເໝາະສົມ?" ແຕ່ແມ່ນ "ຂ້ອຍຈະສຳແດງວ່າຂ້ອຍຮັກເຈົ້າຢ່າງໃດ?"

ພຣະບັນຍັດທີ່ສົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຮັກກັນ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງໃຫມ່ແລະແປກປລາດ ແຕ່ມີມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ ເຊັ່ນໃນ ເລວິນິຕີ 19:18. (ພາສາໂທ) "ເຈົ້າຢ່າແກ້ແຄ້ນຫລືຜູກພະຍາບາດລູກຫລານຍາດຜົນ້ອງຂອງເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝາະສົມກັບຕົນເອງ ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ " ຢາໂກໂບກໍໄດ້ຍ້າອີກໃນພຣະຄົມພິໄຫມ່ 2:8 ວ່າ "ຖ້າພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຂັບຕາມພຣະຣາຊບັນຍັດ ໂດຍຄົບຖ້ວນຕາມພຣະຄົມພິໄຫມ່ທີ່ວ່າ ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝາະສົມກັບຕົນເອງ ພວກເຈົ້າກໍເຮັດດີຢູ່" ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ພວກນັກທັມບັນດິດ (ຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງກິດຫມາຍ) ແລະພວກຝາຣີຊາຍວ່າ: " ພຣະບັນຍັດ ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມທັງຫມົດ ກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້. " ມັດທາຍ 22:40

ບາງຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນຄຳວ່າ ຊັງ ໃນໝູ່ຄຣິສຕຽນ, ບໍ່ໃຫ້ກຽດແກ່ກັນ, ເວົ້າຂວັນກັນ..... ຖ້າເປັນດັ່ງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກໍສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າຄຣິສຕຽນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ເດີນຕາມຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູເລີຍ ພວກເຂົາຍັງຢູ່ໃນຄວາມມິດຢູ່. 1ໂຢຮັນ ໒:9-11.

ທິດລອງເບິ່ງຄວາມເຊື່ອ (໒:18-27)

ໃນຂໍ້ຄວາມທັງໝົດໃນຕອນນີ້ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ສອງຢ່າງຄື: ຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນມາແລ້ວ ແລະຈົ່ງມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. (໒:24) ທັງສອງຢ່າງນີ້ແມ່ນຍັງຍືນເຖິງການຊົງເຈີມ (ຫົດສົງ) (໒:20) ຫລືເວົ້າອີກແນວນຶ່ງວ່າທ່ານໄດ້ມີຄວາມຮູ້ ທ່ານສາມາດຮັບໃຊ້ ແລະກໍສາມາດເປັນຄຣູສອນ ໃນຖານະຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

ຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ: ແມ່ນການສູ້ຊົນທຶນທຸກເພື່ອວຽກງານຂອງພຣະເຢຊູ. ການອອກໄປປະກາດດ້ວຍຄວາມອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົວ ເຖິງຈະມີສະພາບການຫລືເຖິງຈະມີການຕໍ່ສູ້ຢ່າງແຂງແຮງປານໃດກໍຕາມ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ້ອງຍອມທຶນ, ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໃນການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ ເພາະການເປັນປໍຣະປັກຕໍ່ພຣະເຢຊູມີມາແຕ່ນານແລ້ວແລະກໍຍັງມີຢູ່ຕໍ່ໄປ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າຜູ້ຍູ່ຝ່າຍຄວາມຈິງແລະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງແລ້ວ ທ່ານຄົງຈະຮູ້ວ່າຜູ້ໃດເປັນຄົນເວົ້າຕົວະ. ຜູ້ທີ່ເວົ້າຕົວະນັ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ.

ຈົ່ງມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຢຊູ: ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍຈຳເປັນທີ່ສຸດທີ່ຈະຕ້ອງມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງຊົງກ່າວໃນຕອນນຶ່ງວ່າ ຖ້າທ່ານຫາກບໍ່ຕິດສນິດຢູ່ກັບເຮົາທ່ານຈະເກີດຜົນບໍ່ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ. ເວລາຜູ້ຍິງຄົນນຶ່ງກຳລັງມີທ້ອງ (ຖືພາ) ຊີວິດຂອງລາວກໍຈະຖືກປ່ຽນແປງ. ນາຍແພດຈະບອກລາວວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງກິນອາຫານຢ່າງນັ້ນ ກິນອາຫານຢ່າງນີ້ ຄວນອອກກຳລັງກາຍຢ່າງໃດ ແລະຄວນຈະອ່ານປຶ້ມຊະນິດໃດ. ເຊັ່ນດຽວກັນຜູ້ທີ່ຖືກຫົດສົງຈາກພຣະເຢຊູແລ້ວຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຄືເກົ່າ ຜູ້ນັ້ນຈະມີພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽບຮ້ອນ ໃນຊີວິດຂອງເຂົາຕລອດໄປ.

ໂຢຮັນກ່າວໃນຕອນນີ້ແມ່ນເຕືອນໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຖ້າຄົນໃດຫາກໄດ້ຮັບຄຳສອນຈາກອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຫົດສົງໄວ້ແລ້ວ. ແລະຖ້າຫາກຄົນໃດຫາກສອນອອກຈາກຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສິດສອນນັ້ນ ຜູ້ນັ້ນລະແມ່ນຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດ.

ຂໍ້ຄວາມມາເຖິງພວກເຮົາ:

ນີ້ຄືການທົດສອບເຖິງການຮູ້ຈັກກັບພຣະຄຣິດ, ທົດສອບເຖິງຄວາມຊອບທັມ, ເຖິງຄວາມຮັກແລະເຖິງຄວາມເຊື່ອ. ການທົດສອບນີ້ແມ່ນສຳລັບທຸກຄົນເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຕົວເອງຢູ່ໃນລະດັບໃດຂອງຄວາມເຊື່ອ.

ພຣະຄຳພີໂທມນີ້ແມ່ນການກະທຳແບບລົງພື້ນຖານຕົວຈິງ ບໍ່ແມ່ນການເວົ້າຫລືການລາຍງານແບບດອກໄມ້. ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມຊອບທັມ, ປະຕິບັດໃນຄວາມຮັກ, ແລະສິດສອນຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງອັນໃດແດ່ບໍ່ໃນການດຳເນີນຊີວິດແບບໃຈບູນ ແລະການດຳເນີນຊີວິດແບບຊອບທັມ?
2. ທ່ານພໍຈະບອກໄດ້ແດ່ບໍ່ວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນຈະປະພຶດຢ່າງໃດແດ່ຕໍ່ຜູ້ອື່ນ?
3. ທ່ານຈະມີປະຕິກິຣິຍາຢ່າງໃດຕໍ່ຄວາມກວດຊັງກັນໃນຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ?
4. ທ່ານເຄີຍໄດ້ສັງເກດເຫັນຄວາມເຊື່ອປອນຫລີບໍ່?
5. ຈົ່ງຍົກຕົວຢ່າງຂອງຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດໃນໂລກປັດຈຸບັນນີ້ມາເບິ່ງ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3 ການເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄົມສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1ໂຍຣັນ 2:28-3:10

ຂໍ້ພຣະຄົມສຳລັບເບື້ອງຫລັງ: 1ໂຍຣັນ 2:28-3:10

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ການເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຄຣິສຕຽນຈະມີສອງຢ່າງຄື: ສິດພິເສດໃນຄວາມສັມພັນ ແລະມີໜ້າທີ່ໃນການເຊື່ອຝັງ, ດ້ວຍການເຊື່ອຝັງນັ້ນລະຈິ່ງຈະແມ່ນຄວາມສັມພັນທີ່ແທ້ຈິງ.

ຄຳຖາມເພື່ອສຳຮອດ: ການເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ: ເພື່ອຈະອະທິບາຍໃຫ້ຮູ້ຈັກເຖິງການເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ຫລາຍຄົນອາດຈະບໍ່ຄິດເຖິງເວລາຕົວເອງຍັງນ້ອຍ, ເຮົາອາສັຍພໍແມ່ເປັນຜູ້ຫານ້ຳ, ຫາເຂົ້າ, ຫາອາຫານ, ຫາເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະສິ່ງອື່ນໆອີກມາລ້ຽງຄອບຄົວ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນຈະເຮັດນັ້ນກໍຄືປະຕິບັດຕາມທີ່ພໍ່ແມ່ບອກສອນເທົ່ານັ້ນ.

ເຊັ່ນກັນກັບເຮົາສັງກັດຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ກັບກາຍມາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວໂດຍການອະພິຍໂທດບາບ, ແລະກໍຖືກນຳພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະກໍມີສ່ວນຮ່ວມໃນມູນມໍຣະດົກແຜ່ນດິນສວັນ. ໃນສິດພິເສດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບນີ້ກໍຕິດຕາມມາດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບຫລາຍຢ່າງເຊັ່ນ: ອ້ອນວອນອະທິຖານໃນທຸກໆກໍລະນີ, ອະພິຍໂທດໃຫ້ຜູ້ອື່ນ, ຝຶກຝົນຕົນເອງໃຫ້ແກ່ພຣະສົມກັບການເປັນຜູ້ ອາລັກຂາຝ່າຍຈິດວິນຍານຳຜູ້ທີ່ຖືກກັກຂັງດ້ວຍມານຊາຕານມາຫາພຣະເຢຊູ, ແລະສຸດທ້າຍກໍແມ່ນຍອມເຊື່ອຝັງ ປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງທຸກຢ່າງ.

ຫລາຍຄົນຍັງກ່າວວ່າການເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ ມີແຕ່ໄປໂບດໃນຕອນເຊົ້າວັນອາທິດແລ້ວກໍພໍ. ແຕ່ຫລາຍຄົນກໍບອກວ່າຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງແນ່ນອນ. ຕົວຢ່າງ: ໃນຊາວເທີນບັບຕິສຂອງພວກເຮົາມີຄົນໄປສຶກສາພຣະຄົມພີ (Bible Study) ພຽງ 40% ອີງໃສ່ຈຳນວນທັງໝົດ ຂອງສະມາຊິກ. 20% ສນັບສນູນຖວາຍຊ່ວຍການປ່າວປະກາດ ສ່ວນອີກ 80% ແມ່ນໃຫ້ຕາມມິຕາມເກີດ. ເຫັນໄດ້ວ່າຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເອີ້ນຕົວເອງວ່າບັບຕິສ ບໍ່ຢາກຮັບຜິດຊອບໃນໜ້າທີ່ຂອງຕົວເອງ.

ຈິດໝາຍຂອງໂຍຣັນສະບັບຕົ້ນນີ້ ລາວໄດ້ເວົ້າອອກມາຢ່າງໃດແດ່? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະລູກຂອງມານຊາຕານ?

ຊີວິດໃໝ່ ແລະການປະພຶດໃໝ່ (3:10)

ເຮົາຈະເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງລູກຂອງພຣະເຈົ້າແລະລູກຂອງມານຊາຕານຢ່າງໃດ? ຂໍກະແຈທີ່ເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນນັ້ນກໍແມ່ນຢູ່ໃນຂໍ້ທີ 10. ເພາະໃນຂໍ້ນີ້ໄດ້ບອກພວກເຮົາໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງການປະພຶດປະຕິບັດຂອງເຂົາ. ລູກຂອງພຣະເຈົ້າຈະກະທຳຖືກຕາມພຣະຄົມພີ ແລະລູກຂອງມານຊາຕານຈະບໍ່ເຮັດ ຕາມພຣະຄົມພີ ເຂົາຈະເຮັດແນວຜິດໆ.

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໃນ ມັດທາຍ 7:16-20 "ທ່ານຈະຮູ້ຈັກເຂົ້າໄດ້ດ້ວຍຜົນຂອງເຂົາ...ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈະຮູ້ຈັກເຂົາໄດ້ດ້ວຍຜົນຂອງເຂົາ." ຜົນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຖິງນີ້ ແມ່ນການປະພຶດປະຕິບັດຂອງຄົນ. ຜົນດີ ແມ່ນການປະພຶດດີ ປະພຶດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ, ສ່ວນຜົນບໍ່ດີນັ້ນແມ່ນການປະພຶດກົງກັນຂ້າມກັບຄຳສອນຂອງພຣະອົງ.

ເຮົາຈະຮູ້ຈັກການປະພຶດທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ຢ່າງໃດ? ແມ່ນຫຍັງຄືມາຕະຖານຂອງຄວາມຖືກຕ້ອງ? ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງພຣະເຢຊູ, ເບິ່ງໃນພຣະທັມຄົມພິ ນີ້ຄືມາຕະຖານທີ່ສາມາດວັດແທກການປະພຶດຂອງຄົນສະຕຽນທາງຄົນ. ໂຢຮັນບົດ 13 ໄດ້ບັນທຶກເຖິງການລ້າງຕີນໃຫ້ແກ່ສາວິກ. ຫລັງຈາກຊົງລ້າງແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ "ດ້ວຍວ່າເຮົາໄດ້ວາງແບບຢ່າງແກ່ທ່ານໃຫ້ພວກທ່ານແລ້ວ,ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລະເຮັດຕາມທ່ານກໍເປັນສຸກ." (ໂຢຮັນ 13:15-17) ເຮົາຮູ້ວ່າພໍ່ຂອງພວກເຮົາກໍາລັງເຮັດຫຍັງ ເຮົາຜູ້ເປັນລູກກໍຄວນຈະກະທຳຕາມ. 1ໂຢຮັນ 2:29.

ພຣະເຢຊູຊົງປະເຊີນຫນ້າກັບພວກຝາຣີຊາຍ, ຊຶ່ງເປັນພວກນຶ່ງທີ່ເຂັ້ມແຂງໃນສາສນາຂອງພວກຢິວໃນສັດວັດທີ່ນຶ່ງວ່າພໍ່ຂອງພວກເຮົາແມ່ນມານຊາຕານ. ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນກໍເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ຍອມຮັບວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະກໍປະຕິເສດຄຳສອນຂອງພຣະອົງດ້ວຍ. ແທນທີ່ພວກເຮົາຈະເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ເຂົາຊ້ຳພັດໄປຝັງສາສນາຂອງເຂົາເອງແລ້ວກໍຮ່ວມກັບມານຊາຕານເປັນປໍຣະປັກກັບພຣະເຢຊູ.

ພຣະເຢຊູກ່າວຕອນນຶ່ງໃນມັດທາຍ 7:21 ວ່າ: " ບໍ່ແມ່ນຫມົດທຸກຄົນທີ່ກ່າວແກ່ເຮົາວ່າ ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າ ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າ ຈະໄດ້ເຂົ້າໃນແຜ່ນດິນສວັນ ເຂົ້າໄດ້ແຕ່ຜູ້ເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສວັນ." ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍໄດ້ກ່າວເຖິງຄຳອຸປະມາເຖິງຮາກຕົກສອງຢ່າງ ແລະພຣະອົງຍັງເນັ້ນເຖິງການປະພຶດປະຕິບັດຕາມຢ່າງຈະແຈ້ງ. ມັດທາຍ 7:24

ການຮູ້ສຶກດີ ຫລືການກະທຳດີ

ລັດທິ New Age ເປັນລັດທິທີ່ປັນປ່ວນຄວາມເຊື່ອຖືຂອງຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນສະໄໝນີ້, ມີຜູ້ຄົນນິຍົມຊົມຊອບຫລາຍເພາະຈະເນັ້ນຫນັກໃສ່ການຮູ້ສຶກດີໃນຕົວເອງເທົ່ານັ້ນ. ການບັນດານໃຫ້ນາເກີດໃໝ່ ແມ່ນ ສ່ວນນຶ່ງໃນການສິດສອນຂອງພວກເຮົາ. (ການກັບຊາດມາເກີດ)

ລັດທິ New Age ແມ່ນລັດທິທີ່ບໍ່ມີການອະທິບາຍເຖິງອັນໃດຖືກອັນໃດຜິດ. ສິ່ງທີ່ຖືກນັ້ນກໍຄືສິ່ງທີ່ຖືກໃຈເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກນັ້ນກໍຄືສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກໃຈເຈົ້າ, ເປັນລັດທິທີ່ອີງຕາມການບໍຣິໂພກແນວຄິດ ວ່າຂ້ອຍຕ້ອງການຫຍັງ, ບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຫຍັງ. ລັດທິນີ້ພະຍາຍາມຮວບຮວມເອົາຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ມາເຮັດຕາມໃຈຕົວເອງ ແລະກໍບອກວ່າເປັນຄຣິສຕຽນເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມສະບາຍໃຈ. ການກະທຳແບບນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນປະຖົມມະການ ບົດທີ 3. ງູໄດ້ໃຊ້ວິທີປັນປ່ວນແນວຄິດນີ້ກັບອາດາມແລະເອວາ ໂດຍບອກວ່າການເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າແບບວາງໃຈແລະປະຕິເສດຕົນເອງ ແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ງູພະຍາຍາມໃຊ້ເລັກນ້ອຍທີ່ມັດໃຈໃຫ້ສອງຄົນນີ້ເຊື່ອ ໂດຍໃຊ້ຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຈົ້າວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ຕາຍແທ້ດອກ. ພຽງເທົ່ານັ້ນທັງສອງ ຄົນກໍຫລົງໂຫລແລະມີຄວາມຮູ້ສຶກດີໃຈຂຶ້ນ. ແລະມານຢັງຢ້າອີກວ່າພວກເຮົາຍັງຈະຕາສ່ວ່າງ ແລະມີຄວາມສລາດ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າການຈະກະທຳດີນັ້ນຄືຢ່າງໃດ.

ໂຢເຊັບກໍໄດ້ປະເຊີນກັບການກະທຳດີ ແລະການຮູ້ສຶກດີເຫມືອນກັນໃນເວລາທີ່ລາວຮູ້ວ່ານາງມາຣີອາຖິຟາ. ມັດທາຍ 18:18-25. ລາວຄິດຢາກຈະຖອນຫມັ້ນແບບລັບງ ເພື່ອລາວຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກດີຂຶ້ນ. ແຕ່ຫລັງຈາກທີ່ທູດສວັນໄດ້ມາປາກົດແກ່ລາວແລ້ວ ລາວຈຶ່ງຍອມຮັບເອົານາງມາຣີອາຖິຟາເປັນຜົນສາຍ.

ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຊົງຖືກປັ່ນປ່ວນແນວຄິດກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຊົງເລີ່ມພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະອົງ ມັດທາຍ 4:1-10. ໂດຍທີ່ມັນປາຖນາຈະໃຫ້ພຣະເຢຊູມີຄວາມຮູ້ສຶກດີ ແທນທີ່ຈະກະທຳດີ. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງມານ ເພື່ອສະກັດກັ້ນການຊົງໂຖ່ຂອງພຣະອົງ.

1 ໂຢຮັນ ບົດ 3:9 ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າການກະທຳດີແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຊົນເຄີຍ ໂດຍມີຜື່ນໃນການເກີດໃໝ່, ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ເກີດໃໝ່ນັ້ນແມ່ນມີເມັດຟິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫວ່ານໄວ້ແລ້ວໃນໃຈຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ເມັດຟິດ ມີ ຄວາມໝາຍວ່າຢ່າງໃດ? ເມັດຟິດກໍຄືພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນລູກຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຂຽນ ເຜິ້ງສັອເສີນໄດ້ກ່າວວ່າ: "ຂ້າພຣະອົງໄດ້ສະສົມພຣະດຳຣັດຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງຂ້າພຣະອົງ ເພື່ອຂ້າພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ກະທຳບາບຕໍ່ພຣະອົງ" ພສສ 119:11 ພຣະດຳຣັດກໍຄືຖ້ອຍຄຳແລະຖ້ອຍຄຳນັ້ນແຫລະຄືເມັດຟິດຢູ່ໃນຕົວເຮົາ.

1 ໂຢຮັນ 3:2-3 ໃນຕອນນີ້ໂຢຮັນກ່າວເຖິງຄວາມຫວັງຂອງຄຣິສຕຽນ. (1) ການກະທຳຂອງເຮົາເອງ; ແລະ (2) ພວກເຮົາຈະເປັນເຫມືອນພຣະອົງ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ລະອາຍ ແລະຈະບໍ່ໄດ້ຫລົບຫນ້າໃນວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ. 1 ໂຢຮັນ 2:28

ການເລີ່ມເລີ້ໃນຄວາມບາບແມ່ນການຊົນເຄີຍຂອງມານຊາຕານ

ພຣະຄົມຟິກ່າວວ່າໃຜທີ່ກະທຳບາບຜູ້ນັ້ນກໍເປັນລູກຂອງມານຊາຕານ. (3:8); 1 ເປໂຕ 5:8 ໄດ້ເອີ້ນມານຊາຕານວ່າສັດຕູ. ພວກເຮົາຈະຮູ້ມານຊາຕານໄດ້ຄັກແນ່ເຖິງທາດແທ້ແລະນິດສັຍຂອງມັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຖືກຫລີຜິດມັນກໍຈະຈອບ, ຊອມ, ຈັບຕາຫາເຮື່ອງ ເພາະນິດສັຍຂອງມັນແມ່ນຜິດພາບຫາເຮື່ອງ. ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງພວກທີ່ເຮັດດີແລະເຮັດຖືກຕ້ອງແມ່ນມັນບໍ່ມັກເດັດຂາດ. 1 ໂຢຮັນ 3:5 ແລະ 8 ກ່າວວ່າຢ່າງໃດກ່ຽວກັບພວກນີ້. ພຣະອົງເປັນຜູ້ບໍ່ຮິສຸດແລະສະເດັດມາເພື່ອປາບມານໂດຍສະເພາະ. ໃນຂໍ້ 6 ກ່າວວ່າຜູ້ໃດກະທຳບາບຜູ້ນັ້ນກໍຍັງບໍ່ທັນເຫັນພຣະອົງ. ຜູ້ນັ້ນຍັງຜິດເປົ້າໝາຍຢູ່. ຂໍ້ທີ 4 ຜູ້ທີ່ກະທຳຜິດພຣະບັນຍັດຜູ້ນັ້ນກໍຍັງເປັນຄົນບາບ ເພາະບາບແມ່ນການກະທຳຜິດພຣະບັນຍັດ. ການເຮັດບາບເປັນການງ່າຍທີ່ຈະບັນລະຍາຍເຊັ່ນ: ການເວົ້າຕົວະ, ການລັກ, ການສໍ້ກົງ, ແລ້ວກໍໃຊ້ນາມພຣະເຈົ້າ ແອບອ້າງ.

ຖ້າສົມມຸດວ່າມີຄົນນຶ່ງບອກວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ ແລະເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມດີຫຍັງ ຈະມີບາບບໍ່? ແມ່ນອນຜູ້ທີ່ປະຕິເສດທີ່ຈະເຮັດດີ ຜູ້ນັ້ນກໍບາບໄປໃນຕົວ. ພຣະຄົມຟິກ່າວວ່າຖ້າຜູ້ໃດປະຕິເສດທີ່ຈະຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ອື່ນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນບາບ.

ໃນຈິດໝາຍຂອງໂປໂລທີ່ຂຽນໄປຍັ້າຕື່ອນຕີໂມທຽວເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອແຕ່ບໍ່ຮັບຜິດຊອບໃນຄອບຄົວຂອງຕົນ 1 ຕີໂມທຽວ 5:8. ຖ້າພໍ່ແມ່ຫາກບໍ່ລ້ຽງດູລູກໆ ຫລືວ່າລູກໆຫາກບໍ່ເບິ່ງແຍງພໍ່ແມ່ ພວກເຂົາກໍເປັນຄົນບາບກັນໄປຫມົດ.

ຄອບຄົວນຶ່ງເດີນທາງໄປພັກຜ່ອນ ຖືກເຄື່ອງບິນພາໄປຕຳພູຕາຍຫມົດທັງຄອບຄົວ. ເຫດຜົນມີຢູ່ວ່າ ລາວຕ້ອງບິນຢ່າງນ້ອຍບໍ່ໄຫ້ຫລຸດ 14,000 ຟິດ ເພາະວ່າເຂດນັ້ນມີພູສູງຫລາຍ. ເມື່ອໃກ້ຈະເຖິງປາຍທາງລາວ ກໍຫລຸດຕໍ່າລົງມາບິນລະຫວ່າງ 12,000 ຫາ 12,900 ຟິດ. ຄົນຂັບເຄື່ອງບິນກ່າວວ່າ "ໄດ້ຢູ່ດອກ" ເພາະລາວເຫັນໄດ້ວ່າເປັນຮ່ອມພູ. ເຄື່ອງບິນໄດ້ຕຳເອົາຍອດພູທີ່ສູງປະມານ 10,800 ຟິດ. ນັກຂັບເຄື່ອງບິນຜູ້ນັ້ນຮູ້ຢູ່ວ່າລາວຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດ ແຕ່ວ່າລາວຊ້ຳພັດເຮັດອີກຢ່າງນຶ່ງ. ການຕັດສິນໃຈເຮັດຂອງລາວແມ່ນຊີວິດ ແລະຫມົດທັງຄອບຄົວ. "ຮູ້ວ່າດີແຕ່ບໍ່ເຮັດສາມາດ

ທຳລາຍຫມົດຄອບຄົວໄດ້"

ຄຳຖາມ

1. ຈະສັງເກດເຫັນໄດ້ຢ່າງໃດຖ້າບໍ່ມີການຕັດສິນ?
2. ແມ່ນຫຍັງທີ່ກົດຂວາງທ່ານໃນການຝຶກຝົນທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູ?
3. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແລະສົມຄວນທີ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄວນຈະເຮັດ?
4. ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ຄົນທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍປະຕິເສດບໍ່ຢາກຊ່ວຍຄົນອື່ນ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ເພາະຮັກ, ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດມາ

ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1ໂຢຮັນ 3:11-18; 23-24; 4:7-21

ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບເບື້ອງຫລັງ: 1ໂຢຮັນ 3:11- 4:21

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ຄວາມຮັກຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ແທ້ຈິງ-- ຕາມຄຳສັ່ງ ບໍ່ແມ່ນຕາມເງື່ອນໄຂ-- ມີຮາກຖານຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊົງປະທານພຣະບຸດ ແລະມີຄຸນລັກສະນະດ້ວຍຄວາມສມັກໃຈໃນການຖວາຍຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ມີຄວາມອາລັກຂາຕໍ່ຜູ້ອື່ນ. (ຮັກສາ, ປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງ)

ຄຳຖາມເພື່ອສຳຮອດ: ຈະປ່ຽນແປງທ່າທີແລະເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ ເມື່ອພຣະອົງຫາກມີຄຳສັ່ງວ່າໃຫ້ມີຄວາມຮັກ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ: ເພື່ອຫນູນໃຈໃຫ້ສະແດງຄວາມຮັກຂອງຄຣິສຕຽນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະກໍແມ່ນ ການສະແດງອອກຂອງການປ່ຽນແປງຂອງຂ້ອຍແຕ່ລະວັນ ຖ້າຂ້ອຍຫາກກະທຳເປັນປະຈຳ.

ຄຳນຳ

ການໃຫ້ແລະຄວາມຮັກແມ່ນມີຄຳເວົ້າຕ່າງກັນແຕ່ມີຄວາມໝາຍຄ້າຍຄືກັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງຄວາມຮັກຕໍ່ພວກເຮົາໂດຍການປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ແລະຂອງປະທານນັ້ນກໍແມ່ນຂອງພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາກໍຄວນໃຫ້ຜູ້ອື່ນດ້ວຍ.

ສນັຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສິດຍາພິບານໃນຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງນຶ່ງຊຶ່ງເປັນຄຣິສຕະຈັກທີ່ນ້ອຍ, ສະມາຊິກສ່ວນຫລາຍແມ່ນອາສັຍເງິນຊ່ວຍເຫລືອຈາກຮູບການ. ວັນນຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເດັກນ້ອຍພວກນຶ່ງ (5-7 ຄົນ)ເຂົ້າມາໂບດ, ນຶ່ງໃນຈຳນວນນັ້ນໃສ່ເກີບຂາດຈົນເຫັນຫົວໄປ້ຕີນ, ອີກຜູ້ນຶ່ງກໍໃສ່ເສື້ອໃຫຍ່ເກີນກວ່າຕົວຂອງລາວ ຄົງຈະແມ່ນເສື້ອຂອງຜູ້ລາວ. ຫລັງຈາກນະມັສການແລ້ວເຖົ້າແກ່ຄົນນຶ່ງກໍໄດ້ມາລົມກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພວກເຮົາເອົາເຄື່ອງທີ່ຢູ່ໃນສາງຂອງພວກເຮົາທີ່ມີຢູ່ນີ້ໃຫ້ເດັກນ້ອຍພວກນີ້ແດ່ຈະດີບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນດີໃນຄຳສເນີນັ້ນ. ເຖົ້າແກ່ຄົນນີ້ໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູໂດຍການຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນໃນຍາມຕ້ອງການແທ້ໆ.

1 ໂຢຮັນ ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ປະທານພຣະບຸດໃຫ້ມາເພື່ອໂຖ່ໂທດບາບມະນຸດທັງຫລາຍແລະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍຄວນຈະເຫັນໃນເຫລົ່າສາວິກຂອງພຣະອົງດ້ວຍ. ຄວາມຮັກນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂຫຍັງທັງຫມົດເພາະວ່າເປັນຄຳສັ່ງ.

ພຣະຄົມພິໃນວັນນີ້, ພວກເຮົາເຫັນວ່າເວລາເຮົາຮັກຜູ້ອື່ນເຫມືອນກັນກັບພຣະເຈົ້າຊົງຮັກເຮົາ ແມ່ນຜື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນ ແລະກໍຍັງຢືນຢັນເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົວເຮົາເອງດ້ວຍ.

ຄວາມຮັກຕັ້ງແຕ່ເດີມ (3:11-18)

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າ ໂຢຮັນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຄິດເຖິງຄວາມຮັກຕັ້ງແຕ່ເດີມທີ່ພວກເຮົາມີຕໍ່ກັນ. ຄວາມຮັກຕັ້ງແຕ່ເດີມໃນທີ່ນີ້ອາດໝາຍຄວາມວ່າຕັ້ງແຕ່ພຣະເຢຊູເລີ້ມປ່າວປະກາດຫລືວ່າເລີ້ມສອນໃນພຣະວິຫານ.

ຈະແມ່ນເວລາໃດກໍສຸດແລ້ວ ແຕ່ວ່າຜື້ນຖານທີ່ສຳຄັນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນ ແມ່ນໃຫ້ຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ຄຳວ່າ "ຮັກ" ແມ່ນມາຈາກພາສາກຣີກ ອາກາເປ. ຄຳວ່າ ຟີໂລ ກໍແປວ່າຮັກເໝືອນກັນ, ແຕ່ມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນ. ຟີໂລ ແມ່ນຮັກແບບເພື່ອນຝູງ, ໜູ່ຄູ່. ສ່ວນ ອາກາເປ ແມ່ນຮັກດ້ວຍການຍອມຖວາຍຕົວໄດ້, ຫລາຍຄົນອາດຈະຮັກແບບ ຟີໂລກໍໄດ້ ຖ້າເຂົາເຈົ້າຫາກຮັກຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ ຫລືຈາກອາລົມຂອງເຂົາເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ສ່ວນ ອາກາເປນີ້ ແມ່ນຕ້ອງແບບຖວາຍຕົວໃຫ້ຢ່າງແທ້ຈິງໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃດໆທີ່ນັ້ນ. ຄວາມຮັກນີ້ລະທີ່ຄຣິສຕຽນຄວນຈະມີ.

ຍ້ອນຮັກຜູ້ອື່ນນີ້ລະຈິ່ງເຮັດໃຫ້ມີການເສັຽສະລະເພື່ອຜູ້ອື່ນໄດ້, ສາມາດສະລະຕົວເອງເພື່ອຜູ້ອື່ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເສັຽຊີວິດກໍຍອມ. ການຊ່ວຍເຫລືອດ້ວຍຊັບສິ່ງຂອງໃນໂລກກໍສະແດງເຖິງການເສັຽສະລະ, ຄວາມເມດຕາປານີ ແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະດຳລົງຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ. (3:17-18) ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາມັກຈະເວົ້າເຖິງເຣື່ອງການຊ່ວຍເຫລືອ ແຕ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດເລີຍ.

ການຮັກຜູ້ອື່ນແມ່ນຮັກຜູ້ອື່ນທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນເທົ່ານັ້ນບໍ່? ໂຢຮັນຄົງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງນັ້ນດອກ. ລາວໝາຍເຖິງຄົນທີ່ຢູ່ນອກໂບດດ້ວຍ, ພວກທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນດ້ວຍ, ແລະພ້ອມທັງພວກຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາດ້ວຍ.

ໂຢຮັນ 3:16 ກ່າວວ່າ: " ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ," ຄຳວ່າ "ໂລກ" ຊຶ່ງມາຈາກພາສາກຣີກ "Cosmon" ພາສາອັງກິດຈິ່ງໃຊ້ຄຳວ່າ "Cosmos" ຄວາມຮັກທີ່ໂຢຮັນກ່າວນີ້ແມ່ນຮັກທັງໝົດ ບໍ່ວ່າຈະດີຫລືຊົ່ວກໍຕາມ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງອົດກັ້ນໄວ້ນານ ເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຈົບຫາຍ. 2 ເປໂຕ 3:9

ເມື່ອພຣະເຢຊູຖືກຖາມ ເພື່ອໃຫ້ອະທິບາຍຄຳວ່າ "ຈິ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ" (ລູກາ 10:27) ພຣະອົງກໍໄດ້ຍົກຕົວຢ່າງເຣື່ອງຊາວຊາມາເຣັຽທີ່ຊ່ວຍຄົນທີ່ມີຄວາມເຈັບປວດ, ມີຄວາມຕ້ອງການການຊ່ວຍ ເຫລືອຫລາຍ. ລາວຢຸດຊ່ວຍເຫລືອໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າຈະມີບັນຫາຫຍັງ, ນີ້ຄືການປະຕິບັດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ການເປັນພະຍານໃນເຣື່ອງຄວາມຮັກ (3:23/24; 4:7-21)

ເຮົາຈະຮູ້ວ່າຄົນຜູ້ນຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜົນຫລືບໍ່ໄດ້ຮັບໄດ້ຢ່າງໃດ? ຂ້ອຍອະທິຖານແລ້ວອະທິຖານອີກ ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູອະພິຍໂທດໃຫ້ຂ້ອຍແລ້ວເຂົ້າມາຢູ່ໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍ. ເປັນການດີຖ້າອົງໃສ່ພຣະຄົມຟີ. ໂປໂລໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ເອີ້ນອອກໃນນາມພຣະເຢຊູຜູ້ນັ້ນຈະລອດຜົນ. ໂຣມ 10:13 ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຫລາຍຄົນອະທິຖານແຕ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງຕໍ່ຕົວເອງ. ພຣະເຢຊູຊົງຊາບໃນຈິດໃຈ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ " ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນ ທີ່ກ່າວແກ່ເຮົາວ່າ ພຣະອົງເຈົ້າ ພຣະອົງເຈົ້າ ຈະເຂົ້າໃນແຜ່ນດິນສວັນ ເຂົ້າໄດ້ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມນ້ຳພຣະພິດພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສວັນ. " ມັດທາຍ 7:21 ຜູ້ທີ່ ເຮັດຕາມນ້ຳພຣະພິດພຣະບິດາ ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ? ໝາຍຄວາມວ່າຕ້ອງສະແດງອອກ, ຕ້ອງເຮັດ, ຕ້ອງສະແດງໃຫ້ເຫັນຕົວຈິງທີ່ພຣະຄົມຟີຊົງສອນ.

ເວລາຄົນທີ່ເຊື່ອສະແດງອອກໃນການຊ່ວຍເຫລືອ ນັ້ນກໍແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ. 1 ໂຢຮັນ 3:14. " ຝ່າຍເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຍ້າຍອອກຈາກຄວາມຕາຍເຂົ້າສູ່ຊີວິດແລ້ວ ກໍເພາະພວກເຮົາຮັກພໍ່ຂອງ ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຮັກ ຜູ້ນັ້ນກໍຍັງຢູ່ໃນຄວາມຕາຍ. " ຄຳວ່າ "ຮູ້" ໝາຍຄວາມວ່າເຂົ້າໃຈ, ແລະຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າ

ໃຈກໍຈະປະຕິບັດຕາມໄດ້ຖືກຕ້ອງ.

ໃນພຣະຄົມຟີ, ຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາຮັກຕົວເອງກ່ອນ. ພຣະອົງຊົງສອນໃຫ້ເຮົາເຫັນຜູ້ອື່ນ, ເຫັນຄວາມດີຂອງຜູ້ອື່ນ, ເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງຜູ້ອື່ນ. ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງຍາມໃດກໍຕາມຈຶ່ງມີ ການໃຫ້, ໃນພຣະທັມ 1 ໂຢຮັນ ນີ້ກໍແມ່ນການໃຫ້ເປັນສ່ວນໃຫຍ່.

ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າ " ການໃຫ້ເປັນເຫດໃຫ້ມີຄວາມສຸກຫລາຍກວ່າການຮັບ " ກິຈການ 20:35 ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນດັ່ງນັ້ນ? ຖ້າອີງໃສ່ພຣະທັມ 1 ໂຢຮັນ 4:12 ແລ້ວ ຈະເຫັນວ່າ " ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາທັງຫລາຍ ແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງກໍສົມບູນໃນພວກເຮົາ. " ການເອົາໃຫ້ກໍເປັນການນຳຄົນມາຫາພຣະເຈົ້າ ແລະກໍເປັນການຄົບຖ້ວນໃນຄວາມຮັກ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຫ້ຈະມີຄວາມສຸກ ເພາະໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫາໃຫ້ຄົນອື່ນ ແລະເປັນການເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຄົບຖ້ວນດ້ວຍ.

ການອະທິບາຍຄວາມຮັກ (3:16; 4:9,11)

ເຮົາຈະອະທິບາຍຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃນ 1 ໂຢຮັນ ນີ້ຢ່າງໃດ? ໃນ 3:16 ກ່າວວ່າ: " ດັ່ງນີ້ແຫລະ, ເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງຮູ້ຈັກຄວາມຮັກ ໂດຍທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຍອມສະລະພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍ ຝ່າຍພວກເຮົາຄວນຈະສະລະຊີວິດຂອງພວກເຮົາເພື່ອຜິ່ນ້ອງເຫມືອນກັນ. " ພຣະເຢຊູຮັກຈົນຍອມເສັຽສະລະພຣະຊົນ , ຄຣິສຕຽນກໍຄວນເສັຽສະລະຊີວິດເຫມືອນກັນ. ຄຳວ່າເສັຽຊີວິດນັ້ນອາດຫມາຍເຖິງບາງຄັ້ງເຮົາກໍຕ້ອງຍອມອັບອາຍຂາຍໜ້າ, ບາງຄັ້ງກໍຖືກຂັບໄລ່ໃສ່ສິ່ງ, ບາງຄັ້ງເຮົາບໍ່ ມີຄວາມຜິດແຕ່ເຮົາກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດທັງໝົດ. ນີ້ລະຄືການເສັຽສະລະຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນ. ເພາະຄວາມຮັກປະເພດນີ້ແມ່ນພຣະອົງຊົງພໍພຣະທັຍຫລາຍ.

ຮັກທີ່ສາມາດເສັຽສະລະໄດ້ແມ່ນຮັກທີ່ມີຄຸນຄ່າຄາຫລາຍ. ເປັນຮັກທີ່ເຮັດໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ. ຮັກນີ້ຕ້ອງຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າໂດຍສະເພາະ ໂດຍລຳພັງແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈະຮັກຢ່າງໃດ. ເວລາເຮົາມອບຫົວໃຈໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລ້ວພຣະອົງຈະສິດສອນນຳພາ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮັກແລະອົງໃສ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫລາຍໆ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວເຮົາຈະໄຜ່ອອກມາ.

ບົດຮຽນສຳລັບພວກເຮົາ

ຄຳຖາມຈະເກີດຂຶ້ນໃນຕົວເຮົາດັ່ງນີ້: ຖ້າຂ້ອຍຫາກໃຫ້ຜູ້ອື່ນແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ຂ້ອຍຄືນບໍ່? ໂປໂລໄດ້ເຕືອນຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທເຖິງການໃຫ້ດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງຈັດຕຽນໜ້າຢ່າງແລະເພື່ອໃຫ້ທ່ານບໍ່ຮືບຮ້ອຍ (2ໂກຣິນໂທ 9:8) ໃນນີ້ກໍຫມາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ປະຖິ້ມຄົນທີ່ໃຫ້ດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ.

ເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄຣິສຕຽນໃຫມ່ຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈໃນນຳພາພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໃຫ້ຕາມມິຕາມເກີດ, ຕາມການຄິດໄລ່ຂອງຕົວ ຫລັງຈາກຄິດໄລ່ຄ່າເຮືອນຄ່າຮິດ ຄ່ານ້ຳມັນ ຄ່າກິນ ທັງໝົດແລ້ວ ເກືອບຈະບໍ່ມີອັນທີ່ຖວາຍໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ມີສິ່ງນຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດໄດ້ກໍຄື ເວລາໃດຖວາຍໜ້ອຍ ແມ່ນຕ້ອງມີບັນຫາໂລດ, ແຕ່ເວລາຖວາຍຫລາຍກໍປາກົດວ່າຍັງພໍຢູ່ພໍກິນ. ຄຣິສຕຽນຄວນຈະຮຽນຮູ້ເຮື່ອງນີ້ດ້ວຍ.

ຄຳຖາມ

1. ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານຫລີກລ້ຽງບໍ່ຢາກຊ່ວຍຄົນອື່ນເວລາເຂົາຫາກມີຄວາມຈຳເປັນແທ້ໆ?
2. ແມ່ນຫຍັງແດ່ຄິເຫດຜົນທີ່ຄົນທັງຫລາຍບໍ່ຢາກຊ່ວຍຄົນອື່ນໃນຍາມຈຳເປັນ?
3. ເຮົາຈະຊຶ່ງຊາຄວາມຮັ່ງມີແລະການເສັງສະລະຊີວິດຢ່າງໃດ?
4. ແມ່ນຫຍັງແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍເຫັນແກ່ຕົວ?
5. ການເສັງສະລະມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດສຳລັບທ່ານເອງ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 5 ຄວາມເຊື່ອຄືການຊັບຊ້ອນ

- ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບບົດຮຽນ:** 1 ໂປເຣັຍ 5
- ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບເບື້ອງຫລັງ:** 1 ໂປເຣັຍ 5
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຊີວິດຢ່າງມີຊັບ ເມື່ອພວກເຮົາປະເຊີນກັບການທ້າທາຍຕ່າງໆ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຮວດ:** ທ່ານຮູ້ຈັກຫຍັງແດ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຮັບຮອງຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ມີໃນພຣະຄຣິດ, ພຣະອົງຊົງປະທານຄວາມສາມາດໃຫ້ພວກເຮົາປະເຊີນກັບການທ້າທາຍໃນຊີວິດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈຢ່າງມີຊັບ.

ບົດຮຽນ

ຄຳນຳ

ຜູ້ທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົາມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຂົາຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາດ້ວຍການເຊື່ອຜັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າແລະມີຄວາມຮັກຕໍ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອດ້ວຍກັນ. ຊີວິດທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຈະເປັນແຫລ່ງໃຫ້ເກີດຄວາມໝັ້ນໃຈແລະໄດ້ຮັບຊັບໃນຊີວິດຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

ໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອ (5:1,6-9)

ອັດສາວົກໂປເຣັຍໄດ້ເລີ່ມຂໍ້ຄວາມໃນພຣະທັມບົດນີ້ດ້ວຍແນວຄິດວ່າ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ບັງເກີດຈາກຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຫດການນີ້ເປັນການບັງເກີດເຂົ້າສູ່ໃນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອ ຈົນກວ່າລາວມີປະສົບການໃນການບັງເກີດໃໝ່ ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດວ່າ ເປັນພຣະຜູ້ຊົງໂຜດແລະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຕົນ. ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອນັ້ນໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເມື່ອຄົນນັ້ນຍອມຮັບເອົາຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ໃນພຣະເຢຊູ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ຂຽນໃຊ້ຄຳວ່າ "ເຊື່ອ" ໃນຫ້າຂໍ້ໃນບົດນີ້. ພື້ນຖານຂອງຄຳນີ້ໃນພາສາກຣີກແປໄດ້ເປັນສອງຄວາມ "belief" or "believe" "ເຊື່ອ" ຫລື "faith" "ໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອ." ໃນຂໍ້ທີ 1 ໄດ້ແປອອກມາໃຊ້ຄຳວ່າ "believes" "ເຊື່ອ" (ໃຫ້ເບິ່ງ 5:5,10,13). ໃນຂໍ້ທີ 4 ຈາກພື້ນຖານຂອງຄຳດຽວກັນ ແຕ່ວ່າມາເປັນຄຳວ່າ "faith" "ໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອ." ມີຈຸດໃຫ້ສັງເກດກໍຄືວ່າ ມີຄວາມເຊື່ອ "belief" ໃນພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ສະຕິປັນຍາຮັບຮູ້ແລະເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອ "faith" ມີຄວາມໝາຍເຖິງການປະຕິບັດອອກໃຫ້ເຫັນວ່າມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄັ້ງໃນການຕັດສິນໃຈໃນຊີວິດ. ຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ມີການປະຕິບັດຊຶ່ງໄດ້ພິສູດອອກໃຫ້ເຫັນໃນຊີວິດ. ສະນັ້ນແຫລະ ຜູ້ຂຽນຈຶ່ງໃຊ້ໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຮັກລູກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ. ເວົ້າກັນຢ່າງງ່າຍໆກໍຄືວ່າ ຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າຕົນເປັນຜູ້ທີ່ຮັກລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ມີການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນ ກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຮອງວ່າມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອ. ຄົນນັ້ນຈະຕ້ອງຮັກລູກຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ເປັນການຮຽກຮ້ອງຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອໄດ້ເປັນພຍານໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູຊົງສະຖິດຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງຄົນນັ້ນ. ພຣະເຢຊູແມ່ນຜູ້

ໃດ? ຜູ້ຂຽນພຣະທັມໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ "ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ." ໃນພຣະຄົມພິພຣະສັນຍາເດີມໄດ້ບົ່ງບອກໄວ້ວ່າ "ພຣະຄຣິດ" ຊົງເປັນພຣະເມຊີອານ. ຄຳວ່າ "ພຣະຄຣິດ" ມີຕົ້ນຕໍາກາກພາສາກຣີກຄຳວ່າ "ຄຣິສໂຕ" ໝາຍຄວາມວ່າ ເປັນຜູ້ທີ່ຖືກຫົດສົງ. ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກພຣະເຢຊູໃຫ້ເປັນພຣະຄຣິດ, ພຣະເມຊີອານ. ມີຄວາມເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນ ພຣະຄຣິດກໍເຫມືອນກັບເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແມ່ນຫຍັງເປັນພຍານໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູຊົງພຣະຊົນຢູ່? ໃນຂໍ້ທີ 9 ມີຄຳວ່າ "ພຍານ" ຜູ້ຂຽນໄດ້ຍ້ອນເຖິງພຣະສັນຍາ ເດີມໃນພຣະທັມພຣະບັນຍັດສອງ 19:15 ເປັນມາຕະຖານ. ພຍານຈະຕ້ອງມີສາມທ່ານ ໃນທີ່ນີ້ມີພຍານສາມປະການ ເຊັ່ນພຣະວິນຍານ ນ້ຳ ແລະພຣະໂລຫິດ ຊົງເປັນພຍານຫລັກຖານໃຫ້ກັບພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີຫລັກຄຳສອນຜິດຊົງມາຈາກກຸ່ມ ນໍສະຕິກ (Gnosticism) ເປັນບັນຫາໃຫ້ໄຫວ້ໃຫ້ຄຣິສຕະສາສນາໃນສັດຕະວັດແລກ. ຄຳວ່າ ນໍສະຕິກ (Gnostics) ມີຄວາມໝາຍວ່າ ຄວາມຮູ້. ພວກເຂົາອ້າງຕົວເອງວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ທາງຝ່າຍ ຈິດວິນຍານຫລາຍກວ່າຄົນສາມັນທັມດາ. ພວກເຂົາກ່າວຫາວ່າພຣະເຢຊູຊົງມາບັງເກີດເປັນມະນຸດນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະ ຄຣິດ. ຄຣູສອນຂອງພວກເຂົາຜູ້ນຶ່ງມີຊື່ວ່າ ເຊີຣິນຕັດ ຈາກເມືອງເອເຟໂຊ (Cerinthus of Ephesus) ອ້າງອີງ ວ່າການຊົງເປັນພຣະຄຣິດ (divine Christ) ໄດ້ມາສວມທັບພຣະເຢຊູໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຮັບບັບຕິສນາ ແລະການຊົງ ເປັນພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງກ່ອນພຣະອົງຈະສິ້ນລົມຫາຍໃຈ. ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະ ຄຣິດຈະມີການພົວພັນກັບການນອງເລືອດທີ່ຫລັງໂຫລອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ.

ໂຢຮັນຈິ່ງໄດ້ກ່າວຕ້ານຕໍ່ຫລັກຄຳສອນຂອງພວກເຂົາ ພຣະເຢຊູນັ້ນແຫລະຊົງເປັນພຣະຄຣິດ "ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍນ້ຳສິ່ງດຽວ ແຕ່ດ້ວຍນ້ຳແລະພຣະໂລຫິດ." (5:6) ພຣະທັມຕອນນີ້ມີຄວາມໝາຍອ້າງອີງວ່າ ນ້ຳແມ່ນການບັບຕິສະນາຂອງພຣະ ເຢຊູ ແລະເລືອດແມ່ນການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອພວກເຮົາຍອມຮັບໃຫ້ການເປັນພຍານເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຄຣິດ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອ.

ໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ສມໍາສເມີ (5:2-3)

ໃນຂໍ້ທີ 1 ໄດ້ກ່າວວ່າ "ທຸກຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໃຫ້ກຳເນີດ ຜູ້ນັ້ນກໍຮັກລູກຂອງພຣະອົງເຫມືອນກັນ." ຂໍ້ທີ 2 ໄດ້ ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ມີທາງດຽວທີ່ພວກເຮົາຮູ້ໄດ້ວ່າ ພວກເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າກໍເມື່ອພວກເຮົາຖືຮັກສາບັນດາຂໍ້ບັນຍັດຂອງ ພຣະອົງ. ໃນກໍຣະນິດດຽວກັນ ມີທາງດຽວທີ່ພວກເຮົາຮູ້ໄດ້ວ່າ ພວກເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າກໍເມື່ອພວກເຮົາໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມ ໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ສມໍາສເມີ.

ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແຕ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຕາມຫລັກຄຳສອນຈາກພຣະຄົມພິ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນໜ້າຊີ້ໃຈຄິດ. ມີເຮືອງລາວຊ່າລິ ກັນວ່າ ມີຊາຍຄົນນຶ່ງໄດ້ບອກສິດຍາພິບານວ່າ "ຂ້ອຍບໍ່ມາດອກໂບດນີ້ ເພາະວ່າມີຄົນໜ້າຊີ້ໃຈຄິດຫລາຍໂພດຢູ່ໃນ ໂບດ. ສິດຍາພິບານເລີຍຕອບວ່າ ມາໂລດບໍ່ເປັນຫຍັງດອກຍັງມີບ່ອນສຳລັບຄົນປະເພດເຈົ້າຢູ່ສເມີ." ເບື້ອງຫລັງຂອງ ເຮືອງລາວນີ້ກໍມີຄວາມໝາຍຢູ່ວ່າ ທຸກຄົນຍ່ອມມີຄວາມບົກພ່ອງ ແຕ່ວ່າຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຄວນຈະຕ້ອງມີຄວາມບົກ ພ່ອງໜ້ອຍກວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ.

ບາງຄັ້ງ ມີຄົນທີ່ຖອຍໃຈເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ສມໍາສເມີ. ເຮືອງການຝຶກຕົນ ໃຫ້ຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນເປັນເຫມືອນກັບວ່າເປັນການຍາກຫນັກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜູ້ຂຽນ

ໄດ້ກ່າວວ່າ ຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ "ກໍບໍ່ຍາກຫນັກ" (5:3). ການຖືຮັກສາຂໍ້ບັດຍັດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ເປັນຜົນສະທ້ອນ ໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຍາກຫນັກອັນໃດເລີຍໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ພຣະເຢຊູຊົງໝູນໃຈດ້ວຍພຣະທັມຂໍ້ນີ້ ເມື່ອພຣະອົງ ຊົງກ່າວເຖິງ "ພາຣະ" ຂອງພຣະອົງນັ້ນກໍເບົາ ໃນພຣະທັມ ມັດທາຍ 11:30. ເຖິງແມ່ນວ່າສອງຄຳນີ້ຈະເປັນຄຳເວົ້າທີ່ ແຕກຕ່າງກັນໃນພາສາກຣີກ ຕ່າງກໍອ້າງອີງໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນພາຣະຍາກຫນັກ. ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຖິງພາຣະຂອງ ພຣະອົງນັ້ນກໍເບົາ.

ການຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນຈະເປັນການຍາກຫນັກເລີຍ ແຕ່ຄວນຈະເປັນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຫລາຍ ກວ່າ, ການຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະອົງເນື່ອງມາຈາກມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະອົງ. ມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າເປັນປະສົບ ການໃນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ "ຖ້າພວກທ່ານຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາ ທ່ານກໍຈະຕັ້ງຢູ່ໃນ ຄວາມຮັກຂອງເຮົາ ເຫມືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ຖືຮັກສາບັນຍັດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ ເພື່ອຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາຈະຢູ່ໃນ ທ່ານ ແລະຄວາມຍິນດີຂອງທ່ານຈະຄົບບໍຣິບູນ" ໂຢຮັນ 15:10-11).

ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ສຳລັບສະເລ່ຍແມ່ນມາຈາກຄວາມຮັກຄວາມສັນພັນກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານທາງພຣະເຢຊູ ຄຣິດ. ເມື່ອຜູ້ທີ່ຮັກຮຽກຮ້ອງອັນໃດ ກໍບໍ່ເປັນການຍາກຫນັກເກີນໄປເລີຍ.

ໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ຢ່າງມີຊັບ (5:4-5)

ບໍ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອຢູ່ສຳລັບສະເລ່ຍເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຢ່າງມີຊັບ. ຂໍ້ທີ 4 ໄດ້ບັນລະຍາຍເຖິງ ເລື່ອງຊັຍຊະນະ "ເປັນຊັຍຊະນະທີ່ຊະນະຕໍ່ໂລກ." ຄຳວ່າ "ຊະນະຕໍ່ໂລກ" ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ? ດ້ວຍເຫດໃດການ ຊັຍຊະນະນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍສຳຄັນແທ້ຕໍ່ຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ?

"ເປັນຊັຍຊະນະທີ່ຊະນະຕໍ່ໂລກ" (5:4) ໄດ້ບັນລະຍາຍກ່າວເຖິງອາດິດ. ຕໍ່ມາ ຄຳວ່າຊັຍຊະນະໄດ້ບັນລະຍາຍໃນຂໍ້ທີ 5 ແມ່ນກ່າວເຖິງປະຈຸບັນ "ໃຜຫນ້າທີ່ມີຊັຍຊະນະຕໍ່ໂລກ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ." ເມື່ອຄົນຜູ້ນຶ່ງສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ດັ່ງນັ້ນລາວມີປະສົບການຂອງພຣະອົງໃນ ການຊັຍຊະນະຕໍ່ຄວາມບາບແລະຄວາມຕາຍຂອງສັດຕະວັດແລກ. (ໃຫ້ເບິ່ງ 1 ໂກຣິນໂທ 15:54-57).

ພຣະຄັນຟິໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອທີ່ສະແດງອອກໃນສັດຕະວັດທີ່ຊາວເອັດໄດ້ນຳພວກເຮົາເຂົ້າສູ່ ການເຊື່ອມພັນກັບການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູໃນສັດຕະວັດທີ່ນຶ່ງ. ດັ່ງທີ່ພຣະທັມໂຣມ 6:1-10 ໄດ້ສອນວ່າ ພວກ ເຮົາຕາຍແລ້ວກັບພຣະຄຣິດໃນການຖືກຄິງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນກັບພຣະອົງ ສະນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງມີຊີວິດກັບພຣະຄຣິດໃນ ການຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ. ຊັຍຊະນະຂອງພຣະອົງກໍເປັນຊັຍຊະນະຂອງພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ.

ເປັນການຊັຍຊະນະທີ່ "ຊະນະຕໍ່ໂລກ" ຢ່າງໃດ? ເປັນການ "ຊະນະຕໍ່ໂລກ" ຢູ່ເລື້ອຍໆໄດ້ຢ່າງໃດ? ໃນຂໍ້ຄວາມນີ້ ຄຳວ່າ "ໂລກ" ໝາຍເຖິງ ລະບົບຂອງໂລກ. ເປັນລະບົບແລະຄວາມນິຍົມທີ່ບໍ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະ ຊົນຢູ່. ເປັນລະບົບທີ່ປົກຄອງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງມານຮ້າຍ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລ້ວພຣະອົງຊົງຄົນພຣະຊົນ ພຣະອົງຊົງຊະນະຕໍ່ອຳນາດຂອງມານ ຮ້າຍ. ພຣະອົງຊົງຊະນະຕໍ່ໂລກ. ເມື່ອພວກເຮົາຮັບເອົາພຣະເຢຊູຄຣິດມາເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການຊົງອະພັຍ ບາບແລະພວກເຮົາໄດ້ເປັນອິສະຣະຈາກອຳນາດຂອງຄວາມບາບ. ຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ກາຍເປັນ ພະລັງອຳນາດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາເພື່ອຈະຊະນະຕໍ່ໂລກ. ແຕ່ລະຄັ້ງ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ໄວ້ວາງໃຈໃນຄຳສອນຂອງ

ພຣະຄົມພິ ລາວກໍຈະມີຊັບຊະນະຕໍ່ໂລກ.

ໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈ (5:10-20)

ຜູ້ທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັບລາວເຂົ້າສູ່ຮາຊອນາຈັກຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ? ວັນນຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຮ້ອງໃຫ້ໄປເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງສອງເອື້ອຍນ້ອງ. ພໍ່ຂອງພວກເຂົາຕາຍຢ່າງກະທັນຫັນ. ສອງເອື້ອຍນ້ອງນັ້ນຢາກຮູ້ວ່າພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ໄປສວັນຫລິບໍ່. ພໍ່ຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບພຣະເຢຊູມາເປັນພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງລາວຈັກເທື່ອໃນຊີວິດຂອງລາວ. ລາວບໍ່ເຄີຍໄປໂບດອີກດ້ວຍ. ໃນຂນະລາວກໍາລັງຈະຕາຍຢູ່ນັ້ນ ລາວຮ້ອງອອກວ່າ "ໂອ ພຣະເຈົ້າ ຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍແດ່." ລູກສາວຂອງລາວຢາກຮູ້ວ່າ ຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງພໍ່ເຂົາເຈົ້ານັ້ນຈະຊ່ອຍໃຫ້ໄດ້ໄປຢູ່ສວັນບໍ່.

ບໍ່ພຽງແຕ່ຮູ້ວ່າມີຄວາມຫມັ້ນໃຈເມື່ອຕາຍໄປແລ້ວຈະມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ, ແຕ່ວ່າຍັງມີຄວາມຫມັ້ນໃຈເມື່ອຍັງມີຊີວິດຢູ່ໃນປະຈຸບັນອີກດ້ວຍ. ຄໍາວ່າ "ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ວ່າ" ປາກົດໃນ 5:15,18,19,20. "ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ວ່າ" ໄດ້ແປມາຈາກພາສາກຣີກ ມີຄວາມຫມາຍວ່າ ຮູ້ວ່າ, ເຂົ້າໃຈວ່າ, ຫລື ສໍານິກ. ເພື່ອຈະໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈ ພວກເຮົາຄວນຈະຮູ້ຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ. ຂໍ້ທີ 13 ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຂໍ້ຄວາມທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຂຽນໄປເຖິງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ເພື່ອພວກເຂົາຈະ "ຮູ້ວ່າ" ພວກເຂົາມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ. ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ໃຫ້ຄວາມຫມັ້ນໃຈແກ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອວ່າ "ຜູ້ທີ່ມີພຣະບຸດກໍມີຊີວິດ" (5:12). ພວກເຮົາສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະບຸດເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາຫລືບໍ່. ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຕ້ອນຮັບເອົາພຣະບຸດເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາກໍສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າພວກເຮົາມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັບຟັງພວກເຮົາແລະພຣະອົງຊົງຕອບຄໍາອອນວອນຂອງພວກເຮົາ (5:15). ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຈະບໍ່ໃຊ້ຊີວິດທີ່ຕິດມີສັຍໃນການເຮັດບາບ (5:18). "ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າພວກເຮົາເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ" (5:19). ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າພວກເຮົາຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້, ແລະພຣະເຢຊູຊົງເປັນຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ (5:20). ສໍານິກຮູ້ຕົວພວກເຮົາໃນພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ປະທານຄວາມຫມັ້ນໃຈໃຫ້ມີຊີວິດອັນຄົບບໍຣິບູນ.

ຄໍາຖາມ

1. ມີທາງໃດແດ່ສໍາລັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຈະເປັນແບບຢ່າງສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນຄວາມຮັກຕໍ່ລູກຂອງພຣະເຈົ້າ?
2. ທ່ານມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກປະການໃດ ເພື່ອຈະມີຊັບຊະນະຕໍ່ໂລກ?
3. ຄົນຜູ້ນັ້ນຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັບຟັງຄໍາອອນວອນຂອງລາວ?
4. ທ່ານບອກໂຕບໍ່ວ່າ "ບາບປະເພດໃດທີ່ນໍາໄປເຖິງຄວາມຕາຍ"? ເປັນດ້ວຍເຫດໃດ?

ອາຈານ ບຸນເຮັ້ງ ພິງປະພັນ

ບົດຮຽນທີ 6 ເປັນຜູ້ທີ່ສລາດ, ເປັນຜູ້ທີ່ມີຈິດໃຈກ້ວາງຂວາງ

- ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນ:** 2 ໂຢຣັນ 1-11; 3 ໂຢຣັນ 1-8
- ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບເບື້ອງຫລັງ:** 2 ໂຢຣັນ; 3 ໂຢຣັນ
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຄຣິສຕຽນເປັນຄົນໃຫ້ການສນັບສນຸນດ້ວຍໃຈກ້ວາງຂວາງແລະຕ້ອນຮັບຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແລະປະຕິເສດບໍ່ສນັບສນຸນຜູ້ທີ່ບໍ່ຖືຂໍ້ຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຫລວດ:** ທ່ານສລາດແລະມີໃຈກ້ວາງຂວາງຢ່າງໃດໃນການສນັບສນຸນພາຣະກິດຂອງພຣະຄຣິດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຂ້າພະເຈົ້າຕັດສິນໃຈຈະເພີ່ມຄວາມສລາດແລະມີຈິດໃຈກ້ວາງຂວາງໃນການສນັບສນຸນພາຣະກິດຂອງພຣະຄຣິດ.

ບົດຮຽນ

ຄຳນຳ

ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສນັບສນຸນໃຫ້ການຊ່ອຍເຫລືອຈາກອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆແລະການຮັບໃຊ້ຂອງຄຣິສຕຽນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຄຳສຳລັບໄດ້ໝູນໃຈໃຫ້ພວກເຮົາມີຈິດໃຈກ້ວາງຂວາງ ສນັບສນຸນວຽກງານກິຈການຂອງຂ່າວປະເສີດ, ພຣະຄຳສຳລັບໄດ້ເຕືອນໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ສລາດອີກດ້ວຍ. ພວກເຮົາຈະໄດ້ສະຕິປັນຍາມາຈາກໃສ ເພື່ອຈະຮູ້ວ່າອົງການຮັບໃຊ້ນັ້ນຈະເປັນອົງການທີ່ມີຄວາມບໍ່ນິສຸດ? ພຣະທັມ 2 ແລະ 3 ໂຢຣັນ ຈະໄດ້ບັນລະຍາຍກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອດ້ວຍຄວາມບໍ່ນິສຸດແລະໝູນໃຈໃຫ້ສນັບສນຸນກິຈການຂອງຂ່າວປະເສີດອັນບໍ່ນິສຸດແລະສອນໃຫ້ປະຕິເສດຄຣູສອນປອມ.

ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມເວົ້າ (2 ໂຢຣັນ 1-6)

ພື້ນຖານທີ່ໄດ້ຮັບຈິດໝາຍສະບັບທີ 2 ຂອງອັດສາວິກໂຢຣັນ ເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມເວົ້າຂອງເຂົາ (2 ໂຢຣັນ 4; 3 ໂຢຣັນ 3-4). ພວກເຂົາດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ, ໃນການເຊື່ອຝັງ, ແລະໃນຄວາມຮັກ (2 ໂຢຣັນ 3-4). ທີ່ກ່າວມານີ້ເປັນລັກສະນະຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຮ້ອງໃຫ້ເປັນຜູ້ສນັບສນຸນພາຣະກິດຂອງຂ່າວປະເສີດ.

ຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ" ໃຊ້ສືບເອັດຄັ້ງໃນພຣະທັມ 2 ແລະ 3 ໂຢຣັນ. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຮູ້ຄວາມຈິງ, ພວກເຂົາຮັກໃນຄວາມຈິງ, ແລະຄວາມຈິງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາຕອດໄປ. ຜູ້ຂຽນຮັກຜູ້ທີ່ຮັບຈິດໝາຍຂອງລາວໃນຄວາມຈິງ. ຄວາມຮັກຢ່າງນີ້ຈະກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ເທິງຄວາມຫລອກລວງບໍ່ໄດ້.

"ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ" (2 ໂຢຣັນ 4) ໄດ້ບັນລະຍາຍໃຫ້ເຫັນການໃຊ້ຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ຮູ້ "ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຈິງ" (2 ໂຢຣັນ 1), ມີຄວາມໝາຍວ່າ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັນພັນທາງສ່ວນຕົວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄວາມຈິງທີ່ "ຕັ້ງຢູ່ໃນເຮົາທັງຫລາຍ ແລະຊຶ່ງຈະດຳລົງຢູ່ກັບພວກເຮົາສືບໄປເປັນນິດ" (2 ໂຢຣັນ 2). ຄວາມຈິງນີ້ເປັນທາງໃຫ້ຮູ້ເຖິງການໃຊ້ຊີວິດເປັນສາຍສັນພັນຂອງຄວາມຈິງ. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຮູ້ຈັກຄວາມຈິງທີ່ປາກົດໃຫ້ຮູ້ໃນພຣະທັມຄົມພິ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຮູ້ຈັກກັບຄວາມຈິງດ້ວຍວ່າພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນທາງສ່ວນຕົວອີກດ້ວຍ. ການທີ່ຮູ້ຈັກກັບຄວາມຈິງໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຮູ້ວ່າ ການຮັບໃຊ້ອັນໃດເປັນຂອງພຣະເຈົ້າແລະອັນໃດບໍ່ແມ່ນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຕາມທີ່ສັງເກດເຫັນໄດ້ແລ້ວ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອສາມາດວັດແທກການຮັບໃຊ້ໄດ້ດ້ວຍຄຳສອນຈາກພຣະທັມຄົມພິ. ການຮັບໃຊ້ນີ້ສອດຄ່ອງກັບຄຳສອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລືບໍ່? ເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງວ່າ " ຜູ້ຫລອກລວງ " ທີ່ໄດ້ບັນລະຍາຍໃນພຣະທັມ ໒ ໂຢຮັນ 7 ໄດ້ສອນກົງກັນຂ້າມກັບພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາສອນວ່າ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ມາໃນໂລກນີ້ເປັນຕົນເປັນໂຕຄົນ. ບໍ່ຕ່າງເລີຍກັບບົດຮຽນທີ່ຜ່ານມາ ຄຳສອນນີ້ແມ່ນມາຈາກຄົນກຸ່ມນຶ່ງໃນສມັຍຂອງສັດຕະວັດທີ 1 ທີ່ເອີ້ນກັນວ່າ ພວກ ນິສຕິກ (Gnostics). ພວກເຂົາສອນວ່າ ຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດເປັນສິ່ງຊົ່ວ. ສະນັ້ນແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະມາບັງເກີດຢູ່ໃນຄາບຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້. ມີພວກ ນິສຕິກ ກຸ່ມນຶ່ງມີຊື່ວ່າ ໂດເຊັດຕິກ ນິສຕິກ (Docetic Gnostics). ຄຳວ່າໂດເຊັດຕິກ ມາຈາກພາສາ ກຣີກ ມີຄວາມໝາຍວ່າ ເບິ່ງເຫມືອນກັບວ່າ ຫລື ປາກົດວ່າ. ກຸ່ມນີ້ໄດ້ສອນວ່າ ພຣະເຢຊູ ເບິ່ງເຫມືອນກັບວ່າ ເປັນຄາບຂອງມະນຸດ ຫລື ປາກົດວ່າ ເປັນຄາບຂອງມະນຸດ.

ໃນກໍລະນີນີ້ ອັດສາວິກໂປໂລໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາໃນພຣະທັມ 1 ໂກຣິນໂທ ໒:10-15, ຜູ້ທີ່ມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດນຳສາມາດຍັງຮູ້ໄດ້ " ຊຶ່ງເປັນຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະເຈົ້າ " (1 ໂກຣິນໂທ ໒:14). ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີພຣະວິນຍານເຂົາຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ຮູ້ຈັກໄ້ແຍກລະຫວ່າງພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແລະກິດການຂອງຄົນຫລອກລວງ. ເມື່ອພຣະວິນຍານພາຍໃນເຂົາພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າແມ່ນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈິດໃຈຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອກໍມີໃຈຢາກສນັບສນູນພາຣະກິດນັ້ນ (ອິບພະຍົບ ໒5:1-໒; ໒ ໂກຣິນໂທ 9:7).

"ຄົນນອກ" ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນສາສນາຂອງພຣະຄຣິດ. ບໍ່ໄດ້ກາງຕໍ່ພວກເຂົາໃຫ້ມາສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງຂ່າວປະເສີດ (3 ໂຢຮັນ 7). ຄົນນອກບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຫລັກຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລື ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ການເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ຄົນບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບໃນການສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນນອກຈະບໍ່ " ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ. " ນີ້ເປັນການໄ້ແຍກອອກໃຫ້ເຫັນລັກສະນະຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແລະຄົນບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ເຮືອງເປັນຜູ້ຮັກສາຊັບສິນເງິນຄຳ (financial stewardship) ຈະຫລອກຕາຄົນອື່ນບໍ່ໄດ້. ການອົບຮົມຝ່າຍຈິດວິນຍານກໍຫລອກຕາຄົນອື່ນໄດ້. ການນະມັສການກໍຫລອກຕາຄົນອື່ນໄດ້. ການອ້ອນວອນກໍຫລອກຕາຄົນອື່ນໄດ້. ການສະແດງຕົວເປັນຜູ້ຖ່ອມຕົວກໍຫລອກຕາຄົນອື່ນໄດ້. ການຖວາຍຫລອກຕາຄົນອື່ນບໍ່ໄດ້. ຄົນນອກບໍ່ສາມາດຈະສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສູດໃຈ. ຄົນນອກບໍ່ໄດ້ " ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ. "

ເມື່ອຄົນໃດປະຕິບັດຕາມຄວາມເວົ້າຂອງຕົນ ຄົນນັ້ນຈະດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ. ການດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງຈະນຳໃຫ້ມີການເຊື່ອຝັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແລະມີຄວາມຮັກໃນພາຣະກິດຂອງພຣະອົງ.

ໃຫ້ປະຕິເສດຜູ້ທີ່ມາຫລອກລວງ (໒ ໂຢຮັນ 7-11)

ສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຊ່ອຍສິ່ງຜູ້ທີ່ອອກໄປປະກາດຂ່າວເຮືອງຂອງພຣະຄຣິດ " ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ " (3 ໂຢຮັນ 7-8) ການຊ່ອຍສິ່ງຢ່າງນັ້ນຖືກຕ້ອງຕາມພຣະຄົມພິ. ປະຕິເສດບໍ່ຊ່ອຍສິ່ງຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເສັຽນາມຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ເວົ້າຄວາມຈິງ ກໍຖືກຕ້ອງຕາມພຣະຄົມພິເຫມືອນກັນ. ຜູ້ຂຽນປຶ້ມພຣະທັມ ໒ ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວວ່າມີຜູ້ຫລອກລວງເປັນຈຳນວນຫລາຍ (໒ ໂຢຮັນ 7). ນຶ່ງໃນກຸ່ມຫລອກລວງໄດ້ຊື່ຕົວໃຫ້ເຫັນແລ້ວ. ພວກເຂົາສອນວ່າ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ມາໃນຄາບຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົາແມ່ນພວກນິສຕິກ. ບໍ່ວ່າໃຜກໍຕາມ ຖ້າພວກເຂົາປະຕິເສດການສະເດັດມາບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູ ບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບການສນັບສນູນຈາກຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ.

ມີອີກກຸ່ມນຶ່ງທີ່ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການສນັບສນູນຈາກໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ກຸ່ມນີ້ໄດ້ແກ່ " ຜູ້ລ່ວງເກີນແລະບໍ່ດຳລົງຢູ່ໃນ

ພຣະໂອວາດຂອງພຣະຄຣິດ " (2 ໂປເລັກ 9). ອັດສາວິກ ໂປໂລ ກໍໄດ້ອ້າງເຖິງບັນຫານີ້ ເປັນບັນຫາໃຫຍ່ ໃນຈິດໝາຍຂອງລາວທີ່ໄດ້ຂຽນໄປຫາ ຊາວຄາລາເຕັຽ. ລາວໄດ້ກ່າວວ່າ "ເຮົາຮູ້ສຶກປລາດໃຈ" ທີ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຫັນໄປຮັບເອົາຂ່າວປະເສີດອັນແຕກຕ່າງ ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນຂ່າວປະເສີດເລີຍ (ຄາລາເຕັຽ 1:6). ລາວໄດ້ຂຽນໄປວ່າ ມີບາງຄົນປາຖນາທີ່ຈະປ່ຽນແປງຂ່າວປະເສີດເຮື່ອງພຣະຄຣິດ (ຄາລາເຕັຽ 1:7). ລາວໄດ້ຮ້ອງພວກນີ້ເປັນຜູ້ຫລອກລວງ ຫລືຄຣູສອນປອມ ລາວຂໍໃຫ້ພວກເຂົາ "ຖືກປ້ອຍຕ່າ" (ຄາລາເຕັຽ 1:9). ພວກຫລອກລວງນີ້ສອນໃຫ້ຄົນທີ່ຫລົງເຊື່ອອັນໃດ? ພວກເຂົາສອນວ່າ ພຽງແຕ່ໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອພຣະເຢຊູຢ່າງດຽວຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ. ເມື່ອເຊື່ອພຣະເຢຊູແລ້ວ ຍັງຕ້ອງຖືຮັກສາບັນຍັດຕ່າງຂອງພຣະສັນຍາເດີມ. ໂປໂລໄດ້ອ້າງອີງການຖືກົດບັນຍັດເປັນເຫມືອນກັບຂ້ອຍຂ້າ (ຄາລາເຕັຽ 5:1). ລາວບອກຊາວຄາລາເຕັຽວ່າ ຖ້າພວກເຂົາຫາກເອົາອັນໃດມາຕື່ມມາແຖມຕື່ມຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຄຣິດແລ້ວ ພຣະຄຣິດກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດແກ່ພວກເຂົາ (ຄາລາເຕັຽ 5:2).

ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງຈະຕ້ອງຮັກສາປ້ອງກັນຕົວໄວ້ຈາກພວກຫລອກລວງ. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອບໍ່ຕ້ອງຕ້ອນຮັບ ຫລືໃຫ້ການສນັບສນູນສິ່ງເສີມຄຣູສອນທີ່ປະຕິເສດການມາບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູ ຫລືການຊົງໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ທີ່ໃຫ້ການສນັບສນູນຄຣູສອນພວກນີ້ ຜູ້ນັ້ນກໍກາຍເປັນຜູ້ເຂົ້າສ່ວນໃນ "ການຊົ່ວຮ້າຍ" ຂອງພວກເຂົາ (2 ໂປເລັກ 11).

ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງຈະຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນ, ແລະຊ່ອຍສິ່ງພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ.

ໃຫ້ສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3 ໂປເລັກ 1-8)

ການສນັບສນູນປະເພດໃດ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ? ໃນພຣະທັມ 3 ໂປເລັກ 5 ທ່ານ ຄາໂຢ ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ ໃນການຕ້ອນຮັບຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ການຕ້ອນຮັບແຂກເປັນປະເພນີຂອງພວກເຂົາໃນສມັຍນັ້ນ. ຄາໂຢ ໄດ້ເປີດຕ້ອນຮັບຄຣູສອນຄຣິສຕຽນ. ລາວຖືກເອີ້ນວ່າ "ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີ" (3 ໂປເລັກ 5). ໃນພາສາກຣີກມີຄວາມໝາຍວ່າ ໄວ້ວາງໃຈໄດ້, ເຜິ້ງໄດ້, ຫລື ບໍ່ເຮັດໃຫ້ຜິດພາດ. ການສນັບສນູນຢ່າງນີ້ ເຜິ້ງໄດ້ໃນຍາມມີຄວາມສຸກ ແລະໃນຍາມມີຄວາມລໍາບາກ. ມີພື້ນຖານມາຈາກການໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່.

ຄໍາສອນກ່ຽວກັບເຮື່ອງການສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີຈະພົບໄດ້ໃນພຣະທັມ 1 ໂກຣິນໂທ 16:1-4 ແລະ 2 ໂກຣິນໂທ 8-9. ໃນພຣະທັມ 1 ໂກຣິນໂທ 16:2 ອັດສາວິກໂປໂລໄດ້ສອນກ່ຽວກັບເຮື່ອງການຖວາຍດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ. ລາວໄດ້ບອກຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເມືອງໂກຣິນໂທໃຫ້ສະເລ່ງບາງສ່ວນຈາກລາຍໄດ້ຂອງພວກເຂົາທຸກວັນຕົ້ນສັປດາ ເພື່ອນໍາໄປຊົດຊ່ອຍພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະທັມ 2 ໂກຣິນໂທ 8:2 ລາວໄດ້ເອົາພື້ນ້ອງໃນແຂວງມາເກໂດເນັຽມາເປັນແບບຢ່າງ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຖືກທົດລອງຢ່າງໜັກ ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມທຸກລໍາບາກ ພວກເຂົາມີຄວາມຍິນດີອັນເຫລືອລົ້ນໃນການຊ່ອຍສິ່ງວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວເຕືອນພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໃຫ້ດ້ວຍຊິ້ນໃຈຍິນດີ (2 ໂກຣິນໂທ 9:7). ລາວເຕືອນພວກເຂົາອີກວ່າ ໃຫ້ພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຈະປະທານທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການຢ່າງເຫລືອລົ້ນ (2 ໂກຣິນໂທ 9:8-11). ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຄວນຈະສາມາດເຜິ້ງການຊ່ອຍສິ່ງຈາກຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ໂດຍການສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ສະແດງເຖິງຄວາມຈິງຮັກພັກດີເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ໃນພຣະທັມ 3 ໂປເລັກ 6 ຄາໂຢເປັນຜູ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ ເປັນການເຕືອນໃຫ້ສນັບສນູນຜູ້ທີ່ໄປປະກາດຄວາມຈິງ "ສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ." ຄໍານີ້ມີຄວາມໝາຍຄ້າຍກັບວ່າ ເປັນຂອງປະທານເຫມືອນກັບຂອງພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້. ເປັນຂອງປະທານທີ່ຕັ້ງໃຈວ່າຈະໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ຮັບຈາກຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແມ່ນເປັນຂອງປະທານມາຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານທາງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ເມື່ອຜູ້ທີ່ເຊື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງ ທັມຊາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີພຣະທັຍອັນກວ້າງຂວາງຂອງພຣະອົງໃນການຊົງສ້າງຈັກກະວານ ແລະຂອງປະທານຄິພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ມາໂຖບາບຂອງມວນມະນຸດສາລະ ພວກເຂົາຄວນຈະເຫັນພາບພິດອັນນີ້ຈົ່ງຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງການສນັບສນູນພະນັກງານຂອງພຣະເຈົ້າ "ສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ." ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ທີ່ບໍ່ສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລື ໃຫ້ດ້ວຍຄວາມເສັຽດາຍຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງທຳຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ຂອງການໃຫ້ທີ່ "ສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ" (3 ໂຢຮັນ 6).

ມີເຫດຜົນຢູ່ໃນການສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຂຽນພຣະທັມ 3 ໂຢຮັນ ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພະນັກງານຮັບໃຊ້ວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ "ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ" (3:7), ແລະ "ໃນຄວາມຈິງ" (3:8) ແມ່ນອ້າງອີງເຖິງພຣະເຢຊູ. ພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຊົງຮ້ອງແລະການອຸທິດຕົນໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູ. ອັດສາວິກ ໂປໂລ ອ້າງຕົວລາວວ່າ "ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ ຄືພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນໃຫ້ເປັນອັດສາວິກ ແລະໄດ້ຊົງຄັດອອກຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ" (ໂຣມ 1:1). ລາວກ່າວວ່າ "ນັ້ນເປັນຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ສຳລັບຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ "ຄວນໄດ້ຮັບການລ້ຽງຊີບດ້ວຍຂ່າວປະເສີດນັ້ນ" (1 ໂກຣິນໂທ 9:14). ລາວຍັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນອີກວ່າ "ວຽກຂອງການເທສນາແລະການສິດສອນ "ສົມຄວນໄດ້ຮັບກຽດສອງທໍ່" ແລະ "ຄວນຈະໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງຂອງຕົນ" (1 ຕີໂມທຽວ 5:17-18). ເປັນວຽກຂອງການປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ໄດ້ຮັບການສນັບສນູນ.

ວຽກອັນນຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຮັດໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຢູ່ໃນໂຮງຮຽນກ່ອນເຂົ້າໄປໃນມັທຍິນ ຄືວຽກສົ່ງໜັງສືພິມ. ທຸກວັນເສົາຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປເກັບເງິນຄ່າໜັງສືພິມຕາມເຮືອນຕ່າງໆ. ມີແມ່ຕູ້ຄົນນຶ່ງ ຊຶ່ງລາວກໍເປັນສະມາຊິກໂບດດຽວກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າ ລາວຮັບຊື່ໜັງສືພິມກັບຂ້າພະເຈົ້າເປັນປະຈຳ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄປເກັບເງິນນຳລາວ ງຈະເອົາເງິນອອກມາຈາກໂຖແກ້ວໜ່ວຍນຶ່ງ ໃນຈຳນວນຫລາຍໆໜ່ວຍທີ່ຕັ້ງຢູ່ຂ້າງເທິງອ່າງລ້າງຖ້ວຍໃນເຮືອນຄົວຂອງລາວ. ຂ້າພະເຈົ້າເລີຍຖາມລາວກ່ຽວກັບໂຖແກ້ວໜ່ວຍອື່ນ. ລາວຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ແຕ່ລະໂຖມີເງິນໄວ້ຈ່າຍຄ່າຂອງຕ່າງໆ. ມີໂຖນຶ່ງຕ່າງຫາກກໍມີເງິນໄວ້ສຳລັບການຖວາຍໃຫ້ກັບໂບດທີ່ລາວໄປ. ແຕ່ລະໂຖ ລາວໄດ້ແຍກເງິນທີ່ໄດ້ມາອອກຕາມຈຳນວນໄວ້ສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງຄວນຈະສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູແລະຄວາມຈິງ.

ຄຳຖາມ

1. ມີສາມທາງທີ່ພໍຮູ້ໄດ້ໃນການສນັບສນູນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ມີທາງໃດແດ່?
2. ມີອັນໃດທີ່ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ເຫັນໃນການຊ່ອຍສົ່ງເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ " ໃຫ້ສົມກັບການປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ " (3 ໂຢຮັນ 6).
3. ການຖວາຍດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດສຳລັບທ່ານ?
4. ມີຄຳສອນຜິດອັນໃດແດ່ທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະຕິເສດໃນການສນັບສນູນ?

ອາຈານ ບຸນເຮັ້ງ ພິງປະະພັນ

ບົດຮຽນທີ 7 ຊີວິດທີ່ມີພາບພົດອັນກວ້າງໄກ

-
- ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນ:** 1 ເປໂຕ 1:1-12
- ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບເບື້ອງຫລັງ:** 1 ເປໂຕ 1:1-12
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພຣະພອນກໍເຫລືອລົ້ນໃນການເປັນຄຣິສຕຽນ ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກທີ່ເກີດຂຶ້ນຊົ່ວຄັ້ງຊົ່ວຄາວໃນໂລກນີ້ ເມື່ອໄປທຽບກັບພຣະພອນແລ້ວກໍທຽບບໍ່ໄດ້.
- ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຮວດ:** ສິນຄຳບໍ່ ມາເປັນຄຣິສຕຽນ ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອອະທິບາຍໃຫ້ຮູ້ວ່າ ເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ກໍສິນຄຳຫລາຍ.

ບົດຮຽນ

ຄຳນຳ

ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນພວກເຮົາຕາມພຣະປະສົງ, ໃນພຣະປະສົງນັ້ນ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຮົາລົດນ້ອຍຖອຍລົງຍ້ອນການທົດລອງ ແລະຖືກຂົ່ມເຫັງ, ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ກ້າວໜ້າໄປຕາມພຣະປະສົງທີ່ມອບໃຫ້ໄວ້.

ຖ້າຫາກວ່າ ທ່ານຖືກໜີບເຕັງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໃນພຣະຄຣິດ, ຄຳທຳອິດທີ່ທ່ານຢາກໄດ້ຟັງແມ່ນຄຳເວົ້າຢ່າງໃດ? ໃນຂະນະທີ່ທ່ານສຶກສາພາກຕົ້ນຂອງພຣະທັມ 1 ເປໂຕ, ໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າພຣະທັມນັ້ນມີຜົນສະທ້ອນກັບຜູ້ອ່ານໃນສັນຍາແລກຢ່າງໃດ. ໃຫ້ພິຈາລະນາອີກວ່າ ພຣະທັມນັ້ນໃຫ້ກຳລັງໃຈຄຣິສຕຽນສັນຍານີ້ຢ່າງໃດ.

ຖືກເລືອກຈາກພຣະເຈົ້າ (1:1-2)

ພຣະທັມ 1 ເປໂຕ ແມ່ນຈິດໝາຍຈາກຜູ້ນຳໂບດທີ່ມີຄວາມເປັນຫວ່າງນຳໂບດຕ່າງໆໃນແຂວງປີນໂຕ, ແຂວງຄາລາເຕັຽ, ແຂວງກາປາໂດເກັຽ, ແຂວງອາເຊັຽ, ແລະແຂວງປິທີເນັຽຂອງໂຣມັນ (1 ເປໂຕ 1:1). ຂົງເຂດເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນພາກຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອຂອງປະເທດ ຕູຣາກີ ອາເຊັຽນ້ອຍຂອງສັນຍານີ້. ຈິດໝາຍຂອງອັດສາວິກເປໂຕ ສະບັບຕົ້ນໄດ້ສົ່ງໄປແຂວງຕ່າງ ໆ.

ຈິດໝາຍນີ້ໄດ້ບົ່ງບອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຜູ້ຂຽນແມ່ນ ເປໂຕ ອັດສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ການເລັ່ນຕົ້ນຂອງຈິດໝາຍສະບັບນີ້ບໍ່ເໝືອນກັບຈິດໝາຍຂອງອັດສາວິກ ໂປໂລ. ໂປໂລໄດ້ແນະນຳຕົວລາວກ່ອນແລະບອກໃຫ້ຜູ້ອ່ານຮູ້ວ່າລາວໄດ້ຮັບອຳນາດໃນການຂຽນຈິດໝາຍນັ້ນ. ໃນຈິດໝາຍຂອງ ເປໂຕຈະບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ ສາຍເຫດກໍອາດຈະເປັນໄປໄດ້ວ່າ ໃຜກໍຮູ້ດີວ່າ ເປໂຕເປັນອັດສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ. ລາວໄດ້ປະກາດແນະນຳຕົວວ່າເປັນອັດສາວິກນັ້ນ ມີຄວາມໝາຍວ່າ ລາວໄດ້ເປັນພະຍານແລະໄດ້ເຫັນຊີວິດແລະການເປັນມາໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູ. ລາວຈິ່ງມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບເປັນ "ອັດສາວິກ" ຂອງພຣະຄຣິດ (1:1). ຄວາມໝາຍຂອງຄຳນີ້ ຄື ລາວເປັນຜູ້ນຶ່ງໃນສິບສອງຄົນ ແລະມີຄວາມໝາຍອີກວ່າ ຜູ້ນຶ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສົ່ງອອກໄປທຳໜ້າທີ່ຊຶ່ງໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ (ເປັນພະຍານເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດ). ລາວມີຄຸນສົມບັດທັງສອງທີ່ໄດ້ກ່າວມານີ້. ອີກປະການນຶ່ງ ອັດສາວິກຍັງເປັນອັດທູດທີ່ຖືກສົ່ງໄປອີກດ້ວຍ. ເປໂຕເປັນອັດສາວິກຂອງພຣະຄຣິດ ລາວເປັນອັດທູດຂອງພຣະຄຣິດ. ໃນສາສນາຂອງຄະນະຍູດາ ອັດສາວິກຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຄະນະແລະເປັນອັດທູດຂອງຄະນະທີ່ສົ່ງລາວໄປ ລາວໄດ້ຮັບອຳນາດໃຫ້ປະຕິບັດການງານຕ່າງໆແທນຄະນະຫລືຜູ້ທີ່ສົ່ງລາວໄປ.

ອັດສາວົກເປໂຕເປັນຄົນມີຈິດໃຈວ່ອງໄວ ລາວທຳກ່ອນຈິ່ງຄິດ ລາວມີຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນຕົວເອງເກີນໄປ ຫລາຍຄັ້ງ ລາວຈິ່ງພາດຜັງເທົ່າທີ່ເຫັນໃນຂ່າວປະເສີດ. ມີຄຸນສົມບັດອັນສັງເກດໄດ້ ຄິດລາວຍອມໃຫ້ພຣະຄຣິດໂຈມລາວຂຶ້ນເມື່ອ ລາວພາດຜັງລົ້ນລົງ. ເຫດການສຳຄັນທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຫລັງຈາກການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ນີ້ເຊົ້າຂອງວັນນຶ່ງທີ່ ຫາດຊາຍໃນຂນະປັນເຂົ້າເຊົ້າ ເປໂຕຖືກໂຈມຂຶ້ນແລະຊີ້ໄປທີ່ທາງອັນຖືກຕ້ອງ (ໂຢຮັນ 21). ປະສົບການອັນສຳຄັນນີ້ ໄດ້ປ່ຽນຊີວິດຂອງລາວຈິ່ງບໍ່ລົງເລໃຈປະກາດຂ່າວປະເສີດໃນວັນເພັ່ນເຕຄໍສະເຕ (ກິຈການ 2). ສິ່ງທີ່ຈູງໃຈໃຫ້ເຫັນ ນັ້ນ ລາວເປັນຜູ້ນຳໃນໂບດສມັຍແລກທີ່ມີຄວາມກ້າຫານແທ້ແລະມີຈິດໃຈເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້. ແທນທີ່ລາວຈະໃຊ້ສິດບົງການ ແຕ່ລາວນຳພາດ້ວຍຈິດໃຈອັນອ່ອນນ້ອມ. ການກະທຳດັ່ງກ່າວຈະສັງເກດໄດ້ຈາກຈິດໝາຍຂອງລາວ. ເບິ່ງເຫມືອນ ກັບວ່າ ລາວຍິດເອົາຄຳຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຢຊູໃສ່ໃຈຂອງລາວ "ຈິ່ງຮັກສາແກະຂອງເຮົາເນີ" (ໂຢຮັນ 21:17).

ພວກທີ່ໄດ້ຮັບຈິດໝາຍຂອງລາວເປັນຜູ້ທີ່ " ກະຈັດກະຈາຍໄປເປັນຜູ້ພັກເຊົາ " ໃນແຂວງຕ່າງໆ (1 ເປໂຕ 1:1). ພວກ ເຂົາເປັນເຫມືອນແຂກຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສໃນຕ່າງເມືອງຊົ່ວຄັ້ງຊົ່ວຄາວ. ໃນປະມານ ຄຣິສຕະສັກຣາດທີ 49 ຈັກພັດ ລາວດີໂອດ ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຊາວຢິວທັງປວງອອກຫນີຈາກກຸງໂຣມ ຍ້ອນເກີດຄວາມວຸ້ນວາຍ (ກິຈການ 18:1). ຊາວໂຣມອາດຈະເຫັນວ່າ ຄຣິສຕະສາສນາເປັນສາສນາຂອງຊາວຢິວ ພວກເຂົາຈິ່ງຖືກສັ່ງໃຫ້ອອກຫນີຈາກກຸງໂຣມ ເຫມືອນກັນ. ອາດຈະເປັນຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ ອາກິລາກັບພັຣຍາຂອງລາວຊື່ປີຊະກິລາຈິ່ງໄດ້ນຳເມືອງໂກຣິນໂທ ແລະນຳ ພົບພ້ອມກັບອັດສາວົກໂປໂລ ຕາມການບັນທຶກໃນພຣະທັມກິຈການ 18:1.

ເບິ່ງເຫມືອນກັບວ່າເປໂຕໄດ້ໃຊ້ຄຳວ່າ " ກະຈັດກະຈາຍ " ຊຶ່ງເຄີຍໃຊ້ກັບຊົນຊາດຢິວ ແຕ່ໄດ້ນຳໃຊ້ກັບຊາວຄຣິສຕຽນ. ພວກທີ່ກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວທຸກທຶນທຸກແຫ່ງ. ໃນຄວາມຄິດຂອງລາວແລ້ວ, ຄຣິສຕຽນໄດ້ຮັບຊ່ວງເຂົ້າເປັນຜູ້ທີ່ພຣະ ເຈົ້າໄດ້ຊົງ " ເລືອກໄວ້ແລ້ວ " (1 ເປໂຕ 1:2). ຄາວກ່ອນນັ້ນຊົນຊາດຢິວເປັນຊົນຊາດທີ່ຖືກເອີ້ນແລະຖືກເລືອກໄວ້ໃຫ້ " ເປັນແສງສ່ວາງແກ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍເພື່ອຄົນໃນທົ່ວໂລກນີ້ຈະໄດ້ລອດພົ້ນ " (ເອຊາຢາ 49:6; ໃຫ້ເບິ່ງ ເຢເຣມີຢາ 16:19) ແຕ່ວ່າພວກເຂົາປະລະຫນ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ. ຜູ້ທີ່ຖືກ " ເລືອກໄວ້ແລ້ວ " ທີ່ເປໂຕກ່າວເຖິງໃນພຣະທັມ 1 ເປໂຕ 1:2 ແມ່ນເລືອກໄວ້ເພື່ອພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຄື ການຮັບໃຊ້.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງການຮັບໃຊ້ທີ່ຈະໄດ້ຖືແລງຕໍ່ໄປ ເປໂຕໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ພວກທີ່ຖືກ " ເລືອກໄວ້ແລ້ວ " ເປັນໄປ " ຕາມ ທີ່ພຣະອົງຊົງຮູ້ລ່ວງຫນ້າໄວ້ກ່ອນ ເພື່ອພຣະວິນຍານຈະຊົງຊຳຮະໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ, ຈະໃຫ້ນິບັນອມເຊື່ອຟັງພຣະເຢຊູຄຣິດ " (1:2). ຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປ ຄວາມສຳຄັນໃນການຊົງເອີ້ນເອົາພວກທີ່ " ເລືອກໄວ້ແລ້ວ " ໃຫ້ໄດ້ " ຮັບການຊິດດ້ວຍພຣະໂລ ທິດຂອງພຣະອົງ. " ຂໍ້ຄວາມນີ້ໄດ້ນຳໄປເຖິງປະວັດສາດໃນຄວາມສັ້ນພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ເລືອດໝາຍເຖິງຊີວິດ ຈິ່ງເປັນສັນຍາລັກອັນສຳຄັນ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງຊີວິດຂອງຊາວຢິວ, ເມື່ອຄົນເປັນພຍາດຂໍ້ທູດຫາຍດີ ແລ້ວ, ຄົນນັ້ນໄດ້ຖືກຊິດເລືອດນິກໃສ່ (ລະບຽບພວກເລວີ 14:1-7) ເປັນການຊິດໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດແລ້ວ. ໃນພິທີ ອາຣິນແລະປະໂຣຫິດໄດ້ຖືກແຍກອອກເພື່ອຮັບໃຊ້ປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ, ເລືອດໃຊ້ຊິດໃສ່ພວກເຂົາເພື່ອເປັນສັນຍາ ລັກຂອງຄວາມບໍ່ຮິສຸດ (ອິບພະຍົບ 29:20-21; ລະບຽບພວກເລວີ 8:30). ຕໍ່ໄປອີກ ເມື່ອຄວາມສັ້ນພັນຂອງພຣະເຈົ້າ ກັບຊາວອິສຣາເອນໄດ້ປະທັບຕາຮັບຮອງ ໂມເຊເອົາຈຳນວນເຄິ່ງນຶ່ງຂອງເລືອດທີ່ໃຊ້ໃນການບູຊາຊິດໃສ່ແທ່ນບູຊາ ແລ້ວເອົາອີກເຄິ່ງນຶ່ງທີ່ເຫລືອຊິດໃສ່ປະຊາຊົນ (ອິບພະຍົບ 24:1-8).

ຄຳທີ່ກາທາຍຂອງເປໂຕບໍ່ພຽງແຕ່ໃຫ້ຄວາມໂຄຣິບອັນສູງ ແຕ່ຍັງມີການຮັບຜິດຊອບອັນສູງສົ່ງອີກດ້ວຍ. ຄຣິສຕຽນ ສມັຍແລກໄດ້ຖືກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເພື່ອໃຫ້ມີສັກສີ ແຕ່ເພື່ອຮັບໃຊ້. ເປໂຕຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຫົວ ທີ. ການຊົງເອີ້ນຂອງພວກເຂົາແມ່ນການຮັບໃຊ້ແລະການຊົງເອີ້ນໄດ້ຂໍ້ຮ້ອງດ້ວຍພຣະຄຸນແລະສັນຕິສຸກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂໍ້ຄວາມ "ຂໍໃຫ້ພຣະຄູນແລະສັນຕິສຸກຈົ່ງບັງເກີດທະວີຄູນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍເທີນ" (1:2) ຂໍ້ຄວາມນີ້ມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າຄຳໃຫ້ພອນຂອງການເປີດຫົວເຮືອງຂອງຈິດໝາຍອີກ. ຜູ້ໄດ້ຮັບຈິດໝາຍຂອງເປີດຕ້ອງການ "ພຣະຄູນແລະສັນຕິສຸກຫລາຍ ເພາະວ່າພວກເຂົາ "ຈະຕ້ອງທົນຄວາມທຸກໂສກ ດ້ວຍການຖືກທົດລອງຕ່າງໆ" (1:6).

ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມທຸກໂສກຍ້ອນການຂົ່ມເຫັງຈາກຄົນກຸ່ມໃດ? ບາງສາສນາຈາມໄດ້ໃຫ້ຄວາມເຫັນວ່າພວກເຂົາຖືກຊາວໂຣມຂົ່ມເຫັງ. ຈັກກະພັດໂຣມຢູ່ໃນສະພາບຄວາມວຸ້ນວາຍແລະປັ່ນປ່ວນ. ແນວຄວາມຄິດທີ່ມີຄວາມກຽດຊື່ຊາວຢິວເກີດຂຶ້ນ ແລະຄຣິສຕຽນບໍ່ວ່າເປັນຊາວຢິວຫລືຊາວຕ່າງຊາດກໍຮັບເຄາະໄປຕາມໆກັນ. ພວກເຂົາຖືກກ່າວຫາແລະໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ. ໃນຄຣິສຕະສັກຣາດທີ 64 ໄຟໃຫມ່ກຽດໂຣມມີການເສັຽຫາຍຫລາຍພໍສົມຄວນ. ມີຂ່າວຊຳລິກັນວ່າ ຈັກພັດນີໂຣ ຢາກຈະສ້າງກຽດໂຣມໃໝ່ໃຫ້ສວຍງາມກວ່າເກົ່າ ເລີຍວາງແຜນເຜົາກຽດໂຣມແລ້ວຖິ້ມໂທດໃສ່ພວກຄຣິສຕຽນວ່າເປັນຜູ້ວາງເຜິງ. ບາງສາສນາຈາມກໍໃຫ້ຄວາມເຫັນວ່າ ບໍ່ແມ່ນຈັກພັດໂຣມຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນດອກ ເພາະວ່າເປີດຍັງໝູນໃຈພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຂໍ້ບັງຄັບຂອງກະສັດ (2:13-18). ພວກເຂົາຖືກຂົ່ມເຫັງຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ປະສາສນາເກົ່າທີ່ພວກເຂົາເຄີຍຖືແລ້ວມາຮັບເອົາພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງເປັນສາສນາໃໝ່ຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກປະຕິເສດແລະຖືກກັ່ນແກ້ງຈາກຜູ້ມີອຳນາດ, ນາຍຈ້າງ, ເພື່ອນເກົ່າແກ່, ແລະຄົນໃນຄອບຄົວອີກດ້ວຍ.

ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກຄວາມຫວັງ (1:3-9)

ຫລັງຈາກສະແດງຄວາມໂຄຣິບແລ້ວ ເປີດໄດ້ມີການອ້ອນວອນ ພວກເຮົາຈະສັງເກດເບິ່ງຈິດໝາຍຂອງໂປໂລກໍມີການອ້ອນວອນແບບດຽວກັນ ໃຫ້ເບິ່ງ 2 ໂກຣິນໂທ 1:3; ເອເຟໂຊ 1:3). ເປີດເລີ້ມດ້ວຍຄຳວ່າ "ສາທາການແດ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ!" ເປັນຄຳເລີ້ມຕົ້ນຂອງການອ້ອນວອນທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນ "ເຈົ້າ" ຂອງຄຣິສຕຽນ ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນອີກດ້ວຍ. ຄຳອ້ອນວອນຢ່າງນີ້ເຫມືອນກັບຄຳອ້ອນວອນໃນພຣະສັນຍາເດີມ, ແຕ່ວ່າເມື່ອຊາວກຣິກອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຂອງພວກເຂົາກໍໃນທຳນອງດຽວກັນ ແລະເມື່ອຊາວໂຣມຍົກຍໍຈັກກະພັດຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ຍົກຍໍໃຫ້ຈັກພັດເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

ຂໍ້ 3-9 ເປັນຫລັກຂອງສາສນາສາດ. ເປີດເນັ້ນໃຫ້ເຫັນພຣະນະຫາກະຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງໂຜດໃຫ້ພວກເຮົາບັງເກີດໃໝ່ ໂດຍການຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ (1:2). ຂໍ້ຄິດດັ່ງກ່າວໄດ້ເຕືອນໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າການຄົນພຣະຊົນເປັນຫລັກຂອງສາສນາສາດກ່ອນໜ້າຫລັກຄຳສອນໃດໆ. ການ "ບັງເກີດໃໝ່" ມີຄວາມໝາຍວ່າເປັນຮາກຖານຂອງການປ່ຽນແປງທາງດ້ານອຸປະນິສັຍ. ແນ່ນອນ ຊີວິດຂອງເປີດເປັນພຍານໄດ້ ມີການປ່ຽນແປງຍ້ອນການຄົນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ດ້ວຍການຄົນພຣະຊົນເປັນຫລັກ ເປີດຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຈິດໝາຍນີ້ ດ້ວຍຂໍ້ຄວາມທີ່ໃຫ້ຄວາມຫວັງແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຈິດໝາຍຂອງລາວ. ລາວໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາວ່າ ດ້ວຍການຖືກຊົງເລືອກ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີການຂຍາຍອອກໃນປັດຈຸບັນແລະອະນາຄົດອີກດ້ວຍ. ຄວາມພື້ນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກເຜົາຮັກສາໄວ້ ແລະພຣະເຈົ້າເບິ່ງແຍງເຫດການປັດຈຸບັນຂອງພວກເຂົາ (1:4-5). ລາວເຈາະຈົງໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ໃຫ້ການໝູນໃຈ ເພາະລາວຮູ້ວ່າຜູ້ອ່ານຈິດໝາຍຂອງລາວນັ້ນໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງແລະຈະຕ້ອງສູ້ທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ລາວຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູຄຣິດຢ່າງໜັກແໜ້ນ.

ລາວໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາອີກວ່າ ການຖືກທົດລອງເປັນສິ່ງຈຳເປັນເພື່ອຄວາມເຊື່ອ (1:6-7). ລາວໄດ້ກ່າວເຖິງເຮືອງການທົດລອງຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພິສູດໃຫ້ເຫັນຄຸນລັກສະນະຂອງຄຣິສຕຽນ. ການທົດລອງນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາອ່ອນນ້ອຍຖອຍລົງ ແຕ່ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ບໍ່ຕ່າງຫຍັງເລີຍກັບນັກກິລາ ການ

ຝຶກຝົນບໍ່ໄດ້ທຳລາຍນັກກິລາ ແຕ່ເສີມສ້າງພວກເຂົາໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນ.

ຜູ້ໄດ້ຮັບຈາກພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ (1:10-12)

ເປໂຕໄດ້ອ້າງອີງວ່າ "ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ໄດ້ທຳນວາຍເຖິງພຣະຄຸນ ຊຶ່ງຈະບັງເກີດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ" (1:10). "ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຂົາ" ໄດ້ "ຊົງທຳນວາຍໄວ້ເຖິງຄວາມທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະຄຣິດ" (1:11). ການທົດລອງບໍ່ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຮູ້ເຫັນລ່ວງໜ້າກ່ອນ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເປໂຕ ກ່ຽວກັບເຣື່ອງຄວາມທຸກທໍຣະມານນັ້ນສຳຄັນຫລາຍ ເມື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງຄາວກ່ອນລາວປະຕິເສດເປັນປະຈຳ ເມື່ອພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງຄວາມທຸກທໍຣະມານທີ່ພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບ (ໃຫ້ເບິ່ງ ມາຣະໂກ 8:31-32). ດ້ວຍຄິດອຳນາດຂອງການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງແລະສະຕິບັນຍາທີ່ພຣະອົງຊົງມອບໃຫ້ ກ່ອນພຣະອົງຈະສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນ ລາວຈຶ່ງເຫັນຄວາມໝາຍອັນເລິກຂອງຄວາມລອດຜົນ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ລາວໃຊ້ຄວາມທີ່ມີຄວາມປິຕິຍິນດີຫລາຍ ເມື່ອລາວສລູບຄຳສອນຂອງລາວກ່ຽວກັບເຣື່ອງຄວາມລອດຜົນ. ລາວໄດ້ຂຽນວ່າ "ພວກເທວະດາປາຖນາພິຈາລະນາເບິ່ງ" ເຫດການອັນປລາດນີ້ ແຕ່ພາສາອັງກິດໃຊ້ຄຳວ່າ ເທວະດາກັ້ນລົງເບິ່ງເຫດການອັນປລາດນີ້ (1 ເປໂຕ 1:12). ລາວໃຊ້ຄຳດຽວກັນກັບເມື່ອສາວິກຄົນອື່ນໄດ້ແລ່ນໄປກ່ອນໜ້າລາວ ເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນອຸໂມງ ສາວິກຄົນອື່ນໄດ້ກັ້ນລົງເບິ່ງເຫດການອັນປລາດນີ້ (ໂຢຮັນ 20:5). ລາວຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ອ່ານຈິດໝາຍນີ້ເຫັນວ່າເຫດການໃນວັນເວລາປະຈຸບັນນີ້ສຳຄັນຫລາຍ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າມີແຜນການໄວ້ສຳລັບອັນຕລອດໄປ.

ຄຳຖາມ

1. ເປໂຕມີປະສົບການອັນໃດ ຈຶ່ງມີຄຸນສົມບັດຂຽນຈິດໝາຍສະບັບນີ້?
2. ໃນຖານະເປໂຕເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ ລາວມີຄວາມຜິດພາດ ຕໍ່ນາການນຳພາຂອງລາວໂດຍພິສູດໄດ້ຈາກຈິດໝາຍຂອງລາວ ແລະເຫດການອື່ນໆໃນສະໄໝຂອງຄຣິສຕະຈັກເລີ້ມແລກ ທ່ານເຫັນວ່າມີການປ່ຽນແປງຢ່າງໃດ?
3. ຈິດໝາຍນີ້ມີຈຸດພິເສດຢ່າງໃດໃນການສອນຜູ້ທີ່ຮັບເຊື່ອໃຫມ່ແລ້ວຈະມີການຮັບປັບຕິສະນາ?
4. ມີບ່ອນໃດແດ່ ມີການຂົ່ມເຫງໃນໂລກປະຈຸບັນນີ້?
5. ມີບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາຖືກທົດລອງເກີນກວ່າພວກເຮົາຈະຮັບໄດ້. ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່? ດ້ວຍເຫດໃດ?
6. ຕາມຄວາມເຫັນຂອງເປໂຕແລ້ວ ຄວາມຜົ້ນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ?

ອາຈານ ບຸນເຮັ້ງ ພິງປະພັນ

ບົດຮຽນບົດທີ 8 ສໍາລວມຊີວິດທ່ານ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 1:13--2:3

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບເບື້ອງຫລັງ: 1 ເປໂຕ 1:13--2:3

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ການດຳເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນທີ່ແທ້ຈະຕ້ອງສໍາລວມຢູ່ກັບເຄື່ອງການໃຊ້ຊີວິດແບບຊື່ສັດ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ການສແດງຄວາມຮັກໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໆ, ແລະການເຕີບໃຫຍ່ໃນຄວາມຝັນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຣວດ: ຊີວິດຂອງທ່ານມີຈຸດລວມຢູ່ບ່ອນໃດ? ຫລືວ່າທ່ານບໍ່ມີຈຸດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິສູດວ່າຊີວິດຂອງຂ້ອຍໄດ້ສໍາລວມໃສ່ຄຸນຄ່າທີ່ແລະການປະພຶດທີ່ພຣະຄຳໄດ້ບອກ ໃຫ້ເຮັດຫລືບໍ່.

ສິ່ງທີ່ຄວນເນັ້ນໃນການຮຽນຄັ້ງນີ້

- ພຣະຄຳພິຕິຫລັກສຳຄັນສຳລັບຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້
- ບອກເຄື່ອງຂ່າວປະເສີດໃຫ້ກັບຄົນທັງຫລາຍ
- ສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສົນບູນແລະເຂັ້ມແຂງ

ຄຳນຳ

ຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງບັງຄັບຕົນເອງເພື່ອຈະໄດ້ດຳເນີນຊີວິດໃຫ້ເຕັມບໍລິບູນຢູ່ໃນໂລກຕາມການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ການບັງຄັບຕົນເອງນີ້ຈະຕ້ອງອາສັຍມິນິດໝາຍແລະການສໍາລວມຢູ່ສູງເພື່ອຈະໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນມິນິດໝາຍນັ້ນ.

ເບື້ອງຫລັງຂອງຈິດໝາຍ

ຄຣິສຕະຈັກໃນຕອນນີ້ກຳລັງຖືກການຂົ່ມເຫັງຢ່າງໜັກໜ່ວງ. ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນໄດ້ເລີ້ມອອກຈາກກຽງໂຮມ ໂດຍຄຳສັ່ງຂອງກາຍຊາ ມີໂຣ. ຄຣິສຕຽນໄດ້ຖືກກ່າວຫາວ່າເປັນພວກກໍ່ໃຫ້ເກີດໄຟໄມ້ທີ່ກຽງໂຮມ. ຈາກນັ້ນການຂົ່ມ ເຫັງກໍລາມໄປເຖິງທຸກໆເມືອງໃນອານານິຄົມຂອງຈັກພັດໂຣມັນ.

ເປໂຕໄດ້ສົ່ງຈິດໝາຍເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ຢູ່ໃນເຂດເອເຊັຽນອຍ ຊຶ່ງແມ່ນພາກຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອຂອງປະເທດຕູຣະກີ ໃນສມັຍປັດຈຸບັນ. ຈິດໝາຍນີ້ເວົ້າເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເອົາໄປເປັນທາດແລະໄດ້ຖືກນຳອອກຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນ. ສິ່ງ ເລົ່ານີ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງສະພາບຂອງຄວາມລຳບາກທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຄຣິສຕະຈັກໃນສມັຍນັ້ນ.

ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງບໍລິສຸດ (1:13-21)

ເປໂຕໄດ້ເຕືອນຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍວ່າ "ຈົ່ງຕຽມຕົວຕຽມໃຈ... ຈົ່ງມີສະຕິລະວັງຕົວ " ແລະໃຫ້ທຸກຄົນດຳເນີນຊີວິດ ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ສົນກັບເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນໄວ້. ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ບໍລິສຸດໃນກິຣິຍາ ວາຈາທຸກປະການ. ຄຳວ່າ "ບໍລິສຸດ" ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າບໍ່ມີໃຜສາ

ມາດທີ່ຈະເຮັດໄດ້ໃນຊີວິດນີ້ (1 ໂປເຣັນ 1:8-10). ຄຳວ່າ "ບໍ່ຮິສຸດ" ໃນທີ່ນີ້ເວົ້າເຖິງການຖືກແຍກອອກມາຈາກໂລກ ເພື່ອຈະ ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຮົາເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາກໍຄວນຈະເປັນຜູ້ບໍ່ຮິສຸດເໝືອນດັ່ງພຣະ ອົງຜູ້ຊົງບໍ່ຮິສຸດ.

ອີກສິ່ງນຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢາກດຳເນີນຊີວິດຢ່າງບໍ່ຮິສຸດກໍຄືການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ (1:17). ພຣະເຈົ້າຕິສອນ ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງແລະພຣະອົງຈະທົດສອບເບິ່ງວຽກງານຂອງພວກເຂົາທີ່ບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ (1 ໂກ ຣິນໂທ 3:1 ແລະຕໍ່ໆໄປ). ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທີ່ມາຈະບໍ່ມີການລ່າອຽງຫລືເຫັນແກ່ໜ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິ ພາກສາໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງທາງຄົນຕາມກິດການຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງສະເໝີພາບ. ສະນັ້ນພວກເຮົາຄວນດຳເນີນຊີວິດ ດ້ວຍ "ຄວາມຢາເກງພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫລອດເວລາ."

ພຣະຄຳໃນຂໍ້ 18-21 ກໍມີອີກສິ່ງນຶ່ງທີ່ຊັກຊວນພວກເຮົາໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ພຣະຄຣິດໄດ້ຈ່າຍຮາຄາອັນ ສູງສຸດສຳລັບພວກເຮົາທີ່ໄມ້ການແຂນ. ກ່ອນການຊົງໂຜດໃຫ້ພື້ນ, ຊີວິດຂອງພວກເຮົາມີແຕ່ຄວາມວ່າງເປົ່າ ແລະບໍ່ ມີຄວາມໝາຍ (1:18); ແຕ່ດຽວນີ້ ຊີວິດພວກເຮົາເຕັມດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ມາຈາກພຣະອົງ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຊື່ ເອົາຄວາມພື້ນດ້ວຍເງິນຄຳ; ພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຖືກຊົງໂຖດ້ວຍ ພຣະໂລຫິດອັນຊົງມີຄ່າຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນ ແກະທີ່ບໍ່ມີຕຳນິທະລືຮອຍດ່າງ (ໂປເຣັນ 1:29). ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດການຕາຍຂອງພຣະຄຣິດນັ້ນໄວ້ກ່ອນການຊົງສ້າງ ໂລກ; ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ເກີດເປັນມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ພວກເຮົາມີສ່ວນໃນແຜນການຂອງພຣະອົງ. ພວກ ເຮົາຄວນສັອສເລີນພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຮົາຢາກຈະສແດງການຮູ້ບຸນຄຸນ, ພວກເຮົາກໍຄົງຈະບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເຮົາຈະເຮັດໄດ້ທີ່ ເຫັນວ່າດີກວ່າການຍອມມອບຊີວິດທຸກຢ່າງໃຫ້ພຣະອົງ (1 ໂກຣິນໂທ 6:15-20).

ດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມສາມັກຄີ (1:22--2:3)

ຄວາມລອດພື້ນໃຫ້ຄວາມຫວັງໃໝ່ກັບພວກເຮົາ, ໃຫ້ຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດຢ່າງບໍ່ຮິສຸດ, ແລະໃຫ້ພວກ ເຮົາໄດ້ມີຄວາມສັມພັນກັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຮັກພວກເຮົາແລະນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ມາ ຫາພຣະຄຣິດ. ພຣະວິນຍານອົງນີ້ຊົງເອົາຄວາມຮັກສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໃສ່ໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ (ໂຣມ 5:5; 1 ໂປເຣັນ 3:16...). ເປໂຕໂຊຄຳວ່າ "ຮັກ" ສອງຄັ້ງໃນພຣະຄຳຂໍ້ 22: ຮັກ ຄຳທຳອິດໝາຍເຖິງຄວາມຮັກແບບ ເສັຽສະລະແລະຮັກ ຄຳທີ່ສອງໝາຍເຖິງຄວາມຮັກແບບອ້າຍນ້ອງ. ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນມີຄວາມຮັກແບບອ້າຍນ້ອງ; ແຕ່ພວກເຮົາຄວນຈະຮັກຄົນອື່ນໆເໝືອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮັກພວກເຮົາ. ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ພຣະເຈົ້າກໍສາມາດຮັກຄົນອື່ນແບບ ອ້າຍນ້ອງ; ແຕ່ຄຣິສຕຽນຜູ້ທີ່ເຕັມດ້ວຍພຣະວິນຍານເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດຮັກຄົນອື່ນແບບເສັຽສະລະ.

ພວກເຮົາໄດ້ເກີດໃໝ່ດ້ວຍພຣະນະຫາກະຣຸນາ ແລະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຫວັງໃຈອັນມີຊີວິດຢູ່ ແລະພວກເຮົາໄດ້ເກີດໃໝ່ ໂດຍພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຮັກສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປໂຕປຽບທຽບພຣະຄຳໃສ່ກັບແນວ ປູກ ເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າຢູ່ໃນຄຳອຸປະນາເຣື່ອງຜູ້ຫວ່ານ (ມັດທາຍ 13:1-9, 18-23). ເໝືອນແນວປູກ, ພຣະ ຄຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍນ້ອຍໆແລະເບິ່ງວ່າບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນພໍເທົ່າໃດ, ແຕ່ພຣະຄຳມີຊີວິດແລະອິດເດດຢູ່ຂ້າງໃນ. ພຣະ ຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກນຳໄປປູກກ່ອນທີ່ຜົນຈະປາກົດ; ເວລາພຣະຄຳໄດ້ຖືກປູກໃສ່ໃຈໃຈ, ພຣະຄຳນັ້ນກໍຈະ ເກີດຜົນ. ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ເປັນນິດ ແລະຜົນຂອງພຣະຄຳກໍໝັ້ນຄົງຢູ່ເປັນນິດ, ແຕ່ສຳລັບສິ່ງທີ່ເກີດ ຈາກຮ່າງກາຍນັ້ນຈະຕ້ອງເປື່ອຍເນົ່າ. ເປໂຕບອກໄວ້ໃນພຣະຄຳຂໍ້ 24-25 ວ່າ, ທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາເຮັດເພາະການ ເຊື່ອຜັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະໝັ້ນຄົງຢູ່, ແຕ່ທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງນັ້ນ ອາດຈະງົດງາມພຽງຊົ່ວຄາວ ແລ້ວ ກໍຈະຫ່ຽວແຫ້ງແລະຕາຍໄປ. ຄວາມສາມັກຄີໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າຈະເກີດມີຂຶ້ນເມື່ອຄຣິສຕຽນເຊື່ອຜັງພຣະຄຳ ແລະສແດງຄວາມຮັກຕໍ່ກັນ.

ຄຣິສຕຽນຂາດຄວາມສາມັກຄີ ແລະຂາດຄວາມຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນເພາະເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕິບໃຫຍ່ໃນຄວາມເຊື່ອ. ເປໂຕກ່າວວ່າຄຣິສຕຽນຄວນຈະເປັນດັ່ງ "ເດັກນ້ອຍໆທີ່ເກີດໃໝ່." ເດັກນ້ອຍເກີດໃໝ່ຕ້ອງການນ້ຳນົມ (1ໂກຣິນໂທ 3:1-3; ເຮັບເຮີ 5:13-14). ເໝືອນເດັກນ້ອຍໆທີ່ປາຖນາຫານົມ, ຄຣິສຕຽນ "ຈົ່ງຮ້ອນໃຈປາຖນາຫານົມອັນບໍ່ຮິສຸດຝ່າຍວິນຍານ... ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຈະເຣີນຂຶ້ນເຖິງຄວາມພົ້ນ" (ຂ:3). ພວກເຮົາຄວນພັທະນາຕົວເອງຢູ່ສູນເພື່ອພວກເຮົາຈະບັນລຸເຖິງເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມີໄວ້ໃຫ້ທຸກຄົນເວລາພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງພວກເຮົາ.

ຄຳສອນສຳລັບພວກເຮົາ

ຄຳສອນຂອງເປໂຕໃນພຣະຄຳຕອນນີ້ອາດຈະສ້າງຄວາມບໍ່ພໍໃຈໃຫ້ກັບຄຣິສຕຽນໃນສັມຍນີ້. ຄຣິສຕຽນໃນທຸກມື້ນີ້ບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງກັບສັງຄົມຂອງເຂົາເຈົ້າຫລາຍພໍເທົ່າໃດ. ເປໂຕໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສັດຊື່. ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນນີ້ໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາປະຖິ້ມທຸກຢ່າງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຄຣິດ, ໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດທຸກຢ່າງເພາະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ພວກເຮົາລະນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອເຮົາ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາສຳລວມຊີວິດຂອງຕົນໃສ່ເຣື່ອງອານາຈັກພຣະເຈົ້າ ແທນທີ່ຈະສຳລວມຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ອ້ອມຮອບພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ

1. ການບັງຄັບຕົນເອງເພາະເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນ ມີຄວາມໝາຍແນວໃດ?
2. ພວກເຮົາຈະ "ຕຽນຕົວຕຽນໃຈ...ມີສະຕິລະວັງຕົວ" ໄດ້ວິທີໃດ?
3. ຊີວິດຄຣິສຕຽນຂອງທ່ານໃນປີນີ້ ແຕກຕ່າງກັບປີກາຍບໍ່? ຖ້າແຕກຕ່າງ, ເພາະຫຍັງ ແລະຕ່າງແນວໃດ? ຖ້າບໍ່ແຕກຕ່າງ, ເພາະຫຍັງ?
4. ເປໂຕເວົ້າເຖິງລັກສະນະ 5 ຢ່າງທີ່ຄຣິສຕຽນຄວນຫລີກເວັ້ນໃນ ຂ:1: ຄວາມຄິດຮ້າຍ, ກິນອຸປາຍ, ການໜ້າຊື່ໃຈຄິດ, ຄວາມອິດສາ, ແລະຄວາມເວົ້ານິນທາ. ຄຣິສຕະຈັກໃນສັມຍນີ້ຄວນສອນເຣື່ອງນີ້ບໍ່? ມີຫຍັງແດ່ທີ່ກ່າວມານີ້ບໍ່ມີໃນສັມຍນີ້ແລ້ວ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນບົດທີ 9 ດຳເນີນຊີວິດໃຫ້ສົມຖານະ

ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 2: 4-10

ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບເບື້ອງຫຼັງ: 1 ເປໂຕ 2:4-10

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຕອບການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອ, ຄຣິສຕຽນຄວນຈະດຳເນີນຊີວິດໃຫ້ສົມຖານະກັບຕຳແໜ່ງຂອງປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະປະກາດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຣວດ: ຄຳວ່າ "ຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນຄືປະໂຫຍດ" ມີຄວາມໝາຍແນວໃດສຳລັບທ່ານ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ "ຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນຄືປະໂຫຍດ" ແລະເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນສຳລັບຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.

ເລື່ອງທີ່ຄວນເນັ້ນໃນການຮຽນຄັ້ງນີ້:

- ພຣະຄົມພິສຳລັບສຳຄັນສຳລັບຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້.
- ເວົ້າເລື່ອງຂ່າວປະເສີດກັບຄົນທັງຫລາຍ.
- ສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສົມບູນແລະເຂັ້ມແຂງ.
- ໃຫ້ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າມີສ່ວນໃນການບໍລິຫານແລະການຮັບໃຊ້.
- ເຫັນທຸກຄົນວ່າສຳຄັນເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ສ້າງມະນຸດ.
- ສົ່ງເສີມຄອບຄົວໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ.
- ເຊື່ອຟັງແລະຮັບໃຊ້ພຣະເຢຊູໂດຍການຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນດ້ານວັດຖຸ, ດ້ານຈິດວິນຍານ, ແລະຄວາມຮູ້ສຶກ.
- ສ້າງຜູ້ນຳທີ່ມີນ້ຳໃຈເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້.

ຄຳນຳ

ແນວຄິດເລື່ອງການຊົງຖືກເລືອກໄວ້ໂດຍພຣະເຈົ້າໄດ້ຖ່າຍທອດຈາກຊົນຊາດອິສຣາເອັນມາເຖິງຄຣິສຕະຈັກ. ນອກນັ້ນພຣະຄຳຕອນນີ້ຍັງເນັ້ນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການ "ຖືກເລືອກ" ເພື່ອຄວາມຮັບຜິດຊອບອັນບໍ່ຮຽດ ແທ່ນທີ່ຈະເນັ້ນເຖິງເລື່ອງຕຳແໜ່ງພິເສດ.

ຈຸດປະສົງຂອງເປໂຕ

ເປໂຕແລະຜູ້ຊ່ວຍ (ຊີລາ) ໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍ ທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນກັນວ່າ 1 ເປໂຕ ໄປເຖິງຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນພາກຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອຂອງປະເທດຕູຣະກີ ໃນສມັຍນີ້. ເປໂຕບັລຍາຍເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ກຳລັງຖືກກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວທຸກທິດ (1:1). ຈົດໝາຍນີ້ເປັນຈົດໝາຍຈາກຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຖານະຜູ້ແຈ້ງ. ເປໂຕມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະຕັກເຕືອນຄຣິສຕຽນເຖິງເລື່ອງການຊົງຖືກເລືອກໄວ້ ແລະຢາກຊັກຊວນພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໃນການຊົງເອີ້ນຂອງຕົນ.

ຄຣິສຕະຈັກກຳລັງຢູ່ໃນສະພາບລຳບາກ. ກາຍຊາ ນີໂຣ ຖິ້ມໂທດໃສ່ຄຣິສຕຽນວ່າເປັນຜູ້ກໍ່ໃຫ້ມີໄຟໄໝ້ຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ໃນ ກຸງໂຣມ. ການຖິ້ມໂທດໃສ່ຄຣິສຕຽນຂອງນີໂຣນີ້ ເປັນສາເຫດໃຫ້ມີການຂົ່ມເຫັງຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍໃນອະນານິຄົມຂອງ ໂຣມັນ. ເປໂຕພຍາຍາມເລົ່າໂລມພວກທີ່ມາເຊື່ອໃນສາສນາຄຣິດໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ຖ້າມາກາງການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ.

ຫີນໃນພຣະວິຫານ (2:4-8)

ເປໂຕບໍ່ເຄີຍໄດ້ອ້າງຕົວເອງວ່າເປັນ "ສີລາ" ທີ່ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາ (ມັດທາຍ 16:18). ທ່ານໄດ້ເວົ້າຢ່າງ ແຈ່ມແຈ້ງວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຄື "ພຣະສີລາ" ທີ່ຊົງຊົງວິດ (ຂໍ້ 4). ພຣະເຢຊູຊົງຖືກມະນຸດປະຕິເສດ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບ ພຣະອົງໄວ້. ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈຂໍໃຫ້ອ່ານ ມັດທາຍ 21:33-46, ເອຊາຍາ 28:16, ກິຈາການ 4:11, ແລະເພງສັດເສິນ 118:22-23. ຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍຄິດຫີນທີ່ມີຊື່ວິດທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຈາກ ພຣະສີລາທີ່ມີຊື່ວິດ (1:3), ແລະໄດ້ຮວມເຂົ້າກັນ ເປັນວິຫານຝ່າຍຈິດວິນຍານເພື່ອພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ (ເອເຟໂຊ 2:19-22).

ຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນເປັນປະໂຫຍດຂອງວິຫານນີ້, ແລະເປັນຜູ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແຕ່ພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງພຣະຄຣິດ (ເຮັບເຣີ 13: 15-16). ພຣະຄຣິດຜູ້ເປັນຫີນເສົາເອກຖືກມະນຸດປະຕິເສດ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ພົບກັບຄວາມອັບອາຍ. ຜູ້ ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະພະລາດລົ້ມເທິງຫີນສີລານີ້ ແລະຈະຖືກສີລາກ້ອນນີ້ທຳລາຍໃນວັນນຶ່ງຂ້າງໜ້າ. ແຕ່ສຳລັບພວກເຮົາຜູ້ທີ່ ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະອົງຄິດຫີນສີລາທີ່ປະເສີດສຸດ.

ຊົນຊາດຂອງອານາຈັກໃໝ່ (2:9-10)

ຄຣິສຕະຈັກເປັນ "ພິລເມືອງຂອງພຣະເຈົ້າ," ເປັນປະຊາຊາດບໍ່ນິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເປັນ "ອິສຣາເອນຂອງພຣະ ເຈົ້າ" (ອິພຍ 19:6; ຄາລາເຕັຽ 6:16). ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະສັນຍາສຳລັບຊົນຊາດອິສຣາເອນ ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກໃໝ່ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ. ຖ້າຈະເວົ້າຝ່າຍຈິດວິນຍານ, ຄຣິສຕະຈັກໃນສະໄໝນີ້ກໍ່ມີຖານະກັບພຣະເຈົ້າ ເໝືອນຊົນຊາດອິສຣາເອນເຄີຍໄດ້ມີຄວາມສຳພັນກັບພຣະອົງໃນພຣະສັນຍາເດີມ. ເພາະພຣະຄຣິດຊົງເປັນ "ກະສັດ ຂອງປະໂຫຍດທັງຫລາຍ," ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນປະໂຫຍດຫລວງຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາໄດ້ຖືກເລືອກໄວ້ໃຫ້ ເປັນພິລເມືອງ ແລະເປັນກັນມະສິດຂອງພຣະເຈົ້າ (ເອເຟໂຊ 1:14). ນັບວ່າເປັນກຽດອັນສູງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກາຍ ມາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ກາຍມາເປັນພິລເມືອງຂອງຟ້າສວັນ.

ຄວາມໝາຍສຳລັບພວກເຮົາ

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະພອນເພື່ອຈະເປັນພຣະພອນ. ການຊົງຖືກເລືອກເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຊົນຊົນຍິນດີໃນຂະນະ ທີ່ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຕາມການຊົງເອີ້ນນັ້ນ. ການຊົງຖືກເລືອກຈາກພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາລົມຕົວ ແຕ່ຈະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃຫ້ສົມກັບເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ການຊົງຖືກເລືອກຈະບໍ່ນຳຜົນມາເຖິງສ່ວນບຸກ ຄົນ ຫລືປະເທດຊາດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຈະນຳຜົນໄປເຖິງຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ.

ຄຳຖາມ:

1. ເບິ່ງຄຳປຽບທຽບຂອງເປໂຕເຮືອງ ຄຣິສຕະຈັກແລະຕິກ ແລະຄຳປຽບທຽບຂອງໂປໂລເຮືອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຮ່າງກາຍ. ຄຳປຽບທຽບແຕ່ລະຢ່າງຊີ້ໃຫ້ເຫັນຫຍັງແດ່?
2. ຈາກບົດຮຽນໃນພາກນີ້, ພວກເຮົາສາມາດສລຸບໄດ້ວ່າ ເປໂຕຮູ້ພຣະທັມຄົມພິຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະອຽດ. ທ່ານ

ຮູ້ພຣະທັມຄັນພິຫລາຍປານໃດ? ທ່ານຈະເພີ່ມຄວາມຮູ້ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານວິທີໃດ?

3. ຄຳວ່າ "ຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນຄືປະໂຣຫິດ" ມີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ທ່ານຈະນຳຄວາມໝາຍໃນຕອນນີ້ໄປສະແດງອອກໃນຊີວິດຂອງທ່ານໂດຍວິທີໃດ?
4. ເປັນຫຍັງການຊົງ "ຖືກເລືອກ" ຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍໃນຫລັກຂອງສາສນາສາດ (ຂ:4,9)?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນບົດທີ 10 ດຳເນີນຊີວິດໃຫ້ຄົນຍ້ອງຍໍ

ຂໍ້ພຣະຄົມສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 2: 11-3:8

ຂໍ້ພຣະຄົມສຳລັບເບື້ອງຫຼັງ: 1 ເປໂຕ 2:11-3:8

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນໂລກແບບໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພວກເຂົາສັອສິນພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການສຳອວດ: ພວກເຮົາຈະດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນໂລກແບບໃດເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພວກເຮົາໄດ້ສັອສິນພຣະເຈົ້າ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍວິທີການດຳເນີນຊີວິດແບບຄຣິສຕຽນກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນໃນວົງການຮັບຮູ້ບາບ, ໃນທີ່ທຳງານ, ໃນຄອບຄົວ, ແລະໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ເລື່ອງທີ່ຄວນເນັ້ນໃນການຮຽນຄັ້ງນີ້:

- ພຣະຄົມພິສິດສຳຄັນສຳລັບຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້.
- ເວົ້າເລື່ອງຂ່າວປະເສີດກັບຄົນທັງຫລາຍ.
- ສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສົມບູນແລະເຂັ້ມແຂງ.
- ໃຫ້ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າມີສ່ວນໃນການບໍລິຫານແລະການຮັບໃຊ້.
- ເຫັນທຸກຄົນວ່າສຳຄັນເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ສ້າງມະນຸດ.
- ສົ່ງເສີມຄອບຄົວໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ.

ຄຳນຳ

ການຢູ່ເພື່ອພຣະຄຣິດເປັນສາຍເຫດໃຫ້ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເປັນຄົນມີກິຣິຍາມາຣະຍາດດີ ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຈະຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດແບບຄຣິສຕຽນຢູ່ສະເໝີບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະຕຶກຢູ່ໃນສະພາບໃດ.

ການຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບ (ຂ:11-17)

ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ທ່ອງທ່ຽວຢູ່ໃນໂລກນີ້ ພວກເຮົາອາດຈະຄິດວ່າຕົນເອງບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການເຊື່ອຜັງຜູ້ປົກຄອງທີ່ມະນຸດຕັ້ງໄວ້, ແຕ່ເປໂຕໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າ ພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ຫລາຍທີ່ສຸດໃນການເຊື່ອຜັງກົດໝາຍ. ຄົນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ພຣະເຈົ້າພາກັນສິ່ງຊອມເບິ່ງການດຳເນີນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນ, ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງຫລິກເວັ້ນຈາກການເຮັດຊົ່ວໂດຍອາສັຍກຳລັງຈາກພຣະວິນຍານ. ການປະພຶດຂອງເຮົາຈະຕ້ອງໃຫ້ເຫມາະສົມເພື່ອຄົນອື່ນຈະບໍ່ສາມາດຕິດຮຽນມິນທາພວກເຮົາ. ນອກນັ້ນຄວາມດີຂອງພວກເຮົາອາດຈະນຳຄົນໃຫ້ມາຫາພຣະ

ຄຣິດ ແລະພວກເຂົາຈະໄດ້ສືບສັນພຣະເຈົ້າໃນວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ. ພວກເຮົາອາດຈະຂາດຄວາມສັດທາກັບບາງບຸກຄົນທີ່ເປັນເຈົ້ານາຍ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງນັບຖືຕໍາແໜ່ງຂອງພວກເຂົາ ແລະນັບຖືກິດໝາຍ. ແນ່ນອນ ຄຣິສຕຽນເປັນຜູ້ມີເສສິພາບແລ້ວ, ແຕ່ເສສິພາບຂອງເຂົາບໍ່ແມ່ນໃບປະກາດເພື່ອໃຫ້ເຮັດຄວາມຜິດ (ຄາລາເຕັຽ 5: 18). ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ຄໍາແນະນໍາໃນເລື່ອງນີ້ເໝືອນກັນໃນພຣະຄໍາໂຣມບິດທີ 13.

ເລື່ອງຂ້ອຍຂ້າແລະເຈົ້ານາຍ (ຂ:17-25)

ມາເຖິງຕອນນີ້ ເປໂຕກໍາລັງຈະເວົ້າກັບບຸກຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນຄອບຄົວ; ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນຄຣິສຕຽນ ແລະເປັນສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນ (ກະຣຸນາເບິ່ງ ເອເຟໂຊ 6:5-8 ແລະ ໂກໂລຊາຍ 3:22). ທ່ານອາດຈະສັງເກດໄດ້ວ່າໃນຄໍາສອນຂອງ ເປໂຕ ແລະໂປໂລ ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕໍາໜິເລື່ອງການມີຂ້າທາດໃນຄອບຄົວ. ແຕ່ທັງສອງໄດ້ຊັກຊວນພວກຂ້າທາດເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ພາກັນດໍາເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນທີ່ດີ ແລະຖ້າມີໂອກາດໄດ້ຮັບເສສິພາບກໍໃຫ້ພາກັນຮັບເອົາເສສິພາບນັ້ນ.

ຂ້ອຍຂ້າຈະຕ້ອງ "ຟັງນາຍຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມໂຄຣິບທຸກຢ່າງ," ເຖິງວ່ານາຍນັ້ນຈະເປັນຄົນໂຫດຮ້າຍແລະເອົາໃຈຍາກ. ພະນັກງານໃນສໝັຍນີ້ຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຫລັກການນີ້ເໝືອນກັນ. ຜູ້ຄຸມງານທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນອາດຈະໃຊ້ສິດກັບພະນັກງານທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ ຫລືບາງທີ່ເຂົາອາດຈະກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງຄຣິສຕຽນໃນຫລາຍໆວິທີ. ສິ່ງທີ່ຄຣິສຕຽນຈະບໍ່ເຮັດຄືການຕໍ່ສູ້. ເປໂຕອະທິບາຍວ່າ "ທຸກຄົນຈະອິດທິນຕໍ່ການລົງໂທດໄດ້ ຖ້າພວກເຂົາເຮັດການຊົ່ວ." ແຕ່ຖ້າການລົງໂທດເກີດຂຶ້ນເພາະການເຮັດດີນັ້ນ ກໍຄົງຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະສາມາດອິດທິນເອົາຄວາມທໍຣະມານໄດ້ນອກຈາກຊາວຄຣິສຕຽນ. ຄຣິສຕຽນຈະບໍ່ສແວງຫາຄວາມທຸກທໍຣະມານ, ແຕ່ຖ້າຄວາມທຸກທໍຣະມານເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາເພາະການດໍາເນີນຊີວິດເພື່ອພຣະຄຣິດກໍນັບໄດ້ວ່າເປັນພຣະຄຸນ (ມັດທາຍ 5:19-20).

ເປໂຕໃຫ້ເຫດຜົນຕໍ່ໄປວ່າ: (1) ການຍອມຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມານອັນບໍ່ເປັນທັມ "ເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າ" ນັ້ນເປັນການຊອບ (ຂໍ້ 19); (2) ຄຣິສຕຽນໄດ້ຮັບການຊົງເອິ້ນໃຫ້ທຶນທຸກທໍຣະມານ (ຂໍ້ 21). ຄຣິສຕຽນບໍ່ຄວນປລາດໃຈເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຮ້ອນແລະການລອງໃຈ (4:12-19); ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ວ່າສາວິກຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງຖືກຂົ່ມເຫງເພາະພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ເປໂຕອ້າງເຖິງຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເລື່ອງການຖືກທໍຣະມານ. ແຕ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ສອນວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນເພາະການເອົາຕົວຢ່າງພຣະຄຣິດ. ຄວາມທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະຄຣິດຢູ່ໃນໂລກມະນຸດ ເປັນພຽງຕົວຢ່າງໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ເຫັນວ່າ ຄຣິສຕຽນສາມາດທຶນທຸກທໍຣະມານ ແລະຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ. ເປໂຕເປັນພຍານເຖິງຄວາມທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ (5:1); ທ່ານຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບໃດໆ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຖືກກ່າວຫາໃສ່ຄວາມ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕອບໂຕ້; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕໍ່ວ່າ. ພຣະອົງຊົງຍອມມອບຊີວິດໄວ້ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເພາະພຣະຄຣິດຊົງຢູ່ໃນເຮົາ, ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະເຮັດໄດ້ເໝືອນພຣະອົງເມື່ອໂລກນີ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງພວກເຮົາ.

ເປໂຕບອກພວກເຮົາອີກເທື່ອນຶ່ງເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນ (ຂໍ້ 24-25); ທ່ານໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງວາຍພຣະຊົນເພື່ອພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາກໍໄດ້ຕາຍຮ່ວມກັບພຣະອົງ (ໂຣມ 6). ເພາະພວກເຮົາໄດ້ມີສ່ວນໃນການຕາຍຂອງພຣະຄຣິດ (ຂ:24) ແລະການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ (1:3), ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະດໍາເນີນຊີວິດຝ່າຍຄວາມຊອບທັມໄດ້. ພະຍາດຄວາມຜິດບາບ ຫລືຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍຕິເປັນປົກຕິແລ້ວເພາະການຖວາຍຕົວເອງເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງພຣະຄຣິດ ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ (ຂໍ້ 24).

ຮູບພາບຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະລູກແກະໃນຂໍ້ 25 ຄົງຈະມີຄວາມໝາຍຫລາຍສໍາລັບເປໂຕໃນຕອນນີ້. ເປໂຕເຄີຍໄດ້ຍິນພຣະເຢຊູສອນເລື່ອງຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ (ໂຢຮັນ 10) ແລະພຣະອົງກໍເຄີຍໄດ້ສັ່ງເປໂຕໃຫ້ເປັນຜູ້ລ້ຽງລູກແກະຂອງພຣະອົງ (ໂຢຮັນ 21). ຄົນບາບຄືລູກແກະທີ່ຫລົງທາງໄປ; ແຕ່ພຣະຄຣິດຜູ້ເປັນພຣະຜູ້ລ້ຽງ ຊົງຊອກຫາແກະນັ້ນເພື່ອຈະໂຜດເຂົາໃຫ້ພົ້ນ. ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະຜູ້ໂຜດແລະເປັນຜູ້ດູແລຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ.

ການຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບໃນຄອບຄົວ (3:1-8)

ໃນຕອນນີ້ ເປໂຕສອນພັນຍາຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ຢູ່ກັບສາມີຜູ້ບໍ່ເຊື່ອໃຫ້ປະຕິບັດຕົວໃຫ້ດີທີ່ສຸດເພື່ອພວກເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດຈູງໃຈສາມີຂອງຕົນໃຫ້ມາຫາພຣະເຈົ້າ. ພັນຍາຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຍອມຟັງແລະໃຫ້ກຽດສາມີຂອງຕົນ. ພັນຍາຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຢູ່ກັບສາມີຂອງຕົນຢ່າງສົງຄາມແລະເຮັດຈິດໃຈໃຫ້ອ່ອນສູພາບ. ພັນຍາຈະຕ້ອງເອົາຊະນະຈິດໃຈຂອງສາມີໂດຍການຍອມຟັງ. ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຈະສັງເກດເບິ່ງຊີວິດຂອງພວກເຮົາຕລອດ. ຖ້າຊີວິດຂອງພວກເຮົາຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພວກເຮົາອາດຈະສາມາດນໍາຄົນໃຫ້ມາຫາພຣະອົງໂດຍບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເລື່ອງພຣະເຈົ້າຈັກຄໍາ.

ເປໂຕແນະນໍາພວກພັນຍາບໍ່ໃຫ້ຕົກແຕ່ງແຕ່ພຽງພາຍນອກ ແຕ່ໃຫ້ຕົກແຕ່ງຈິດໃຈດ້ວຍຄວາມອ່ອນສູພາບ. ການປະດັບຕົກແຕ່ງເຊັ່ນການຖັກຜົມ, ການໃສ່ເຄື່ອງຄໍາ, ແລະການນຸ່ງເຄື່ອງງາມ ເປັນການສ້າງຄວາມດົງດູດນາໃຫ້ຕົວເອງ. ສະຕຣິຄຣິສຕຽນສາມາດດົງດູດຈິດໃຈຄົນອື່ນໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງແຕ່ງຕົວແບບເລີະເທິະເໝືອນດັ່ງຊາວໂລກ. ເປໂຕສອນວ່າຄວາມງາມທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຢູ່ຂ້າງໃນ. ທ່ານໄດ້ອ້າງເຖິງນາງຊາຣາຜູ້ເປັນພັນຍາຂອງອັບຣາຮາມມາເປັນຕົວຢ່າງ. ນາງຊາຣາເປັນສະຕຣິທີ່ສວຍງາມ; ກະສັດຫລາຍອົງໃນສະໄໝນັ້ນພຍາຍາມຈະເອົານາງມາເປັນມະເຫສີ. ແຕ່ນາງຊາຣາມອບຕົວເອງໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມຜູ້ເປັນສາມີຂອງລາວ; ນາງຊາຣາ "ໄດ້ຍອມຟັງອັບຣາຮາມແລະເອີ້ນທ່ານວ່າ ນາຍ" (3:6).

ໃນທຳນອງດຽວກັນສາມີຜູ້ທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງມີຄວາມຮັກ ແລະນັບຖືພັນຍາຂອງຕົນ (ຂໍ້ 7). ການແຕ່ງງານແມ່ນການຮ່ວມຄູ່ກັນ. ສາມີຈະຕ້ອງເຕີບໃຫຍ່ໃນຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະເຈົ້າ ແລະໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຄູ່ຄອງຂອງຕົນ. ສາມີຈະຕ້ອງໃຫ້ກຽດພັນຍາ. ສາມີຕ້ອງ "ນັບຖືພັນຍາເໝືອນເປັນຜູ້ຮ່ວມກັນຮັບພຣະຄຸນແຫ່ງຊີວິດນໍຣະດົກ. ຖ້າມີສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງຜິດພາດໃນຄອບຄົວ, ສິ່ງນັ້ນຈະກາຍເປັນອຸປະສັກຂັດຂວາງການອ້ອນວອນ ແລ້ວບັນຫາອື່ນໆກໍຈະເກີດຂຶ້ນ. ສາມີພັນຍາທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຢູ່ຮ່ວມກັນແບບສັນຕິ.

ຄວາມໝາຍສໍາລັບພວກເຮົາ

ຄໍາສອນຂອງເປໂຕສໍາລັບຄຣິສຕະຈັກທີ່ກໍາລັງຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງຄື ໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດຕາມລະບຽບຂອງບ້ານເມືອງ, ໃຫ້ຫລີກເວັ້ນການຕໍ່ຕ້ານສັງຄົມຂອງຕົນ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາພຍາຍາມເຂົ້າໃຈຄໍາສອນ ເພື່ອຈະນໍາໄປປະຕິບັດໃນຊີວິດໃນສະໄໝນີ້, ພວກເຮົາຄວນຄິດສະເລ່ຍວ່າເປົ້າໝາຍສໍາຄັນສໍາລັບເປໂຕຄືການປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າການປະກາດໃນສະໄໝຂອງເປໂຕກໍເປັນການລໍາບາກເຕັມທີ; ຄວາມຈິງແລ້ວການດໍາເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນຍ້ອງຍໍສັອສເສີນກໍຄືຈະເປັນການຍາກລໍາບາກໃນທຸກໆສະໄໝ.

ຄໍາຖາມ

- 1. ທ່ານຄິດວ່າຄຣິສຕຽນໃນສະໄໝນີ້ແລ່ນນໍາສັງຄົມບໍ່? ທ່ານສາມາດເບິ່ງຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຜູ້ທີ່ໄປໂບດ ແລະຜູ້ທີ່

ບໍ່ໄປໂບດບໍ່? ຖ້າເຫັນ, ເບິ່ງວິທີໃດ? ຖ້າບໍ່ເຫັນ, ເບິ່ງວິທີໃດ?

2. ຈະມີຫຍັງແຕກຕ່າງບໍ່ຖ້າຄຣິສຕະຈັກເນັ້ນເຣື່ອງການປະພຶດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຊ ແທນທີ່ຈະເນັ້ນເຣື່ອງການເທສນາແລະການສັ່ງສອນ, ໃນໂຄງການປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງຄຣິສຕະຈັກ?
3. ທ່ານ ດິຕຣິກ ບອນໂຣເຟີ (ນັກສາສນາສາດຊາວເຢີຣະມັນ) ໄດ້ສູ້ທຶນໃນເຣື່ອງການເຊື່ອຝັງອຳນາດການປົກຄອງທີ່ປະເທດເຢີຣະມັນໃນສມັຍນາຊີປົກຄອງ. ທ່ານຄິດວ່າ ທ່ານດິຕຣິກແລະຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍໃນສມັຍນັ້ນພາກັນຄິດແນວໃດເວລາພວກເຂົາເຈົ້າອຳນາດພຣະຄຳໃນຈິດໝາຍຂອງເປໂຕນີ້?
4. ຈິດໝາຍທີ່ສົ່ງເຖິງສາມີແລະພັຣຍາສະບັບນີ້ ແມ່ນຜູ້ຊາຍເປັນຄົນຂຽນ. ຖ້າແມ່ນຜູ້ຍິງເປັນຄົນຂຽນ, ທ່ານຄິດວ່າຄຳສອນໃນຈິດໝາຍນີ້ອາດຈະມີສຳນຽງແຕກຕ່າງບໍ່? ຖ້າຕ່າງ, ໃຫ້ເຫດຜົນວ່າຈະຕ່າງວິທີໃດ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນບົດທີ 11 ຕອບດ້ວຍຄວາມແຈ້ມໃສ

- ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 3:13--4:2
- ຂໍ້ພຣະຄົມທັງໝົດສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 3:13--4:11
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ຄຣິສຕຽນຕ້ອງແຈ້ມໃສຕອບຄຳຖາມຂອງຜູ້ສັ່ນດ້ວຍໃຈອ່ອນສຸພາບ ໂດຍເບິ່ງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຮອດ: ເຮົາຈະຕອບດ້ວຍຄວາມແຈ້ມໃສແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສອນໃຫ້ເຮົາຕອບຄືນສັ່ນເຮົາດ້ວຍຄວາມຍິ່ມແຍ້ມແຈ້ມໃສໂດຍ ອາສັຍຄວາມເຊື່ອເປັນຫລັກ.

ຫນ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ພຣະຄົມພິເທົ່ານັ້ນເປັນຮິດອຳນາດນຳພາທາງແຫ່ງຊີວິດໃນການເຮັດພາຣະຫນ້າທີ່ການຮັບໃຊ້.
- ເພື່ອແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ.
- ເສີມຂຍາຍຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເລີນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນໆ.

ເຮົາມັກຈະໄດ້ຍິນພວກຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຖືກຂົ່ມເຫັງເປັນປະຈຳ, ລາງເທື່ອເຮົາກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕຽນໃນສໝັຍອັດສາວິກຖືກຂົ່ມເຫັງ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນເຮືອງຂອງໂປໂລຂົ່ມເຫັງຈັບກຸມຄຣິສຕຽນໂປຂັງຄຸກເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຊື່ອພຣະເຢຊູ. ໃນຕອນກາງນັ້ນໂປໂລເອງກັກັບມາເຊື່ອແລະເປັນຜູ້ປະກາດເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູຫລາຍກວ່າສາວິກຄົນອື່ນໆ. ນີ້ແຫລະຄຣິດອຳນາດຂອງຂ່າວປະເສີດສາມາດປ່ຽນສັດຮູມາເປັນມິດທີ່ໄດ້.

ມີພະນັກງານລາວທີ່ເມືອງລາວຜູ້ນຶ່ງບໍ່ກ້າບອກວ່າລາວເປັນຄຣິສຕຽນ ທັງຍັງບໍ່ກ້າສະແດງຊີວິດທີ່ຖືກປ່ຽນແປງແລ້ວໃຫ້ຜູ້ໃດເຫັນທີ່ໂຮງງານອີກ ເພາະລາວຢ້ານວ່າຈະຖືກໂລ່ອອກຈາກງານຍ້ອນເປັນຄຣິສຕຽນ. ບາງທີລາວອາຈະບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວວ່າພຣະເຈົ້າສົ່ງລາວໄປເຮັດງານຢູ່ບ່ອນໜັ້ນເພື່ອນຳແສງສວ່າງໄປຍັງພະນັກງານເຫລົ່ານັ້ນ. ຄຣິສຕຽນບໍ່ຄວນຢ້ານຫລືປະຕິເສດໃນການເປັນຄຣິສຕຽນເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນທີ່ມີ. ເຮືອງນີ້ເຮົາໄດ້ເຫັນເປໂຕສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄົນນຶ່ງໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຢຊູຕອນເຂົາຈັບພຣະເຢຊູໄປປະຫານ ໃນທີ່ສຸດສາວິກຜູ້ນີ້ກໍເສັຽໃຈຫລາຍທີ່ຕົນເອງປະຕິເສດວ່າ ບໍ່ຮູ້ພຣະອົງ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເອົາເຮືອງຂອງເປໂຕນີ້ມາເປັນບົດຮຽນຂອງພວກເຮົາເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງອີກ. ແຕ່ຖ້າຫາກຖືກຂົ່ມເຫັງຈຶ່ງ ສຳນຶກຄຳທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ຖ້າໂລກນີ້ກຽດຊົງທ່ານທັງຫລາຍກໍຈຶ່ງຮູ້ວ່າມັນໄດ້ຊົງເຮົາກ່ອນແລ້ວ" (ໂຢຮັນ 15:18).

ໝັ້ນໃຈໃນການດີ (1 ເປໂຕ 3:13-15)

"ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍກາຍເປັນຄົນໝັ້ນໃຈໃນການເຮັດດີ ໃຜໝໍຈະເຮັດຮ້າຍແກ່ທ່ານ" (ຂໍ້ 13). ບໍ່ໄດ້ໝາຍວ່າທ່ານເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່ມີໃຜສາມາດແຕະຕ້ອງທ່ານໄດ້. ເປໂຕໝາຍຄວາມວ່າ ເຮັດດີຈົນກາຍເປັນນິສັຍປະຈຳ

ວັນເມື່ອເປັນນິສັຍປະຈຳເປັນແລ້ວກໍຈະກາຍເປັນຜູ້ຮັກການເຮັດດີ ຄົນທີ່ຮັກການເຮັດດີທີ່ເປໂຕໄດ້ກ່າວນັ້ນແມ່ນຄົນເຮັດດີໃນທຸກສະຖານະການເລີ່ມຈາກການເຮັດດີທີ່ມະນະດາຈົນເຖິງເຮັດດີແກ່ຜູ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງອີກ ແລະຄວາມດີນັ້ນແຫລະຈະເປັນອາວຸດອັນແຫລມຄົນຕໍ່ສູ້ຜູ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຈົນຜູ້ຂົ່ມເຫັງນັ້ນກາຍມາເປັນມິດທີ່ດີ. ພວກເຖົ້າແກ່ໂບຮານເວົ້າວ່າ *ນ້ຳຂຸ່ນແມ່ນ້ຳໃສ ໃຈດີ ແມ່ນ້ຳໃຈຮ້າຍ* (ແມ່ພາສາລາວແປວ່າ ຊະນະ). ເມື່ອຄຣິສຕຽນໝັ້ນໃຈໃນການເຮັດດີຄົງບໍ່ມີໃຜດອກຈະປອງຮ້າຍທ່ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງນັກໂທດທີ່ທ້ອງຄູມຂັງຕ່າງພາກັນ ທົນທຸກຍ້ອນການເຮັດບໍ່ດີ. ເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເກືອບ 100 ເປີເຊັນ ນັກໂທດໃນທ້ອງຄູມຂັງເປັນຄົນບໍ່ດີ ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຍອມທົນທຸກບັງຄັບຕົນເອງປະຕິບັດຕົວເປັນຄົນດີຈົນລາງຄົນຈົນເບິ່ງບໍ່ອອກວ່າເປັນຄົນຂ້າຄົນມາແລ້ວ. ລາວທົນທຸກຍ້ອນການເຮັດບໍ່ດີຂອງລາວເພື່ອປະຕິບັດຕົວໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຫັນວ່າລາວເປັນຄົນດີ ແລະຫວັງໃຈວ່າຈະພົ້ນໂທດໂດຍໄວ. ເປໂຕສອນວ່າ ຈົ່ງຍອມທົນທຸກເພາະການເຮັດດີມີສິນທັມແລ້ວພວກທ່ານຈະເປັນສຸກ ເພາະເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາທ່ານຈະບໍ່ມີຂໍ້ຕ້ອງດີ.

“ແຕ່ຢ່າຊູ່ຢ້ານການທີ່ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ທ່ານສະດຽງຕົກໃຈນັ້ນ ແລະຢ່າວິຕົກກັງວົນ” (ຂໍ້ 14). ເປໂຕໝາຍຄວາມວ່າຈົ່ງຢ້ານໃນການສະເດັດມາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຫລາຍກວ່າ ຈົ່ງຢ້ານວ່າເຮົາບໍ່ເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍພຣະອົງ *“ແຕ່ໃນໃຈຂອງທ່ານທັງຫລາຍ, ຈົ່ງໂຄຣບິນັບຖືພຣະຄຣິດວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ”* (ຂໍ້ 15). ແລະຫາກມີຄົນຖາມວ່າ *“ທ່ານມີເຫດພົນປະການໃດຈົ່ງມີຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້”* (ຂໍ້ 15). ຈົ່ງຕອບເພິ່ນດ້ວຍອ່ອນສຸພາບເປັນການອະທິບາຍເພື່ອຜູ້ທີ່ຖາມຈະມີໂອກາດໄດ້ຍິນເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພ້ອມຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຢ່າງໝັ້ນຄົງ (1 ເປໂຕ 3:15-18)

ການເປັນຄຣິສຕຽນຈຳຕ້ອງຮຽນຮູ້ເພື່ອຈະຕອບຄຳຖາມຜູ້ທີ່ຖາມເຮົາວ່າເປັນຫຍັງຈົ່ງເຊື່ອພຣະເຢຊູ? ຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່ານັ້ນແມ່ນໂອກາດດີທີ່ທ່ານຈະໄດ້ປະກາດເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ຜູ້ຖາມ ເພາະຕາມປຶກກະຕິແລ້ວເຮົາເອງອອກໄປຕາມບ້ານເຮືອນເພື່ອໄປເວົ້າໃຫ້ເພິ່ນຟັງ, ດັ່ງນັ້ນເມື່ອມີຜູ້ໃຜຜູ້ນຶ່ງຖາມເຮົາດັ່ງນັ້ນຈົ່ງເປັນໂອກາດດີທີ່ຫາບໍ່ໄດ້ເລີຍ ຂໍສຳຄັນຄືທ່ານຕຽມຄຳຕອບທີ່ຈະຕອບເພິ່ນແລ້ວບໍ່? ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ *“ແຕ່ເມື່ອເຂົາມອບທ່ານໄວ້ນັ້ນ ຢ່າເປັນທຸກຮ້ອນໃຈກ່ອນວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດ ແຕ່ຈົ່ງເວົ້າຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດໃຫ້ທ່ານເວົ້າ ເພາະວ່າທ່ານບໍ່ແມ່ນຜູ້ເວົ້າ ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຊົງເປັນຜູ້ເວົ້າ”* (ມາຣະໂກ 13:11). ແຕ່ເຮົາຕ້ອງຮະວັງນ້ຳສຽງຂອງເຮົາເວລາເຮົາຕອບເພິ່ນ ຢ້ານວ່າເຮົາຈະອອກສຽງຈົນເກີນໄປ ເໝືອນນາບປ່າໃຫ້ເສືອຍ້ານ ຫລືບາງທິອາຈເຮັດໃຫ້ເສືອໂມໂຫ.

ການຕອບຄຳຖາມຫລືການໂອ້ລົມຣະວ່າງຄຣິສຕຽນແລະຜູ້ບໍ່ເຊື່ອນັ້ນ ຄຣິສຕຽນຄວນຮະວັງຕົວໂດຍມີໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບອັນເສາະໃສ, ຄືສຳນຶກວ່າຄັ້ງນຶ່ງທ່ານກໍເປັນເໝືອນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອນັ້ນມາກ່ອນ ດັ່ງນັ້ນຢ່າໃຊ້ຄຳເວົ້າຮຸນແຮງຕໍ່ຜູ້ໂອ້ລົມ. ການເຮັດ ດັ່ງນີ້ຈະຮັກສາພຣະກວດຂອງພຣະເຈົ້າແລະຕົນເອງຫລາຍກວ່າທີ່ຈະໃຊ້ຄຳເວົ້າຮຸນແຮງໂຕ້ຕອບເພິ່ນ. ຄົນທີ່ກ່າວຫຍາບຊ້າຕໍ່ທ່ານກໍຈະຮັບຄວາມອັບອາຍ ແລະຄວາມອັບອາຍນັ້ນຈະນຳເພິ່ນສູ່ການກັບໃຈເຊື່ອພຣະເຢຊູກັບທ່ານໃນເວລານີ້. *“ເມື່ອພວກທ່ານຖືກ ປມາດນິນທາ ຄົນທີ່ກ່າວຫຍາບຊ້າຕໍ່ທັມນຽມຄຣິສຕະຕຽນອັນດີງາມຂອງ ພວກທ່ານນັ້ນ ກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ ເພາະວ່າຖ້ານ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນດີໃຫ້ພວກທ່ານທົນທຸກຍ້ອນການເຮັດດີ ກໍຕົກວ່າຕ້ອງທົນທຸກຍ້ອນການເຮັດຊົ່ວ”* (ຂໍ້ 17). ເພາະການທົນທຸກຍ້ອນການເຮັດຊົ່ວນັ້ນເປັນໜ້າເສົ້າໃຈຫລາຍກວ່າຍ້ອນການເຮັດດີ.

ເລື່ອງເລົ່າໃນປຶ້ມໂຮງຮຽນປະຖົມ: ມີໂຕເຈັບຂີ້ຄ້ານຄູ່ນຶ່ງບໍ່ຢາກສ້າງຮັງນອນຂອງຕົວເອງ ຈຶ່ງໄປຢູ່ກັບພວກໝູ່ປ່າ ແລະເວົ້າວ່າ ເຂົາເປັນເຊື້ອຊາດຂອງໝູ ມີໜ້າຕາຄ້າຍຄືຕົວໝູ ແລະພວກໝູກໍໃຫ້ຢູ່ນຳ, ແຕ່ເມື່ອງຈາກວ່າເປັນເຈັບຂີ້ ຄ້ານບໍ່ເຮັດຫຍັງພວກໝູຈຶ່ງໄລ່ໝີ. ຕໍ່ມາກໍໄປຂໍຢູ່ນຳພວກນົກ ແລະບອກນົກວ່າພວກເຂົາມີເຊື້ອຊາດຂອງນົກເພາະມີ ປີກປົນໄດ້ ພວກນົກກໍໃຫ້ຢູ່ນຳ. ເມື່ອງຈາກຄວາມຂີ້ຄ້ານຂອງເຂົາ ພວກນົກກໍໄລ່ໝີອີກ ຈົນໃນທີ່ສຸດພວກເຈັບກໍບໍ່ມີຮັງ ຢູ່ຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້ແຖມຍັງຂີ້ຫົວຕົວເອງອີກ. (ນີ້ເປັນເລື່ອງປະກອບເທົ່ານັ້ນ ຢ່າຖືຈິງຈັງເລີຍ).

“ດ້ວຍວ່າພຣະຄຣິດກໍເພື່ອນກັນໄດ້ຊົງສົ່ງພຣະຊົນເທື່ອດຽວເປັນການສົ່ງສູດ ເພື່ອແທນຄວາມຜິດບາບ ຄິພຣະອົງຜູ້ ຊອບທັມ ແທນຜູ້ບໍ່ຊອບທັມ ເພື່ອນຳເຮົາທັງຫລາຍໄປເຖິງພຣະເຈົ້າ ຝ່າຍກາຍຂອງພຣະອົງຊົງຖືກປະຫານເສັຽ ແຕ່ ຝ່າຍວິນຍານພຣະອົງຊົງຖືກບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນ (ຂໍ້ 18). ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະອົງຊົງຍອມທຶນທຸກເຮັດ ການດີ ເພື່ອຊົງໂຖ່ເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ໄປເຖິງພຣະເຈົ້າຈົນເຂົາປະຫານພຣະອົງເສັຽ ໃນການທີ່ເຂົາປະຫານພຣະອົງນັ້ນ ເຂົາປະຫານພຣະອົງແຕ່ຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນຈິດວິນຍານຂອງເພິ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາແຕ່ຮ່າງບໍ່ໄດ້, ແລະຮ່າງ ກາຍທີ່ເຂົາປະຫານນັ້ນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງກໍຊົງເປັນຄົນມາອີກ ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນຕໍ່ພ້າຝູງຊົນທັງ ຫລາຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໄປໂຕຈຶ່ງຍົກເອົາຕົວຢ່າງການທຶນທຸກ ໃນການເຮັດດີຂອງພຣະເຢຊູມາໃຫ້ເຮົາຟັງເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ ຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ.

ຍອມເພື່ອຖວາຍກຽດພຣະອົງ (1 ເປໂຕ 4:1-2)

ຄຳວ່າ “ສັນນັ້ນ” ຂໍເລີ່ມຕົ້ນໃນບົດ 4 ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ເຊື່ອມໂຍງຈາກບົດທີ 3. “ສັນນັ້ນໂດຍເຫດທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງ ທຸກທໍຣະມານທາງພຣະກາຍແລ້ວ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຈົ່ງມີຄວາມຄິດຢ່າງດຽວກັນ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ທຶນທຸກທໍຣະມານທາງ ກາຍກໍໄດ້ຢຸດເສັຽຈາກການຜິດບາບ” (ຂໍ້ 1). ໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະຄຣິດຊົງທຶນທຸກທໍຣະ ມານທາງຮ່າງກາຍດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຈົນເຖິງຄວາມຕາຍ ກໍເພື່ອເປັນຄຳໂຖ່ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ແລະພຣະ ອົງພໍໃຈທີ່ຈະຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດທັງປວງ. ສ່ວນພວກເຮົາຜູ້ເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງກໍຍອມຈະຖືກ ທຶນທຸກທໍຣະມານຄ້າຍຄືກັບພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ຢຸດເສັຽຈາກການ ຜິດບາບ ຫລືເວົ້າອີກຄວາມນຶ່ງວ່າຄວາມຜິດບາບ ນັ້ນໄດ້ຫມິດສິ້ນກັບຄວາມທຶນທຸກທໍຣະມານຍ້ອນການເຮັດດີນັ້ນແລ້ວ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຄວນມີຄວາມຄິດຢ່າງດຽວກັບ ພຣະຄຣິດຄືຍອມທຶນທຸກທໍຣະມານຍ້ອນການເຮັດດີນັ້ນ ເພາະການເຮັດດີນັ້ນເປັນການຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ.

ເປໂຕກ່າວອີກວ່າ ຫາກເຮົາທຶນທຸກທໍຣະມານທາງກາຍແລ້ວກໍໄດ້ຢຸດເສັຽຈາກການບາບ ມີຄວາມໝາຍວ່າຄົນທີ່ຍອມ ທຶນທຸກທໍຣະມານທາງຮ່າງກາຍນັ້ນໄດ້ຕາຍແລ້ວໃນຄວາມທຸກທໍຣະມານນັ້ນ ແລະລາວເອງກໍມີຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະເຢ ຊູຄຣິດ ເມື່ອລາວຕາຍແລ້ວໃນຄວາມຜິດບາບລາວຈຶ່ງບໍ່ດຳເນີນຊີວິດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນໂລກນີ້ຕາມຄວາມປາຖນາຂອງ ມະນຸດ ແຕ່ຈະດຳເນີນຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ. “ເພື່ອຈະບໍ່ດຳເນີນຊີວິດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນໂລກຕາມຄວາມປາຖນາ ຂອງມະນຸດ” (ຂໍ້ 2). ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຮັດຕາມຄວາມປາຖນາຂອງຝ່າຍໂລກຍອມຈະເປັນຜູ້ຍອມທຶນທຸກໃນ ທຸກກໍຣະນີ ແລະເປັນຜູ້ຕຽມພ້ອມສູນທີ່ຈະຕອບຄຳຖາມຂອງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍິ້ມແຍ້ມແຈ້ມໃສ ໂດຍອົງໃສ່ຄວາມເຊື່ອເປັນຫລັກຜື່ນຖານ.

ຄຳຖາມ:

- 1. ທ່ານຈະຕັ້ງຄວາມຄິດໃນໃຈເອົາພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້ານ້ຳເບີນຶ່ງໃນໃຈໄດ້ແນວໃດ?

2. ທ່ານຈະສາມາດຕັ້ງຕົນເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ດີທີ່ໂຮງງານໄດ້ແນວໃດແດ່ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຫັນພຣະເຢຊູໃນຕົວທ່ານ?
3. ເມື່ອຄົນອື່ນຖາມເຖິງຄວາມເຊື່ອ ຫລືໝໍ້ນປມາດຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ?
4. ເມື່ອເພິ່ນຖາມສັສິນເຮືອງຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຈະຕອບເພິ່ນໂດຍທ່າທິແນວໃດ?
5. ເຮັດແນວໃດຊີວິດຂອງທ່ານຈຶ່ງຈະເປັນການຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ?
6. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງໂລກນີ້ອີກຕໍ່ໄປ?
7. ວັນນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ສອນທ່ານຫຍັງແດ່?
8. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດກັບຄຳສອນໃນວັນນີ້?

ດຣ. ຫຼຸມພັນ ວົງສິດ

ບົດຮຽນບົດທີ 12

ຍອມຫົນທຸກໃນພຣະນາມພຣະເຢຊູ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 4:12-19
- ຂໍ້ພຣະຄຳທັງໝົດສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 4:12-19
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ຄຣິສຕຽນຄວນພ້ອມທີ່ຈະຫົນທຸກໂດຍພຣະນາມພຣະເຢຊູ ເພື່ອສຽ່າຮາສີຂ້າງໜ້າ
- ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຮວດ: ເຮົາຈະໄດ້ຫຍັງເມື່ອເຮົາຍອມຫົນທຸກ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສອນໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະອົງຊົງຕາຍຍ້ອນໂຖ່ເຮົາກ່ອນ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນເປັນຮິດອຳນາດນຳພາທາງແຫ່ງຊີວິດໃນການເຮັດພາຣະໜ້າທີ່ການຮັບໃຊ້.
- ເພື່ອແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ.
- ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນໆ.

ພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກກລຳບາກ ແລະການຂົ່ມເຫັງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນ ເພື່ອຈະກາຍເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງແລະຮູ້ຈັກວິທີທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫານັ້ນ ແລະບັນຫານັ້ນຈະພາໃຫ້ຄຣິສຕຽນແທ້ເພີ່ມຄວາມເຊື່ອຂຶ້ນເປັນລຳດັບ. ໃນປີ 2002 ທີ່ບັງກລາແດສ ປະເທດອິນເດັຍໄດ້ເກີດມີການຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນຢ່າງໜັກໂດຍທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍ ແລະຂົ່ມຂືນພວກແມ່ຍິງຄຣິສຕຽນຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນທີ່ບັງກລາແດສເດືອດຮ້ອນໄປໝົດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ອົງການບັບຕິສແຫ່ງໂລກກໍສົ່ງຜູ້ຕາງໜ້າໄປແລະຖາມວ່າ "ໃຫ້ພວກເຮົາຊ່ອຍຫຍັງແດ່?" ຝ່າຍຫົວໜ້າໃຫຍ່ຂອງຄະນະບັບຕິສທີ່ບັງກລາແດສຕອບວ່າ "ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານອ້ອນວອນໃຫ້ພວກເຮົາອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ"

ຈົ່ງຕຽນພ້ອມຕໍ່ການທຸກຮ້ອນ (4:12)

ເປໂຕເວົ້າວ່າ "ຢ່າປະລາດໃຈທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຮ້ອນຢ່າງແສນສາຫັດ" (ຂໍ້ 1ກ). ມີຄວາມໝາຍວ່າບຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງພົບກັບຄວາມທຸກຮ້ອນຢ່າງແສນສາຫັດເປັນຂອງທັມມະດາ ຫລືການພົບກັບຄວາມທຸກຮ້ອນຢ່າງແສນສາຫັດນັ້ນບໍ່ແມ່ນຂອງແປກປະລາດສຳລັບຄຣິສຕຽນເລີຍ. "ເຖິງແມ່ນວ່າຄຳ (ຫອງຄຳ) ກໍຍັງຖືກລອງເບິ່ງດ້ວຍໄຟ (1ເປໂຕ 1:7). ຄຣິສຕຽນຖືກປຽບທຽບໃສ່ຫອງຄຳອັນມີຄ່າທີ່ໃຜຢາກໄດ້ໄວ້ຄອບຄອງ ແລະຄຳເຫລົ່ານັ້ນເປັນການເອ້ປະດັບປະດາຕາມຕົນຕົວຂອງຄົນທີ່ໄປ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນທີ່ແທ້ຈິງຈິ່ງຖືກຄວາມທຸກຮ້ອນເພື່ອເປັນການທົດລອງເບິ່ງວ່າຈະເປັນຄຣິສຕຽນຢູ່ໃນຣະດັບໃດ. "ຄວາມທຸກຮ້ອນຢ່າງແສນສາຫັດເປັນການລອງໃຈ" (ຂໍ້ 1ຂ).

ການທົດລອງທຸກຢ່າງໄດ້ນຳຄວາມທຸກໂສກມາແກ່ພວກເຮົາ ເລີ່ມຈາກບັນຫາສ່ວນຕົວ, ບັນຫາຄອບຄົວ ບັນຫາພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ ຕລອດເຖິງການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງເຮືອງຄວາມເຊື່ອ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄວາມທຸກໂສກທີ່ເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງພົບແລະຜ່ານໃຫ້ໄດ້ແຕ່ເມື່ອເຮົາຜ່ານພື້ນຈາກການທົດລອງນັ້ນແລ້ວຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີກໍຈະມາ

ພາຍຫລັງ ເໝືອນດັ່ງຍິງທີ່ກຳລັງຈະເກີດລູກດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ເມື່ອເດັກນ້ອຍນັ້ນເກີດມາແລ້ວຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ເຫັນໜ້າລູກກໍຈະມາແທນຄວາມເຈັບປວດນັ້ນແທ້.

ໃນສັນຍາຂ້າພະເຈົ້າຍັງເປັນນັກຮຽນທີ່ໂຮງຮຽນພຣະຄັມຟີ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນທຸກໃຈທຸກຄັ້ງກ່ອນໜ້າວັນສອບເສັງ ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສຶກຮ້ອນໆໝາວໆ ແລະນອນບໍ່ຄ່ອຍຫລັບກ່ອນໜ້າວັນສອບເສັງ. ໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານວ່າຈະບໍ່ໄດ້ຄະແນນດີ, ຢ້ານຕອບບໍ່ຖືກແລ້ວຈະໄດ້ຄະແນນຕໍ່າ ແຕ່ໂດຍພຣະເມດຕາກະຣຸນນາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງກໍຊົງນຳຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຕັ້ງໃຈຮຽນຈົນເກືອບໝົດຄິນ ແລະໃນຜົນການສອບເສັງນັ້ນເອງທາງໂຮງຮຽນຈຶ່ງຮູ້ໄດ້ວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮຽນມານັ້ນມີຫລາຍປານໃດ. ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກການເປັນຄຣິສຕຽນຂອງພວກເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ເມື່ອເຮົາອົດທົນໄດ້ຫລາຍເທົ່າໃດ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາກໍຂຍາຍໄດ້ຫລາຍເທົ່ານັ້ນ.

ຄວາມທຸກຮ້ອນບອກເຖິງການມີສ່ວນ (4: 13)

ພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າໃນຟ້າສວັນໄດ້ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອບອກຊື່ທາງອັນຊອບທັມແກ່ມະນຸດ. ພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຮ້ອນແສນສາຫັດຈົນເຖິງຂັ້ນວ່າຍພຣະຊົນຍ້ອນຢາກຊ່ອຍມະນຸດໃຫ້ຜິ້ນຈາກບິງໄຟນາຣິກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເປໂຕເຈົ້າກ່າວວ່າ *“ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະຄຣິດ ເພື່ອວ່າເມື່ອສ່ວງຮາສີຂອງພຣະອົງປາກົດຂຶ້ນພວກທ່ານກໍຈະຊົມຊື່ນຍິນດີຢ່າງຫລວງຫລາຍເໝືອນກັນ”* (ຂໍ້ 13). ດັ່ງນັ້ນຄຣິສຕຽນຄວນຈະຍິນດີທີ່ຕົນເອງໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຮ້ອນ ເພາະຈະໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການທໍຣະມານຂອງພຣະຄຣິດແລະເມື່ອພຣະອົງຊົງສະເດັດມາດ້ວຍສ່ວງຮາສີເຮົາທັງຫລາຍກໍຈະມີສ່ວງຮາສີຮ່ວມກັບພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນຢ່າເປັນທຸກຮ້ອນໃຈທີ່ຖອຍຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ຈຶ່ງເຊື່ອ.

ຄຣິສຕຽນທຸກວັນນີ້ໃຜຮຸກຮ້າຍກໍຢາກສັຣເສີນພຣະນາມພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຢາກປະສົບກັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ. ມັນເປັນການງ່າຍທີ່ຈະສັຣເສີນພຣະເຈົ້າເມື່ອເຮົາຢູ່ສູງສຸກສຸກສະບາຍ, ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສເພາະບໍ່ມີບັນຫາຫຍຸ້ງຍາກພາຍໃນຈິດໃຈ. ແຕ່ເມື່ອຄຣິສຕຽນເຮົາມີບັນຫາກໍຄິດໃນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເບິ່ງບໍ່ແຍງ ການຮັບໃຊ້ກໍລົດນ້ອຍຖອຍລົງ, ການຖວາຍກໍຜ່ອນລົງ ຈົນລາງເທື່ອມີບັນຫາກໍບໍ່ໄປຮອດໂບດຊ້ຳ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເລົ່າໂລມໃຈທ່ານວ່າ ທ່ານເອງອາດມີບັນຫາຊຶ່ງເປັນການທົດລອງຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ທ່ານຍັງບໍ່ເຄີງຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ເປີດປະຕູຄຸກໄວ້ຖ້າເທື່ອຫາກບໍ່ຍອມເຊັນເອກະສານເຊົາເຊື່ອພຣະເຢຊູ. ໃນປະເທດສັງຄົມນິຍົມໄດ້ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ເອົາປືນຈ້າ ໜ້າຜາກຄຣິສຕຽນໃຫ້ດ່າພຣະເຢຊູ ແລະເຊົາເຊື່ອຢ່າງເດັດຂາດ. ເຣື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຍັງບໍ່ພົບເທື່ອ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຄວນຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຄວາມທຸກຮ້ອນເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມທຸກຮ້ອນຂອງທ່ານເວລານີ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູ.

ຍອມໃຫ້ຄວາມທຸກຮ້ອນເຜົາໃໝ້ (4:14-16).

ຄວາມທຸກຮ້ອນຍ້ອນການເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້ເຫັນຜົນໃນຂໍ້ 14 ນີ້ເອງ *“ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຖືກໝິ່ນປມາດເພາະພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ ພວກທ່ານກໍເປັນສຸກ ເພາະວ່າພຣະວິນຍານຜູ້ຊົງສະວ່າຮາສີ ຄືພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຊົງສຸກຖືດຢູ່ກັບພວກທ່ານ”*. ຫລາຍເທື່ອເຮົາມີຄວາມທຸກຮ້ອນເວລາເຮົາຢູ່ຮ່ວມກຸ່ມຄົນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ໂດຍສເພາະຢ່າງຍິ່ງທີ່ເຮືອນຂອງຄົນຕາຍ ແລະຜູ້ຕາຍນັ້ນຜັດເປັນຜິ້ນອງຂອງເຮົາແລະເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ຫຼາກຼາຍທີ່ເຮືອນຂອງຜູ້ຕາຍຈະມີຍາດຜິ້ນອງແລະເພື່ອນຝູງມາເຕົ້າໂຮມໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນແກ່ຄອບຄົວ ແລະຄອບຄົວຜູ້ຕາຍຍັງມີມິນ (ເຊີນ)

ຈົວ ແລະພວກຄູບາມາສູດທຸກໆຄົນ. ເຮົາເອງຜູ້ເປັນພີ່ນ້ອງກໍເວັ້ນຈາກການໄປຮ່ວມການອົບອຸ່ນນີ້ບໍ່ໄດ້ ແລະກໍເປັນການດີທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງໄປ, ແຕ່ເມື່ອເຮົາໄປກໍຖືກພວກຍາດພີ່ນ້ອງແລະເພື່ອຝູງໂຈມຕີຮ້າຍກວ່າສິ່ງຄາມອີຣັກ ຊຶ່ງເປັນການທຸກຮ້ອນຫລາຍສຳລັບຄຣິສຕຽນ. ແຕ່ເມື່ອເວລາເຮົາຄິດເຖິງພຣະຄົມພີ່ກ່າວໃນ ຂໍ້ 14 ຂ້າງເທິງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງຮູ້ໄດ້ວ່າຍ້ອນພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ ຜູ້ອື່ນຈຶ່ງເຫັນເຮົາເປັນຄົນແຕກຕ່າງກັບຄົນທັງຫລາຍໃນທີ່ນັ້ນ. ເຖິງແມ່ນຈະມີການທຸກຮ້ອນປານໃດກໍຕາມ ຈຶ່ງອົດທົນໄວ້ຢ່າຖືກຖຽງເພິ່ນຊຶ່ງເປັນການຜິດຖຽງກັນຊຶ່ງ ພ້ອມກັນນັ້ນຈຶ່ງຣະວັງໃຫ້ດີຢ່າເຮັດຢ່າງເພິ່ນ ໃຫ້ການໄປຮ່ວມງານຂອງທ່ານເປັນພຍານຝ່າຍພຣະເຈົ້າດີກວ່າ.

ໃນຂໍ້ 15 ບອກເຮົາຢ່າງແຈ້ງວ່າ *“ແຕ່ວ່າຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມທຸກເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ, ເປັນຂະໂມຍ, ເປັນຜູ້ທ້າຮ້າຍ, ຫລືເປັນຜູ້ທຽວຫຍັງກ່ຽວກັບກິດທຸຣະຂອງຄົນອື່ນ”* ເພາະການຫລໍ່ນີ້ແມ່ນການທຸກຮ້ອນດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຊຶ່ງເຮົາບໍ່ສົນຄວນຈະທົນທຸກເລີຍ ແຕ່ການເປັນທຸກຮ້ອນຍ້ອນນາມຊື່ຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນຈະນຳທ່ານທັງຫລາຍເຂັ້ມແຂງໃນຄວາມເຊື່ອ ແລະສ່ຽງຮາສີທີ່ຈະມາພາຍຫລັງນັ້ນຈະມາສົມທຽບກັບຄວາມທຸກຮ້ອນ ໃນເວລານີ້ບໍ່ໄດ້. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຍອມໃຫ້ຄວາມທຸກຮ້ອນນັ້ນເຜົາໃຫມ່ຄວາມອ່ອນແອທ່ານເຫັນ. *“ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຮັບທຸກ ເພາະມີຊື່ວ່າເປັນຄຣິສຕຽນກໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນມີຄວາມລະອາຍ ແຕ່ໃຫ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າເພາະຊື່ນັ້ນ”* (ຂໍ້ 16).

ດ້ວຍຄວາມທຸກຮ້ອນຈະນຳພາໃຫ້ພີ່ນ້ອງຈາກການພິພາກສາ (4:17-19)

ໃນການກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູ ພຣະອົງຈະຊົງຕັດສິນຄອບຄົວເຮືອນຂອງພຣະອົງກ່ອນ ຄືພວກເຮົາທັງຫລາຍຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງຕາມການຂອງເຮົາ. ຄວາມທຸກຮ້ອນໃນເວລານີ້ຈະກາຍເປັນເຄື່ອງເຜົາໃໝ່ຄວາມຜິດບາບ ແລະທັງຈະນຳພາທ່ານໃຫ້ພີ່ນ້ອງຈາກການພິພາກສາ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນກັບຊີວິດຂອງເຮົາໄດ້ຫາກ ພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນກ່ອນທີ່ວັນພິພາກສາມາເຖິງເຮົາທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈຳ ຕ້ອງພົບກັບຄວາມທຸກຮ້ອນນາໆປະການ ເພື່ອໃນວັນພິພາກເລີ້ມຈາກເຮົານັ້ນເຮົາຈະບໍ່ມີຂໍ້ຕ້ອງຕິໄດ້. *“ເພາະເຮົາ ເຫັນວ່າຄວາມທຸກລຳບາກໃນສັນຍາປັດຈຸບັນບໍ່ສົນຄວນທີ່ຈະເອົາໄປປຽບກັບສະຖ່າຮາສີທີ່ຈະເຜີຍໃຫ້ແກ່ເຮົາທັງຫລາຍ”* (ໂຣມ 8:18).

ເຮົາທັງຫລາຍຊົງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງ ເພາະໄດ້ຊຳຮະລ້າງໂດຍພຣະໂລຫິດອັນປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແລ້ວ. ເປໂຕກ່າວ *“ຖ້າຄົນຊອບທັມຈະລອດພີ່ນ້ອງໄດ້ຍາກ ຄົນປມາດພຣະເຈົ້າແລະຄົນບາບຈະໄປຢູ່ໃສ”* (ຂໍ້ 18). ຫມາຍຄວາມວ່າຖ້າຄົນຊອບທັມຄືພວກເຮົາຈະລອດພີ່ນ້ອງໄດ້ຍາກຍ້ອນຂາດຄວາມອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກຮ້ອນ ແລະພາກັນປະລະຄວາມເຊື່ອ ຄົນທີ່ພີ່ນ້ອງປມາດແລະຄົນບາບຄົງບໍ່ພີ່ນ້ອງເປັນແນ່. *“ເຫດສັນນັ້ນໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍ (ຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ) ທີ່ທົນທຸກທໍຣະມານຕາມນຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຝາກຈິດວິນຍານຂອງຕົນໄວ້ກັບພຣະອົງ ດ້ວຍການປະຕິບັດອັນດີ ຄືໃຫ້ຝາກໄວ້ກັບພຣະອົງຜູ້ຊົງສ້າງຜູ້ທຽວທັມ.”* (ຂໍ້ 19).

ຄຳຖາມ

1. ເປັນຫຍັງຄວາມທຸກຮ້ອນຕ່າງໆຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບຄຣິສຕຽນ?
2. ພຣະເຈົ້າມີຈຸດປະສົງອັນໃດຈຶ່ງໃຫ້ຄວາມທຸກຮ້ອນເກີດຂຶ້ນກັບລູກຂອງພຣະອົງ?

3. ຄວາມທຸກຮ້ອນທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບມັນດີຢ່າງໃດ? ແລະບໍ່ດີຢ່າງໃດ?
4. ເປົ້າໝາຍວ່າ ເຮົາມີຄວາມທຸກຮ້ອນຈຶ່ງມີສ່ວນໃນພຣະເຢຊູໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ?
5. ເປັນທຸກຮ້ອນຍ້ອນນາມຊື່ຂອງພຣະເຢຊູ ແລະທຸກຮ້ອນຍ້ອນຂ້າຄົນຕ່າງກັນຢ່າງໃດ?
6. ເມື່ອມີຄວາມທຸກຮ້ອນຕ່າງໆເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດທ່ານໆຈະທົນຕໍ່ສິ່ງນັ້ນແນວໃດ?

ດຣ. ຫຼມພິມ ວົງສິດ

ບົດຮຽນບົດທີ 13 ຄຣິສຕຽນໃນຍາມຍາກ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 5:1-11
- ຂໍ້ພຣະຄຳທັງໝົດສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 5
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຖ່ອມຕົວໃນທຸກດ້ານ, ແຕ່ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໃນຄວາມເຊື່ອ
- ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຮອດ: ໂບດທ່ານເປັນໂບດທີ່ເຂັ້ມແຂງບໍ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊອກວິທີທາງໃຫ້ໂບດຂອງເຮົາເຂັ້ມແຂງ

ຫນ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນເປັນຮິດອຳນາດນຳພາທາງແຫ່ງຊີວິດໃນການເຮັດພາຣະຫນ້າທີ່ການຮັບໃຊ້.
- ເພື່ອແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ.
- ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນໆ.

ເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນວ່າໂບດນັ້ນ, ໂບດນີ້ເຂັ້ມແຂງ ຫລືບໍ່ເຂັ້ມແຂງກັນເປັນປະຈຳ. ເຮົາພໍຈະເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຂັ້ມແຂງແລະອ່ອນແອ? ກ່ອນອື່ນເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນປະມຸກຂອງທຸກໂບດດັ່ງນັ້ນເຮົາບໍ່ກ້າເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງນຳ, ພວກບັນດາອາຈານແຕ່ລະໂບດກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ບໍ່ມີຜູ້ນຳຫລືອາຈານຜູ້ໃດບໍ່ຢາກໃຫ້ໂບດເຂັ້ມແຂງ ດ້ວຍເຫດນີ້ບັນດາອາຈານເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງພະຍາມອ່ານສຶກສາພຣະຄຳພີ, ສອນພຣະຄຳພີ, ເທສນາ ແລະເຮັດວຽກການຊ່ອຍເຫລືອສິ່ງເຄາະຕ່າງໆເພື່ອຢາກໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ສລຸບແລ້ວໂບດເຂັ້ມແຂງນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນກັບຄົນນາໂບດມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍປານໃດ? ແລະຜູ້ນຳແລະອາຈານໄດ້ນຳເອົາພຣະເຈົ້າມາສິດສອນຫລືເທສນາແທ້ບໍ່? ຜູ້ຟັງເມື່ອຟັງພຣະທັມພຣະເຈົ້າເອົາໄປໃຊ້ໃນຊີວິດໃນພຣະທັມແທ້ບໍ່? ດ້ວຍເຫດນີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ໂບດເຂັ້ມ ແຂງນັ້ນ ຜູ້ນຳຫລືອາຈານເທສນາຈຳຕ້ອງເທສນາພຣະທັມພຣະເຈົ້າ, ມີຊີວິດຢູ່ຕາມພຣະທັມນັ້ນ, ສ່ວນຜູ້ຟັງເມື່ອຟັງ ແລ້ວກໍສົນຄວນຈະໃຊ້ຊີວິດຕາມພຣະທັມນັ້ນເພື່ອຈະບໍ່ເສັຽເວລາໃນການຟັງຂອງຕົນ.

ເປໂຕຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງພຣະເຈົ້າ (1 ເປໂຕ 5: 1-5).

ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ບ້ານເຮືອນໃດ, ເມືອງໃດ, ປະເທດໃດກໍຕາມຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີຜູ້ນຳຜູ້ນຶ່ງ ແຕ່ວ່າຜູ້ນຳຂອງໂບດແລະຜູ້ນຳປະເທດຊາດບ້ານເມືອງແນ່ນອນຈະຕ້ອງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ. ຜູ້ເປັນນາຍທະຫານຈະເອົາຣະບຽບນັ້ນມາໃຊ້ໃນໂບດກໍບໍ່ເໝາະ ແລະຜູ້ນຳໂບດຈະເອົາຣະບຽບຂອງໂບດໄປນຳທະຫານກໍບໍ່ຖືກ, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ນຳແຕ່ລະບ່ອນຈຳຕ້ອງມີລັກສະນະຂອງບ່ອນນັ້ນ. ນັກຫາປາຈຳຕ້ອງເໝັນຄາວປາ ຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ທົ່ງຫຍ້າຈະຕ້ອງມີກິ່ນເໝັນຄາວແກະ, ສ່ວນຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງມີກິ່ນແກະຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງວ່າຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ ແລະແກະນັ້ນຕ້ອງຟັງສຽງຜູ້ລ້ຽງຈຶ່ງຮ້ອງວ່າແກະຟັງຄວາມ.

ເປໂຕກ່າວວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າໃນຖານະເປັນເຖົ້າແກ່ຜູ້ນຶ່ງ” (ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ປົກຄອງ ຫລືເຖົ້າແກ່ໃນໂບດ) “ຈຶ່ງເຕືອນ

ສະຕິບັນດາເຖົ້າແກ່ໃນຖ້ຳກາງພວກທ່ານທັງຫລາຍ ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຝາກໄວ້ກັບພວກທ່ານ ຈົ່ງດູແລເຂົ້າບໍ່ແມ່ນດ້ວຍໃຈຂົນຂົນ ແຕ່ເຕັມໃຈຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ " (ຂໍ້ 2). ເປໂຕເວົ້າເຖິງຖານະຕໍ່ແໜ່ງໜ້າທີ່ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານເປັນເຖົ້າແກ່ ແລະທ່ານບໍ່ໄດ້ຖືຕົນເອງວ່າເປັນເຖົ້າແກ່ໃຫຍ່ກວ່າເຖົ້າແກ່ອື່ນໆ ແຕ່ເປໂຕຜູ້ນີ້ເປັນສາວິກທີ່ໄກ້ຊິດກັບພຣະເຊຍຊຸຫລາຍທີ່ສຸດ ຊຶ່ງລາງຄົນຮ້ອງເພິ່ນວ່າເປັນຫົວໜ້າສາວິກທັງສິບສອງຄົນ. ເປໂຕກ່າວເຕືອນສາວິກອື່ນໆວ່າ "ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມທຸກທໍຣະມານພຣະຄຣິດ" (ຂໍ້ 1). ການທໍຣະມານທີ່ເປໂຕກ່າວເຖິງນີ້ແມ່ນການທໍຣະມານທີ່ສວນເຄັດເຊມາເນ ແລະການປະຕິເສດຂອງເປໂຕ (ລູກາ 22). ທ່ານສຳນຶກໄດ້ວ່າເວລານັ້ນໄດ້ຜິດແລ້ວ ແລະເວລານີ້ຂໍຖວາຍກຽດດ້ວຍການເອົາໃຈໃສ່ລ້ຽງດູຝູງແກະຂອງພຣະເຈົ້າໃນຖານະຕໍ່ແໜ່ງເຖົ້າແກ່ຜູ້ນຶ່ງດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ.

ຫລັງຈາກເປໂຕຂໍຮ້ອງພວກເຖົ້າແກ່ໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ບໍ່ເຮັດຄືເປັນເຈົ້ານາຍແລ້ວເມື່ອພຣະເຢຊູກັບຄືນມາເຖົ້າແກ່ທີ່ເຮັດດັ່ງນີ້ກໍ "ຈະໄດ້ຮັບສ່ວນຮາສີຊຶ່ງເປັນພວງມາລັຍບໍ່ຮູ້ທ່ຽວແຫ່ງໄປ" (ຂໍ້ 4). ຈາກນັ້ນເປໂຕຈຶ່ງຫັນມາເວົ້າກັບຄົນທີ່ມີອາຍຸອ່ອນກວ່າວ່າ "ພວກທ່ານທີ່ມີອາຍຸອ່ອນກວ່າ ຈົ່ງນ້ອມຝັງພວກເຖົ້າແກ່ ພວກທ່ານທຸກຄົນ ຈົ່ງເອົາຄວາມຖອມໃຈເປັນເຄື່ອງຄາດແອວໄວ້ ໃນການປະຕິບັດຊຶ່ງກັນແລະກັນ ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າຕໍ່ສູ້ຄົນຈອງຫອງແຕ່ພຣະອົງຊົງປະທານພຣະຄຸນແກ່ຄົນທີ່ຖອມໃຈລົງ" (ຂໍ້ 5). ໃຫ້ເຮົາທັງຫຼາຍເຂົ້າໃຈວ່າການທີ່ຈະໃຫ້ໃຜຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງມາເປັນຄຣິສຕຽນນັ້ນມັນຍາກເໝືອນດັ່ງທີ່ທ່ານຮູ້ແລ້ວແລະການທີ່ຈະໃຫ້ຄຣິສຕຽນຄົນໃດຄົນນຶ່ງຖອມຕົວກໍຍິ່ງຍາກກວ່ານັ້ນອີກ. ພຣະເຢຊູຄຣິດເອງເພິ່ນເປັນພຣະເຈົ້າຍອມຖອມຕົວລົງມາເກີດເປັນມະນຸດ ແລະຍິ່ງຍອມໃຫ້ຄົນຢຽບຍ່າມິນທາ ແລະຂ້າເພິ່ນເສັງເພິ່ນກໍຍອມເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີສຳລັບຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນສິມຄວນຈະຮຽນເອົາແບບຢ່າງພຣະເຢຊູ. ນີ້ແຫລະຄຣິສຕຽນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ຄືເພິ່ນບໍ່ຖືຕົນເອງເປັນໃຫຍ່ກ່າວຜູ້ອື່ນ, ເພິ່ນເປັນພະຍານແຫ່ງຄວາມທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະເຢຊູ, ເພິ່ນກັບໃຈເມື່ອກະທຳຜິດປະຕິເສດພຣະເຢຊູ, ເພິ່ນມີສ່ວນໃນສ່ວນຮາສີທີ່ຈະມາ, ເພິ່ນຂໍຮ້ອງພວກເຖົ້າແກ່ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ລ້ຽງແກະພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນຂໍຮ້ອງພວກໝູ່ມັນອຍໃຫ້ຖອມໃຈຢ່າຖືວ່າຕົນເອງມີຄວາມຮູ້.

ສິ່ງສອນພວກໝູ່ມັນອຍ (5:5-6)

ເປໂຕໄດ້ສິ່ງສອນພວກຄົນໝູ່ທັງຫລາຍທີ່ເກີດໃໝ່ໃຫຍ່ລຸນໃຫ້ຍອມເຊື່ອຄຳແນະນຳພວກເຖົ້າແກ່ແລະຜູ້ນຳໃນໂບດ, ພວກລູກຫລານຄົນໝູ່ມັນອຍຂອງພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ຈົບປຣິນຍາພວກຜູ້ໃຫຍ່ກໍໃຫ້ກຽດແລະພູມໃຈກັບຄວາມຮູ້ຂອງພວກໝູ່, ແຕ່ວ່າຫາກພວກມີແຕ່ຄວາມຮູ້ແລະບໍ່ຮູ້ຄວາມກໍໃຊ້ການບໍ່ດີ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກໝູ່ມັນອຍໃຫ້ໃຊ້ຄວາມຮູ້ປະສົມກັບຄວາມຮູ້ຄວາມກໍຈະເກີດຜິດໃນໂບດຕລອດເຖິງບ້ານເຮືອນຄອບຄົວຕົນເອງດ້ວຍ. ຮູ້ຄວາມທີ່ເປໂຕກ່າວເຖິງນີ້ແມ່ນການຖອມໃຈຍອມຮັບຝັງສຽງຂອງພວກເຖົ້າແກ່ທີ່ມີປະສົບການໃນຊີວິດດີແລະຊົ່ວມາແລ້ວ, ຊີວິດທີ່ຜ່ານນັ້ນແຫລະແມ່ນໂຮງຮຽນຂອງເພິ່ນທີ່ບໍ່ມີປຣິນຍາ ແຕ່ມີປະສົບປະການແລະຄວາມສາມາດເຫລົ່ານັ້ນຍິ່ງສາມາດນຳສິ່ງລູກເຂົ້າໂຮງຮຽນຈົນເຖິງຂັ້ນຈົບມະຫາວິທະຍາລັຍ ດ້ວຍເຫດນີ້ປະສົບການຊີວິດຂອງເພິ່ນກໍນັບວ່າມີຫລາຍກວ່າສິ່ງໃນມະວິທະຍາລັຍ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເພິ່ນຮູ້ໝົດທຸກຢ່າງ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີຫາກພວກໝູ່ມັນອຍຍອມນ້ອມໃຈຝັງເພິ່ນແລະນຳຄຳສອນໄປຝິຈາະນາກໍຈະໄດ້ບັດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າ. "ພວກທ່ານທີ່ມີອາຍຸອ່ອນກວ່າ ຈົ່ງນ້ອມໃຈຝັງພວກເຖົ້າແກ່ ພວກທ່ານທຸກຄົນ ຈົ່ງເອົາຄວາມຖອມໃຈເປັນເຄື່ອງ ຄາດແອວໄວ້" (ຂໍ້ 5).

ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດເປັນຕົວຢ່າງການຖອມໃຈໃຫ້ເຮົາເຫັນຢ່າງຊັດເຈນຄືເພິ່ນລ້າງຕົນສາວິກໃນ ໂຢຮັນ 13. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຈຳຕ້ອງຮຽນເອົາແບບຢ່າງນັ້ນ. "ເຫດສັນນັ້ນໃຫ້ພວກທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຖອມໃຈລົງໃຕ້ພຣະຫັດອັນຊົງຮິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະຊົງຍົກພວກທ່ານຂຶ້ນເມື່ອເຖິງເວລາອັນສົມຄວນ" (ຂໍ້ 6).

ໄວ້ວາງໃນໃນພຣະເຈົ້າ (5: 7-9)

“ຈົ່ງປະຄວາມກະວົນກະວາຍຂອງພວກທ່ານໄວ້ກັບພຣະອົງ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງຫ່ວງໂຍພວກທ່ານຢູ່” (ຂໍ້ 7)
ຄຣິສຕຽນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະກະວົນກະວາຍດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເຜົາຫ່ວງໂຍເບິ່ງແຍງສເມີ. ຫາກຄຣິສຕຽນຍັງກະວົນ
ກະວາຍກໍເທົ່າກັບວ່າບໍ່ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ. ຄຳວ່າບໍ່ກະວົນກະວາຍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ເຮັດຫຍັງໝົດ
ແຕ່ໃຫ້ຄອຍເຜົາຣະວັງຢູ່ສເມີ. “ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງເຜົາ ຣະວັງຕົວຢູ່ ດ້ວຍວ່າສັຕຽຂອງພວກທ່ານຄົນ” (ຂໍ້ 7).
ດ້ວຍວ່າມານບໍ່ມີຕົວຕົນທີ່ເຮົາສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ກັບຕາ ແຕ່ເມື່ອມັນເຂົ້າສົ່ງຢູ່ໃນບຸກຄົນໃດບຸກຄົນນຶ່ງແລ້ວຄົນຜູ້ນັ້ນ
ຈະ ກາຍເປັນຄົນລະຄົນ, ລາວຈະເຫັນຜິດເປັນຖືກ ແລະເຫັນ ຖືກເປັນຜິດ ດ້ວຍວ່າມານຄິດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທຸກຊະນິດມັນ
ຈະ ປັດບັງທ່ານໄວ້ບໍ່ໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງແລະຄວາມດີ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຢ່າພະຍາຍາມໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມຮູ້ແລະຄວາມ
ສາ ມາດຂອງຕົນເອງ ແຕ່ໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າກໍດີກວ່າ.

ເປໂຕບອກເຖິງລັກສະນະຂອງມານວ່າມັນ “ທຽວວົນວຽນໄປມາເໝືອນສິ່ງໂຕທີ່ແຜດສຽງຊອກຫາຄົນທີ່ມັນຈະກັດ
ກິນໄດ້ ຈົ່ງຕໍ່ສູ້ກັບສັຕຽນັ້ນດ້ວຍໃຈໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອໂດຍຮູ້ແລ້ວວ່າຜົນຂອງພວກທ່ານທົ່ວໂລກກໍປະສົບກັບ
ຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງດຽວກັນນີ້” (ຂໍ້ 8-9). ມີຄວາມໝາຍວ່າ ມານຮ້າຍບໍ່ສາມາດກັດກິນໄດ້ທຸກຄົນເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຜູ້ມີ
ທ່າທີໃຫ້ມັນກັດກິນໄດ້ ເຊັ່ນຄົນໃຫ້ທ່າໃຫ້ທາງມັນນັ້ນເອງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຈົ່ງເຜົາຣະວັງຢູ່ທຸກເວລາ ຢ່າກະ
ວົນກະວາຍ ເພາະໃນເວລາທີ່ເຮົາກະວົນກະວາຍນັ້ນແຫລະມານຈະສວຍໂອກາດກັດກິນທ່ານໂດຍທ່ານເອງກາຍເປັນ
ພັກພວກຂອງມັນໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ.

ຄຳສັນຍາຕໍ່ຜູ້ເຊື່ອ (5: 10-11)

ເປໂຕລົງທ້າຍຈົດໝາຍດ້ວຍຄຳເວົ້າເລົ່າໂລມໃຈຄຣິສຕຽນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊື່ສັດແລະໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍ
ໃຫ້ອິດສາພະຍາຍາມທຶນທຸກຕໍ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຕໍ່ໄປ ທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ໝົດກຳລັງໃນການນີ້ດ້ວຍວ່າພຣະ
ເຈົ້າຊົງສັນຍາຊົງປະທານກຳລັງໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ. “ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຄຸນທັງໝົດ, ຜູ້ໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກທ່ານ
ໃຫ້ເຂົ້າໃນສ່ວນຮາສີອັນຕລອດໄປໃນພຣະຄຣິດ ພຣະອົງເອງຈະຊົງໂຜດແປງໃຈພວກທ່ານໃຫ້ຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່ ແລະຕັ້ງ
ໝັ້ນຄົງຢູ່ໃຫ້ມີກຳລັງຂຶ້ນ ແລະຊົງບັນດານໃຫ້ມີຮາກອັນແໜ້ນໜາ” (ຂໍ້ 10).

ໃນພຣະທັມຟິລິປໂປຍກ່າວວ່າ “ແລະພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາຈະຊົງໂຜດປະທານສາຣະພັດທີ່ພວກເຈົ້າຂາດຢູ່ນັ້ນ ຈາກຊັບ
ອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງໃນພຣະນາມພຣະເຢຊູຄຣິດ” (ຟິລິປໂປຍ 4:19). ເປໂຕພະຍາຍາມເລົ່າໂລມໃຈໂດຍເຝິ້ມ
ກຳລັງໃຫ້ແກ່ຜົນຂອງຕົນໂດຍຍົກເອົາຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນກຳລັງແກ່ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອ.

ຄຣິສຕຽນຜູ້ນຶ່ງເວົ້າວ່າ “ຄຣິສຕຽນທີ່ແຂງແຮງແທ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຜ່ານອຸປະສັກນາໆປະການມາແລ້ວ ເພາະວ່າອຸປະ
ສັກເຫລົ່ານັ້ນກາຍເປັນບົດຝຶກຫັດຂອງລາວແຕ່ລະວັນຄ້າຍຄືກັບຜູ້ຝຶກຫັດກ້າມໃຫ້ຮ່າງກາຍແຂງແຮງ ແລະກໍຍັງຄ້າຍ
ຄືໃບໜ້າຂອງນັກມວຍທີ່ຖືກຊົກຕ່ອຍມາແລ້ວເປັນຮ້ອຍຄັ້ງ ດັ່ງນັ້ນການຖືກຊົກຕ່ອຍເລັກນ້ອຍຈົ່ງບໍ່ຮູ້ເມື່ອເຈັບປວດ
ພໍທີ່ຈະຜ່າຍແພ້ເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນຫາກຄຣິສຕຽນບໍ່ທັນຖືກອຸປະສັກນາໆປະການເຫລົ່ານີ້ເທື່ອກໍຢ່າຟ້າວດີໃຈ ແຕ່ໃຫ້ຕຽນໃຈ
ເມື່ອອຸປະສັກມາເຖິງກໍພໍ ມີກຳລັງຈະຕ້ານມັນໄດ້.

ຄຳຖາມ:

- 1. ເປໂຕເວົ້າວ່າ “ຈົ່ງລ້ຽງຝູງແກະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຝາກໄວ້ກັບພວກທ່ານ” ຂໍ້ 2 ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ?

- ກ. ແກະ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງປຽບທຽບຄົນໃນໂບດເປັນແກະ?
- ຂ. ແກະຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ?
- ຄ. ຝາກໄວ້ກັບພວກທ່ານ ໝາຍເຖິງໃຜແດ່?

2. ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າທ່ານເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງພຣະເຈົ້າຄຽງບ່າຄຽງໄລ່ກັບອາຈານ?

3. ຖານະທີ່ທ່ານເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງພຣະເຈົ້າ ທ່ານໄດ້ລ້ຽງແນວໃດແດ່?

4. ເປີໂຕໄດ້ຂໍ້ຮ້ອງພວກຜູ້ແກ່ແລະພວກໝູ່ມ້ອຍໃຫ້ເຮັດຫຍັງແດ່?

5. ເຮົາຈະສແດງຄວາມຖ່ອມຕົວເວລາໃດ? ໃນສະພາບການຢ່າງໃດ?

6. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນຈຶ່ງຂາດຄວາມອິດທິນໃນພຣະເຈົ້າ?

7. ເຮັດແນວໃດຄຣິສຕຽນເຮົາຈຶ່ງຈະມີຄວາມອິດທິນ?

ດຣ. ຫຼຸມພັນ ວົງສິດ

ບົດຮຽນບົດທີ 14

ຂ່າວດີທີ່ສຸດ

- ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 2: 8-20
- ຂໍ້ພຣະຄົມທັງໝົດສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 2: 8-20
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສອນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນຂອງຂວັນທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ
- ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຮວດ: ເປັນຫຍັງການເກີດຂອງພຣະເຢຊູຈຶ່ງເປັນຂ່າວດີສຳລັບເຮົາ
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊອກຫາຄຳຕອບເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນຂ່າວດີ

ຫນ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ພຣະຄົມພິເທົ່ານັ້ນເປັນຮິດອຳນາດນຳພາທາງແຫ່ງຊີວິດໃນການເຮັດພາຣະຫນ້າທີ່ການຮັບໃຊ້.
- ເພື່ອແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ.
- ເສີມຂຍາຍຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນໆ.
- ມະນຸດທຸກຄົນຖືກສ້າງໃຫ້ມີຮູບຮ່າງຄ້າຍຄືພຣະເຈົ້າ.
- ນຳຄອບຄົວໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອເຂັ້ມແຂງ.

ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ ເພື່ອຊ່ອຍມະນຸດໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງນີ້ເປັນເລື່ອງອັນສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ ຈົນມະນຸດທັງຫລາຍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ໂດຍງ່າຍດາຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າມີແຜນການຫລາຍຢ່າງທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຕັ້ງຫລວງຫລາຍເວົ້າເຮືອງນີ້ໃຫ້ໂລກຟັງໂລກກຳຍັງຮັບບໍ່ໄດ້ ແຕ່ຢ່າງນ້ອຍກໍຍັງມີເຮົາທັງຫລາຍທີ່ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົນເຮົາທັງຫລາຍປຶ້ມປິຕິຍິນດີປະກາດຂ່າວດີນີ້ທຸກໆວັນຢ່າງບໍ່ຮູ້ອິດເມື່ອຍ.

ພຣະກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູ (ລູກາ 2:1-4)

ພຣະເຢຊູຊົງບັງເກີດໃນສະໄໝຈັກກະພັດໂຣມປົກຄອງໂລກ ຊຶ່ງເປັນສະໄໝກວດກາຈຳນວນພົດເມືອງຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ພຣະຄົມພິບອກວ່າຄົນທັງປວງໄດ້ຖືກສົ່ງໃຫ້ລົງທະບຽນຮ່ວມກັບເຊື້ອສາຍດິກດຳບັນຂອງຕົນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂຢເຊບແລະມາຣີອາຜູ້ເປັນບິດາ, ມານດາຂອງພຣະເຢຊູຝ່າຍເນື້ອໜຶ່ງຈຶ່ງພາກັນເດີນທາງຈາກນາຊາເຮັດບ້ານເກີດຂອງເຂົາເຈົ້າຜ່ານໄປຄາລິເລ ເຖິງບ້ານເບັດເລເຮັມແຂວງຢູດາຍເພື່ອລົງທະບຽນຈຳນວນພົນຊຶ່ງສືບຕະກູນມາຈາກກະສັດດາວິດ. ຜູ້ທຳນວາຍເອຊາຢາກ່າວວ່າພຣະຜູ້ຊ່ອຍຈະໄດ້ບັງເກີດນຳເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ (ເອຊາຢາ 7:13-14).

ການລົງທະບຽນສຳມະໂນຄົວຄັ້ງນີ້ເປັນຄັ້ງທີ່ສຳຄັນກ່ຽວກັບການເສັຽພາສີໃຫ້ແກ່ຈັກກະພັດໂຣມອີກເພື່ອນຳເອົາເງິນທີ່ ເກັບໄດ້ນັ້ນໄປໃຊ້ໃນກອງທະຫານຂອງໂຣມັນທີ່ປົກຄອງຊາດຢິວ. ໂຢເຊບແລະມາຣີອາຈຳເປັນຈຶ່ງເດີນທາງໃນເວລາຈວນຈະຄອດແລ້ວ. ໃນພາບພົດຄວາມລຳບາກຂອງໂຊເຊບແລະມາຣີອາຕອນນີ້ເຮົາເຫັນໄດ້ວ່າການເຮັດພາຣະໜ້າທີ່ຂອງອົງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າທີ່ມອບໃຫ້ແກ່ຄົນທັງຫລາຍນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງຜ່ານຜ່າອຸປະສັກຫລາຍປະການເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ພົ້ນ.

ເລື່ອງຂອງໂຢເຊບແລະມາຣີອາ (ລູກາ 2:5-7).

“ນາງມາຣີອາຜູ້ເປັນມານດາຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ໄດ້ເປັນຄູ່ໝັ້ນກັບໂຢເຊບແລ້ວ ກ່ອນເວລາເຂົາເປັນຄູ່ຜົວເມັດກັນກໍປາກົດວ່ານາງມີທ້ອງແລ້ວດ້ວຍຮິດເດດພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ ຝ່າຍໂຢເຊບຜູ້ເປັນຄູ່ໝັ້ນຂອງນາງເປັນຄົນມີສິນຫົມ ແຕ່ປານນັ້ນເພິ່ນບໍ່ຢາກໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ອັບອາຍຂາຍໜ້າແກ່ນາງ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈວ່າຈະຖອນໝັ້ນເລັງຢ່າງລັບໆ ແຕ່ເມື່ອໂຢເຊບຍັງຄິດເລື່ອງນີ້ຢູ່ ກໍມີເທວະດາຕົນນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາປາກົດແກ່ໂຢເຊບໃນຄວາມຜົນວ່າ “ໂຢເຊບບຸດດາວິດເອີວ, ຢ່າຊູຢ້ານທີ່ຈະຮັບນາງມາຣີອາມາເປັນເມັດຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າຜູ້ຊົ່ງປະຕິສິນທິໃນທ້ອງຂອງນາງກໍເປັນໂດຍຮິດເດດພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ ນາງຈະປະສູດບຸດ ແລ້ວຈຶ່ງຖວາຍມາມທ່ານວ່າ ເຢຊູ ເພາະວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະຈະເປັນຜູ້ໄຜດໄພ່ພົນຂອງຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ” (ມັດທາຍ 1: 18-21).

ໂຢເຊບພ້ອມດ້ວຍນາງມາຣີອາເດີນທາງໄປເຖິງໝູ່ບ້ານເບັດເລເຣັມແຂວງຢູດາຍໃນເວລາຄໍ່າມືດແລ້ວ ໃນເວລາຄໍ່າມືດເຊັ່ນນີ້ປາກົດວ່າໂຮງແຮມທຸກບ່ອນກໍເຕັມ. ດັ່ງນັ້ນໂຢເຊບຈຶ່ງພາຄູ່ໝັ້ນຂອງຕົນໄປຜັກທີ່ຄອກສັດແລະກໍບັງເກີດພຣະເຢຊູຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ນັບວ່າເປັນການຢ້ານແລະໜ້າອາຍສໍາລັບໂຢເຊບແລະມາຣີອາ ດ້ວຍວ່າໂຢເຊບເອງບໍ່ເຄີຍລ່ວງເກີນຮ່າງກາຍມາຣີອາແມ່ນແຕ່ນ້ອຍ, ສ່ວນມາຣີອາຜູ້ເປັນຍິງສາວບໍ່ຮິສຸດໃຫ້ກໍາເນີດແກ່ບຸດຊາຍນັ້ນນາງເອງກໍຮູ້ດັ່ງປາລາດໃຈແຕ່ນາງກໍຮູ້ດີວ່ານີ້ແມ່ນຮິດເດດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດຕາມຄໍາບອກກ່າວຂອງເທວະດາ (ມັດທາຍ 1:20-25). ພຣະຄົມຜົບອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ບັງເກີດແລະວາງນອນໄວ້ທີ່ຮ່າງຫຍ້າ, ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກຢົວແລະຄົນໃນໂລກຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບການບັງເກີດນີ້ ເພາະຊາວຢົວຕັ້ງໃຈໄວ້ວ່າພຣະຜູ້ໄຜດໃຫ້ພັນຕ້ອງບັງເກີດໃນຫໍຜາສາດຮາຊວັງ.

ເທວະດາປາກົດແກ່ຄົນລ້ຽງແກະ (ລູກາ 2:8-14).

ຄົນກຸ່ມນຶ່ງທີ່ຮູ້ຂ່າວເລື່ອງພຣະກໍາເນີດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນພວກລ້ຽງແກະທີ່ເຜົ່າຍາມຝູງແກະຂອງເຂົາໃນເວລາກາງຄືນ (ຂໍ້ 8). ຄົນນັ້ນເປັນຄົນມະຫັດສະຈັນທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃນປະຫວັດສາດມີເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາກົດຖ້າມກາງພວກເຂົາ. “ມີເທວະດາຕົນນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປາກົດແກ່ເຂົາແລະຮັສມີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ່ວງຮອບເຂົາ ແລະເຂົາໄດ້ຕົກສະຫ້ານໃຈຫລາຍຝ່າຍເທວະດານັ້ນກໍກ່າວວ່າ “ຢ່າຊູຢ້ານ ເພາະນີ້ແຫລະ, ເຮົານຳເອົາຂ່າວດີມາປະກາດໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຊົມຊື່ນຍິນດີອັນໃຫຍ່ແກ່ພິລເມີອງທັງໝົດເພາະວ່າວັນນີ້ພຣະຜູ້ໄຜດໃຫ້ພັນອົງນຶ່ງ ຄືພຣະຄຣິດເຈົ້າມາບັງເກີດໃນເມືອງດາວິດສໍາລັບເຈົ້າທັງຫລາຍ” (ລູກາ 2: 10-11). (ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ຮຽນບົດຮຽນນີ້ຂໍຂິດຄຳວ່າ ອົງນຶ່ງ ອອກ ດ້ວຍວ່າ ຄຳວ່າອົງນຶ່ງນັ້ນເນື້ອຟັງແລ້ວຄືຈະມີອົງສອງ ແລະອົງສາມຕໍ່ໄປ ອີກປະການນຶ່ງອົງຕາມຄືນຄວາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນພາສາກຣີກ, ພາສາອັງກິດ ແລະພາສາໄທບໍ່ມີຄຳວ່າອົງນຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າວ່າພຣະຄົມພິລາວເຮົາຜິດ ແຕ່ເປັນເພາະຜູ້ພິມນັ້ນພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈ)

ອົງຕາມ Barclay's daily Bible Study ເວົ້າວ່າ ພວກລ້ຽງແກະນີ້ເປັນພວກລ້ຽງແກະພິເສດເພື່ອໄວ້ຖວາຍບູຊາໃນພຣະວິຫານ, ພວກເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນເລືອກແກະທີ່ຈະມາຖວາຍແຕ່ລະຄັ້ງແລະແກະພວກນີ້ຕ້ອງລ້ຽງເປັນພິເສດ ແລະພວກແກະກໍຕ້ອງເປັນຄົນດີມີສິນຫົມອີກ ດ້ວຍເຫດນີ້ເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງມາປາກົດແກ່ຄົນລ້ຽງແກະພິເສດນີ້. ໃນສມັຍນັ້ນຄົນຢົວຈະຖວາຍເຜົ່າບູຊາແກະຕາມເທສການຕ່າງ ແລະຫາກມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງກະທໍາຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄົນນັ້ນກໍຈະມາຖວາຍບູຊາພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍການຍົກໂທດດ້ວຍຊີວິດຂອງແກະຈາກແກະຝູງນີ້. ມາບັດນີ້ພຣະເຢຊູຄຣິດ

ໄດ້ມາບັງເກີດເພື່ອເປັນຄໍາໂຖ່ໂທດຂອງຄົນທັງຫລາຍ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງກາຍເປັນເໝືອນລູກແກະຖວາຍແທນຄວາມ
ຜິດແລະຄວາມບາບຂອງມະນຸດທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

*“ໃນທັນໃດນັ້ນມີກອງທັບໝູ່ໃຫຍ່ມາຢູ່ກັບເທວະດາຕົນນັ້ນ ຮ່ວມສັຣເສີນພຣະເຈົ້າວ່າ “ພຣະຣັສມີຈິ່ງມີແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນ
ທີ່ສູງສຸດ ແລະແຜ່ນດິນໂລກຈິ່ງມີສິນຕິສາແກ່ມະນຸດທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງຊອບພຣະທັຍນັ້ນ” (ຂໍ້ 13-14)*

ພວກລ້ຽງແກະຢ້ຽມຢາມພຣະກຸມມານ (ລູກາ 2:15-20)

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າໂລກນີ້ພາກັນຊອກສແວງຫາພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດມາຕັ້ງແຕ່ເທື່ອນານແລ້ວ ປາກົດວ່າຍັງບໍ່ມີໃຜຊອກ
ພົບພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເທື່ອ. ມາບັດນີ້ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໄດ້ລົງມາເກີດເປັນມະນຸດທີ່ເບັດເລເຣັມ, ເບັດເລເຣັມ ແປວ່າ
ໝູ່ບ້ານແຫ່ງເຂົ້າປາອາຫານ (house of bread). ເມືອງຂອງດາວິດ, ແຂວງຢູດາຍ. ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດ
ຊອກພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມສາມາດຂອງຕົນໄດ້ ພຣະອົງຈຶ່ງສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງລົງມາເກີດເພື່ອມະນຸດຈະບໍ່ຈຳ
ເປັນຊອກຫາພຣະອົງ ເຖິງແມ່ນຈະຊອກອີກຕໍ່ໄປເທົ່າໃດກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດພົບພຣະອົງທັງນີ້ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດເຮົາ
ເປັນຄົນບາບຖືກຫລົງຫາຍໃນໂລກນີ້ ສ່ວນພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງມະນຸດເມື່ອມະນຸດຫລົງຫາຍພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສົ່ງ
ພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະ ອົງມາຕາມຫາໂດຍບັງເກີດທີ່ບ້ານເບັດເລເຣັມແຂວງຢູດາຍວັນນັ້ນຈຶ່ງກາຍເປັນວັນແຮກ
ແຫ່ງຄວາມລອດພິ້ນຂອງມະນຸດຊຶ່ງເວລານີ້ເຮົາຮ້ອງກັນວ່າວັນຄຣິສຕັສ.

ເມື່ອພວກລ້ຽງແກະໄດ້ຍິນຂ່າວດີນີ້ຈາກເທວະດາພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ລໍຊ້າຟ້າວໄປນະມັສການພຣະອົງໃນເວລາກາງຄືນນັ້ນ
ໂລດ. ພວກລ້ຽງກະຊັກຊອນກັນວ່າ *“ເຮົາພາກັນໄປເມືອງເບັດເລເຣັມເທາະ ໄປເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຊຶ່ງອົງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງແຈ້ງແກ່ເຮົານັ້ນ ເຂົາກໍຮີບໄປແລ້ວພົບມາຮືອກັບໂຢເຊບ ແລະເຫັນພຣະກຸມມານນັ້ນນອນຢູ່ຮາງ
ຫຍ້າ”* (ຂໍ້ 15). ຫລັງຈາກພວກລ້ຽງແກະໄດ້ເຫັນພຣະກຸມມານເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ພວກເຂົາກໍພາກັນເລົ່າເຮື່ອງ
ການເກີດນີ້ໃຫ້ແກ່ຄົນທັງຫລາຍຟັງແລະຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ຍິນກໍປລາດໃຈດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທີ່ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ບອກແກ່
ເຂົາ, ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກລ້ຽງແກະຈຶ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ ເປັນຄົນກຸ່ມແຮກທີ່ປະກາດຂ່າວປະເສີດເຮື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.
ຈາກນັ້ນພວກລ້ຽງແກະຈຶ່ງກັບໄປນະມັສການພຣະກຸມມານນ້ອຍ. *“ພວກລ້ຽງແກະຈຶ່ງກັບໄປຍ້ອງຍໍສໍຣະເສີນພຣະເຈົ້າ
ເພາະເຫດການທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຫັນ”* (ຂໍ້ 20). ຈາກວັນນັ້ນຈົນເຖິງວັນນີ້ຈຶ່ງມີຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດນີ້ສືບເນື່ອງ
ກັນມາ ແລະຂ່າວນີ້ຈະປະກາດເວົ້າກັນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງວັນສຸດທ້າຍຂອງໂລກໂດຍບໍ່ມີໃຜສາມາດຢັບຢັ້ງໄດ້.

ຄໍາຖາມ:

1. ຂ່າວດີທີ່ສຸດທີ່ທ່ານເຄົາລົບໄດ້ຍິນຜ່ານມາ ແມ່ນຂ່າວອັນໃດ?
2. ເປັນຫຍັງຂ່າວເຮື່ອງການເກີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈຶ່ງເປັນຂ່າວດີທີ່ສຸດ ຈົນຮ້ອງວ່າຂ່າວປະເສີດ?
3. ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ບັງເກີດເປັນລູກຂອງໃຜ ແລະການຕັ້ງຄັນນັ້ນເປັນມາແນວໃດ?
4. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບັງເກີດໃນບ່ອນຕໍ່າຕ້ອຍ?
5. ພຣະເຢຊູມີເຊື່ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດແນວໃດ?

6. ໃນເວລາກາງຄືນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປະສູດນັ້ນແມ່ນໃຜແດ່ພາກັນຍ້ອງຍໍສຳຮະເສີນກ່ອນໝູ່?
7. ແມ່ນໃຜເປັນຄົນກຸ່ມແຮກທີ່ເຫັນພຣະກຸ່ມມານ? ເມື່ອເຫັນແລ້ວເຂົາເຮັດຫຍັງແດ່?
8. ແມ່ນໃຜເປັນຄົນກຸ່ມແຮກທີ່ປະກາດຂ່າວປະເສີດ?